

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, ДЕЦЕМБАР 2006. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVII, БРОЈ 2758

СРПСКИ
ВОЈВОДА
УРУШИО
ХАШКИ
НЕСУД

ПОБЈЕДНИК
ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ:

„Да господине

Најс,

ја се залажем
за Велику Србију

и увек ћу се

за њу залагајти.

Ја се не

нећу одрећи,

иа макар и завршио

свој животи у Хаги”.

Др Војислав Шешељ

СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оспивач и издавач
Проф. др Војислав Шешел
Главни и одговорни уредник
Елена Божић-Талијан

Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Томан

Помоћник главног
и одговорног уредника
Момир Марковић

Издање приредио
Душко Секулић

Редакција

Огњен Михајловић, Амсад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић,
Љубомир Краговић, Владимир Букановић

Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Унос текста

Весна Марић, Златица Севић,
Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазич, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Умјесто уводника

Војислав Шешел је одбранио част правог српског витеза.

Натјерао је највећег свјетског зликовца да пузи и да проклиње дан када је донио одлуку да га утамничи у хашком казамату.

Када је одлучио да штрајкује глађу тражећи правду, хашки зликовци су се понадали да ће га тако и убити.

И те како су се преварили!

Побиједио је Војислав Шешел, побиједили су живот и правда.

Када се једног дана буде писала историја о овом буђавом времену, ми Срби морамо бити поносни, јер је Војислав Шешел доказао своју људску, правничку, политичку, интелектуалну супериорност наспрам новог свјетског нацизма.

Он је већ на суђењу Слободану Милошевићу доказао свестрану супериорност како према Тужилаштву тако и према читавом Хашком трибуналу и њиховим налогодавцима.

Након 27 дана штрајка глађу наш предсједник, војвода, урушио је хашку тамницу да им није остао камен на камену.

Прихватили су свих седам његових захтјева јер су – морали!

Машинерија новог свјетског нацизма је поражена од човјека у чијим генима постоје најодважније, најљудскије, највитешкије особине. И Војислав је попут Милоша Обилића осветио образ свих нас и дао нам наду за будућа времена и будућа покољења.

Душко Секулић

Реаговања на положај Војислава Шешела у Хашком трибуналу

Побједа за историју

- За вријеме иштрајка злаћу проф. др Војислава Шешела у редакцију „Велике Србије” сџизала су бројна реаговања и писма подршке. Дио њих у цијелости објављујемо у овом броју.
- Подсећамо јавности да је др Војислав Шешел прекинуо иштрајк након што су му испуњени сви захтјеви због којих је сџуио у иштрајк злаћу:
 1. Да се укину ресџриктивне мјере дискриминаџорског караџера у џољеду џосеџа суџруге Ја-дранке Шешел, које су заведене на основу лажних сумњичења од сџране Тужилашџива;
 2. Да се ресџрују џравни савџџници и нормализују услови за џриџрему одбране;
 3. Да се сви џужиочевџ докуменџи досџављају искључиво на џиџру и на срџском језику;
 4. Да се намеџнуџи бранилац у џриџравности Дејвид Хуџер и џегов џмоћник Андреас О’Шиа од-сџране из џеговог џредмеџа и укине одлука о именовану бранилаца у џриџравности, јер за џу нема уџршџа ни у Сџаџуџу, ни у Правилџику о џосџуџу и доказима

Војвода је победио

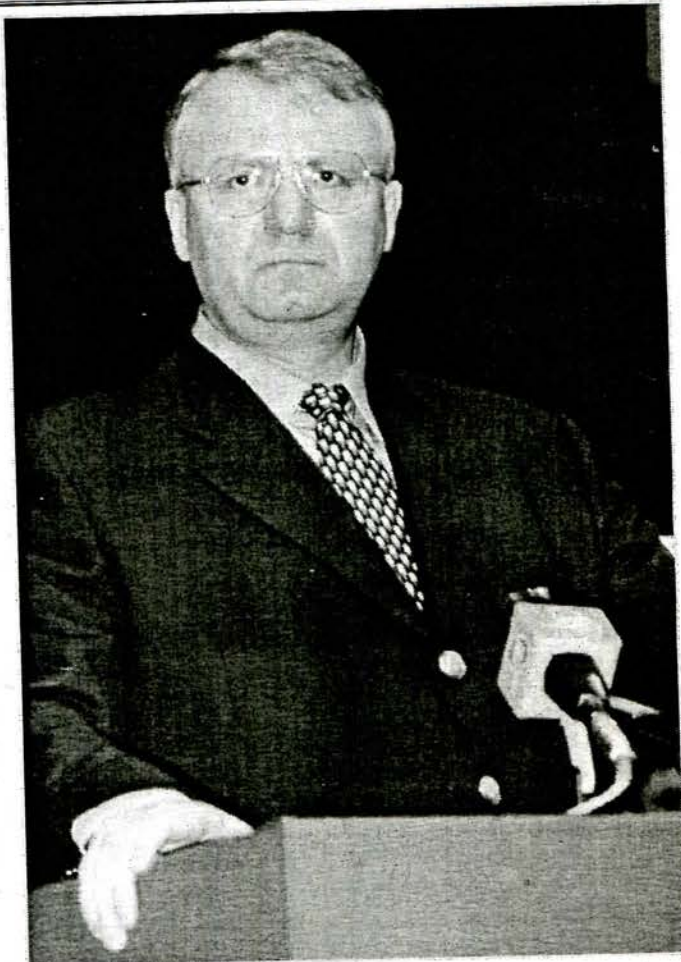
Душко Секулић, председник Извршног одбора Странке српских радикала:

Није новина, историја уз помоћ неумитних чињеница прецизно одређује мјесто појавама, догађајима и људима. Понекад, чак, не на вријеме, већ се много касније након неумитног протока времена, историјског жрвња, сложе неумитне чињенице, догађаји и људи, и тако, ваљда Богу и чо-вјечанству на вољу, свако добије своје мјесто, неко у вјечитом подземљу таме и пакла (ту је конкуренција неизмјерно велика), а неки, богме ријетки, али и јединствени и величанствени, иза чијих дјела и личности извире нада попут вјечите свјетлости, велики људи у буђавом времену, као што је Војислав Шешел, стају раме уз раме са најзначајнијим личностима свјетске историје.

Велика дјела и велики људи, какав је Војислав Шешел просто нас стално тјерају да се огледамо у његовим великим и величанственим чињеницама, стално преиспитујући себе са-мога наспрам обелиска самој истини, љубави и правди. Они су од Војислава постављени за сва времена као универзални пут свакога онога ко жели истинским људским путем отко-рчати свој овоземаљски пут.

Да ли је Сизифов посао објашњавати да су Војиславу Шешелу била укинута сва људска и грађанска права, па их по милионити пут објашњавати и набрајати, могуће и да није, али је у овом тренутку много значајније да након 27-днев-ног штрајка глађу, наџ Војвода односи прву значајну побје-ду над хашком инквизиџијом.

Суђење Слободану Милошевићу и Шешелјево свједоче-ње значило је, свакако, само увод у праву правну борбу која ће се догађати на самом Шешелјевом суђењу, које предсто-ји у донекле измијењеним околностима од сценарија који су предвиђали хашки тамничари.

Шешелов отпор у тренутку када је бирократско нацистичка хашка камарила била сигурна да је „завршила посао“ и да се он сам у судници не може бранити, па чак ни причати, био је једини могући одговор и једина могућност да се у овом процесу великих мајстора инквизиције против Србина, интелектуалца, војводе и правног велемајстора – ствари доведу на чистац.

Ако се случајно иде таквом логиком онда би неко имао снаге, можда и помислио да би тако поступио сваки поштен човек. Истине ради, велика већина би помислила да би штрајком глађу до смрти, на тај начин лишени свих права као у конц логору, и покушали да преокрену ствар у правцу важећих људских права – али понекад заборављамо чињеницу да је Војислав Шешел једини који је то способан да изведе до краја.

Војислав Шешел је након 27-дневног штрајка глађу урушио главну кулу инквизиције у Хашком трибуналу.

Да се подсетимо, једанаест Срба је умрло у овој тамници, многи под веома чудним и загонетним околностима, док су неки систематски тровани и већ дуже времена убијани као што је случај са Слободаном Милошевићем. Неки су, као, нађени објешени, случај Милана Бабића. Двоструко већи број Срба је убијен приликом хапшења или „приликом хапшења“, најчешће у акцијама америчких окупационих снага у Републици Српској.

Дуго, већ четири године трају хашке „припреме“ за суђење Војиславу Шешелу који се добровољно предао и отишао како би доказао како су Срби жртве, а не никако злочинци каквим их приказују управо злочинци који под паролом новог светског поретка уништавају читаве народе и нације ради својих глобалних циљева.

Додатно оптерећење за правне циркусанте Хашког трибунала било је свједочење Војислава Шешела на суђењу

Слободану Милошевићу. Онај ко је посматрао суђење одмах је могао да закључи да је од тог тренутка у судници постојао само Шешел који је својом правном аргументацијом подавио хашке пацове, понајприје у лику Џефри Најса, тужиоца и сексуалног манијака, а након тога оптужбу против Милошевића учинио правно ништавном, појашњавајући веома прецизно политичку позадину читавог процеса који се, у ствари, води против српског народа.

Није далеко од истине ни претпоставка да су, заправо, хашке убице израчунале да би Шешелов штрајк глађу могао бити пресуда прије пресуде, чак се то могло чути из уста неких који су на другој страни, на страни правде који су ових дана изговарали у страху за његов живот: зашто је дозволио да га убију његовом руком? Али, Војислав је Војислав, један и јединствен. Знао је да је читав српски народ уз њега, како у Србији, Црној Гори, Републици Српској – широм свијета! То му је давало снагу да истраје за остварење и борбу не само својих права.

Како су се дани штрајка увећавали и како је вријеме одмицало подизало се и глас слободног човјечанства и свих Срба који нијесу под америчком чизмом. А, таквих је на срећу доста. Нико, ко је био 2. децембра испред америчке амбасаде у Београду никада неће заборавити величанственост протеста, поруку и снагу српског народа. Огроман број људи је пјевао свом војводи, слободи, истини и правди.

Човек који има овакву подршку у свом народу предодређен је за победе – коментарисали су људи импресије са митинга.

И српски радикали у Црној Гори су сазвали митинг за четвртак, 14. децембра испред америчког конзулата и ту је настала пометња и страх властодржаца. Људи који су под америчком чизмом и који немају карактер ни суштинско поимање о свом националном поријеклу уплашени за своје би-

једне функције на које су дошли слугарењем домаћим и иностраним газдама, нијесу могли другачије – другачије не умију.

Став српских радикала је био да изађу упркос забрани, али је у међувремену стигла вијест из Хага – **ВОЈВОДА ЈЕ ПОБИЈЕДИО.**

Сваки Србин је у том тренутку осјетио и понос и срећу због чињенице да имамо таквог човјека.

Српско национално вијеће се придружило српским радикалима као и велики, огроман број грађана из свих градова Црне Горе. Сви су били забринуте за Војислављево здравље, али и поносни на његову борбу са савременим нацистима.

Убијање Срба је хашка излазна стратегија

Мр Вида Остојић, члан Општинског одбора Странке српских радикала у Никшићу:

Илузорно је тражити логику у творевини званој Хашки трибунал. У творевини оних који газе права, не само својих, него понајвише туђих грађана. У творевини која је основа-

на по идеји наследника главног ратног злочинца у разбијању Југославије, Ханса Геншера. У творевини коју финансирају они који непокорне и слободоумне дисциплинују уједнама, санкцијама и касетним бомбама. Финансирају је они чија демократија не би опстала на сувом. Да би постојала, њихова демократија мора да плива у крви недужног човјечанства и њоме да се храни.

Како тражити правду у творевини која је, поред шиптарских логора за Србе на Космету, највећи концентрациони логор за Србе у 21. вијеку. Творци овог казамата су потомци оних чији су изуми и Октобарска револуција и нацистичка Њемачка. Народу, углавном није познато да је и Хитлер био творевина Илuminата. Његову државу су створили преци данашњих евроатланских „усређитеља“ човјечанства као експеримент будуће свјетске диктатуре. Њихов изум је и Бин Ладен који је, док је по инструкцијама својих учитеља и покровитеља сјекао српске главе по Босни и Косову и по њима водио крваво коло. Но, напосокон је и он увидио да њиховој вјери не пријети опасност од Срба, него цијелом свијету од његових учитеља. У Бога се надам да ће им он и његови следбеници вратити „кредит“ којим су га школовали.

Како, онда, од тог, назови трибунала, очекивати правду, кад у њему стварни кривци за трагедију народа Југославије суде својим жтвима? Како наћи логику у монструм-творевини у којој је у улози судије „Милосрдни анђеол“, а оптужени – најумније српске главе? Њима се суди због измишљене колективне кривице Срба. Јер, наводно, Срби су целати а жртве су беспомоћни, мирољубиви и ненаоружани Шиптари. Какву, дакле, логику можемо тражити у монтираним процесима ове монструозне творевине? У њој бјелосвјетске протуве у инквизиторској одежди суде Србима за недоказане и подметнуте злочине, за наручено стријељање муслимана, које је наручила британска обавјештајна служба.

Рачуна Ватикан на челу са папом (који има лијеп педигре инквизитора у војсци Вермахта), да ће, кад поубијају најбоље Србе, лако наставити своју двјеста или триста година дугу жељу за покрштавањем православних, преко Балкана, па даље на Исток. А, бјелосвјетски диктатори и протуве рачунају да ће сјечењем најбољих српских глава застрашити све непослушне и достојанствене, све оне, не само у Србији, који слободу воле више од живота.

Тај монструм – суд, дакле, није ни основан да суди злочинцима, него да суди Србима. Није створен ни само са циљем да у њему агресорски Запад опере своје крваве руке и аболира своје злочине. Јер, да је имао само ту сврху, агресори би свијету могли мало „замазати очи“ тиме што би у њему судили правим а не измишљеним злочинцима из бивше Југославије. Док би сви југословенски кољачи дошли на ред, њихови би зликовци – српски крволоци, биолошки окончали. Тако би се створио привид непристрасности њиховог „међународног трибунала“. Можда би тада Срби, и остали обични свијет, помислили да и на Западу постоји зрнце права и правде.

Да њихови „демократски“ капацитети имају бар мало људског и правног, на њихову оптуженичку клупу први би сјео Милан Кучан, зликовац који је окрвавио руке и својим нерођеним потомцима, побивши на десетине голобрадих војника ЈНА. Поред њега би се нашао и Анте Марковић и сви они који су их на ту клањичу послали да, по Уставу, заштите границе и суверенитет земље. Па би сјео Стипе Месић који је „извршио задатак (нацистичког Запада) и разбио Југославију“.

Да је створен да се у њему суди стварним злочинцима из бивше Југославије, у њему би се, међу првима, нашли Туђман и Алија Јер, да тај суд није фарса, не би се чекало да се

ти монструм-ђутуруми сити науживају живота у свом, геноциду над Србима стеченом иметку и „слави“ и онда, на дуњалуку, у миру, испусте своје крволочне душе. Тада западни „праведници“, пошто им се ова два љубимца рахметисаше онако „препуни правде и жала што и ову двојицу не стигне заслужена казна“, к’о испод стида поменуше да су и они требали бити оптужени, али, ето, „умакоше“ на онај свијет. Тек толико да се Срби не досјете.

Па би се судило Расиму Делићу, разним Шпегелџима и Главашима... Ко ће их све побројати?

Да је тај суд основан да суди злочинцима а не Србима, сада би по затворима трунули Чеку, Тачи, Харадинај и други шиптарске терористи. Умјесто тога западне демократе их наградише разним привилегијама те у њима и богатству отетом од прогнаних и покланих Срба, уживају.

Како у овом монструм – суду монтиране оптужнице за измишљени геноцид Срба над неким не могу да издрже провјеру, чак ни њихове „правде“, „образлажу“ их на стотинама хиљада, чак и милионама страница. У тој количини њихових куцаних лажи и бљувотина лежи и њихова правна немоћ и, са друге стране, њихова жеља да их оптужени, својим биолошким скончањем, што прије „ослободе“. Да би своју жртву лакше побједили (јер овдје није у питању суђење у интересу истине него борба против Срба), ове правне протуге одузимају сва људска права својим заточеницима, што није својствено ни у најзаосталијим племенима земљине куле. Наравно, ни ту ови беспризорни ликови ништа не препуштају случају. Наиме, како оптужени Србин не би, ни под разном, жив претекао после, за људски ум и вијек, неиздрживог читања тих куцаних лажи, од којих се и земљина утроба преврће, модерне Борције прстење са отровом замјењују љековима „против исцрпљености“.

Тако је, убијање Срба заточених у хашком казамату, постало хашка излазна стратегија.

Убијајући Србе, ови међународно-правни монструми убијају међународно право и свако људско право. И оно основно право на живот.

Имајући све ово у виду, намеће се закључак да ће учинци овог монструм-суда, по дубини трагичних последица, надмашити сваки бесмисао човјечанства.

Да је тај, назови суд, створен да суди злочинцима, а не Србима, не би се у његовом казамату нашао Војислав Шешел. Њему тамо суде најгори и најбестијалнији непријатељи српске државе и народа. Суде му јер се плаше свих његових дјела и ријечи које су његовом народу, и поред, до сада, незапамћеног националног испирања мозгова, остале урезане у памћење и срца. Суде му, а плаше га се. Плаше га се и у Европи и преко Атлантика. Знају они да Воја нема ни касетну ни атомску бомбу у џепу, али да има књиге. А, у књигама на 4000 страна концентрисану истину о њима. Знају западни зликовци да су у тим књигама докази о њиховим злочинима на територији бивше Југославије које су извршили по папиним инструкцијама и налозима. Шешел је на оптуженичкој клупи, не због злочиња јер их нема, но због њихове мржње према Србима. Пошто овај пркосни народ нису могли сломити ни уцјенама, ни санкцијама, ни уранијумским бомбама, покушавају да га „к познанију права“ приведу параграфима њиховог силедијског права. Рачунају да ће, осуђујући Шешела и остале српске бранитеље, заплашити тај непокорни и достојанствени народ, који им се испријечио на њиховом походу, на „путу око свијета“.

Шешела се плаше и инквизиторска страшила и ликују што скапава од глади. Прижељкују исход који би их, мисле, ишчупао из огромних неприлика и спасао од неминовног пораза.

Да је у том монтираном процесу, „образложеном“ на бесконачно много страна, циљ да се Војислав Шешел осуди као појединац, а не кроз њега цио српски народ, не би толи-

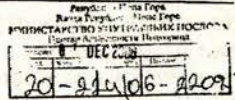

СТРАНКА СРПСКИХ РАДИКАЛА

81000 Подгорица • Шпира Мугоше б.б. • тел/факс: 081-624-152 • e-mail: srs@cg.yu

Подгорица 09.12.2006

Број 12304

ВЛАДА ЦРНЕ ГОРЕ

МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА

ЦЕНТАР БЕЗБЈЕДНОСТИ ПОДГОРИЦА

Подгорица

Предмет: Пријава јавног протеста

У складу са одредбама Закона о јавном окупљању, пријављујемо протесни скуп испред Конзулата САД у Подгорици, улица Љубљанска бб, 14. 12. 2006. године са почетком у 18 часова.

Циљ јавног протеста је лажњање људских и грађанских права проф. др Војислава Шешела која већ више од 25 дана штрајкује главу у тамници хашког Трбунала.

Организатор протеста је Странка српских радикала са центром у Подгорици коју заступа Душко Секулић. Подаци Душка Секулића су: члан ССР, рођен 03. 08. 1957. године у Бијелом Пољу са адресом становања на Старом аеродрому зграда „Спона“ 2А/1, бр. л. к. 74720 илата у ЦВ Подгорица.

Јавни скуп ће обезбјевати 32 редара. Руководилац редарске службе која ће бити видно објележана (са тракама око рукава) је Томислав Врањкић из Накшћина.

Предвиђамо око 1000 учесника на протесном окупљању.

О протесном окупљању грађана испред Конзулата САД-а биће обавијештени Ватрогасна служба и служба хитне помоћи.

За организатора
Душко Секулић, Предједник

СТРАНКА СРПСКИХ РАДИКАЛА

81000 Подгорица • Шпира Мугоше б.б. • тел/факс: 081-624-152 • e-mail: srs@cg.yu

Подгорица 09.12.2006

Број 12311

ЦЕНТРУ БЕЗБЈЕДНОСТИ ПОДГОРИЦА

ПОДГОРИЦА

Предмет: Одговор на вашу забрану протесног скупа

Није тешко закључити правну неутемеленост ваше забране протесног скупа. Наравно, представљам да висте толико правно неписмени и необразовани већ разлоге забране видимо у следећем:

- Скуп не смијете да прихватите јер су вам газде у Конзулату САД-а то паредиле.

- Сабиром да годинама опстајете на власти као послушници, слуге и експоненти зликовачке политике САД-а логично је то што сте закључили.

- Радује ме ваш страх и код помисли да се сличан скуп и догоди, а догодиће се сигурно.

Јавни протесни скуп је прекинуо др Војислав Шешел јер је престао са штрајком након 27 дана, и напустио што му је испустио сваки затјег.

Он је овим чином разарушио злочинички наум и ваших налогодаваца и газда.

Шешелу свака част и за вјетско држање и вјетску побједу, а нама стретни слугама – вјетна срцама!

Предједник,
Душко Секулић

ко међународно-неправно бешчашће било употребљено против њега. Војислав Шешел тамо води борбу, бранећи од тих бјелосвјетских аждаја, цио српски народ, а не себе. Водећи борбу (у том казамату) за спас српства, он брани међународно право, а тиме и право на живот и слободу цијелог човјечанства. Да ли је, онда, Војислав Шешел херој? Не знам. Хероји су они који у својој борби, наспрам себе имају људе или бар људска бића. Ови, против којих се Шешел бори, нити су људи нити људска бића. Он наспрам себе има погинулу правду, погажено међународно право и сво зло човјечанства оличено у хашким духовним и визуелним наказама, обученим у инквизиторске одоре. Приморан је да се бори против оних који су и ликом и дјелом увреда за људски род.

Но, Шешел са оптуженичке клупе, боље од свих нас који смо, тобоже, на слободи, види погребну поворку човјечанства. То, што он боље види од нас, даје му снаге да издржи. У тој својој борби, за савезнике или само за истину, божије правде овоземаљске нема. Њу су оковале евроатланске демократске убице човјечанства и она до Воја не допире. А, знају ли ове убице, која је привилегија имати у борби Војове савезнике? Мисле ли они да његове савезнике могу заточити иза триста блиндираних врата и тако их угушити смрадом њиховог тзв. међународног права?

Али сигурно, ти морални патуљци, припадници модерне класе – користократије, добро знају да је Војислав Шешел људска и духовна громада у односу на међународно-правни шодер којем припадају они, њихови тужитељи и судитељи. Свјесни су они чињенице да је он и судије и суд надрастао достојанством, интелигенцијом, знањем, истином и невиђеном храброшћу. Зато су се четири године мучили, не знајући ка-

ко да му започну суђење. Гледајући пред собом човјека који је примјер високоморалног неуништивног живота, довијали су се како да му доскоче. При том су користили сва средства која силедије и нељуди имају на располагању. Мора се признати, није ни њима лако.

На крају, једно је сигурно: Запад не може побиједити Војислава Шешела. Воја је њих већ побиједио. А, шта год да му уради тај творац нацизма и рехабилитатор фашизма, његово име и дјело ће свијетом, кроз вјекове, носити лучу слободе и бити синоним борбе за правду, истину и спас недужног човјечанства.

И, док се они буду гушили, Војислав Шешел ће, са задовољством, посматрати хашку погребну поворку, из Београда. Само ће му бити жао историје што много смрди од њиховог бешчашћа.

Знам да ћете побиједити

Мирослав Брајовић, председник Општинског одбора Странке српских радикала у Зети:

Знам да никада нећете прочитати ово моје писмо, из њега сазнати колики ми је чемер и бол у души. Не само мени, већ данас, свом српском народу широм Србије, Црне Горе, Републике Српске, и свим Србима који живе на овој планети. Не што га ви, председниче, не би прочитали и не би желели да знате и како вам живе и како вам се данашњи властодршци односе према вашем народу. Него зато што над вама врше незапамћен терор, покушавају да убију свјетски ум, племенитост, храброст, поштење. Да убију све оно што је данас њима страна, оно што свјетски целати и наши данашњи властодршци немају и никада неће имати.

Они желе данас да убију Србији и српском народу, по уму, Николу Теслу 21. вијека, по храбрости Милоша Обилића 21. вијека, они желе да убију најхрабријег, најумнијег, најчаснијег, најхуманијег човјека 21. вијека – вас, уважени предсједниче, др Војиславе Шешелу.

Не дозвољавају супруга, дјеца, унучад и пријатељи.

Не дозвољавају да отац загрли своју дјецу, помази своју унучад, подијели добро и зло са својим пријатељима.

Не дозвољавају да правно браните свој голи живот до којег свјетским плаћеницима апсолутно није стало.

Прођоше дани, мјесеци, године од када си напустио своју груду (земљу), свој топли дом, нејаку дјецу и још непроходалу унучад. Све то због мене, моје породице, због нашег народа, због Српства и због свих часних и поштених људи, ма које они вјере били и партији припадали.

Отишли сте са једним циљем, да браните (одбраните) Српство. Да докажете свјетском целату и свјетским моћницима да ваш народ није геноцидан, већ најмирољубивији народ на кугли земаљској. Знајући да одлазите у чељусти свјетског хашког казамата, знајући, српски сине и јуначе, да се отуд вратило више од десет српских јунака у лименим сандуцима.

Али ја знам да морате живјети. Не због вас, већ због нас.

Знам да морате побједити – не због вас, већ због нас.

Ја знам да смо ми и побједа ваш смисао живота.

Ја знам да ћете побједити, јер сте ви наша узданица, понос и херој

Јер сте ви наш лидер, лидер Српске радикалне странке, др Војислав Шешел.

Са забринутошћу, Мирослав Брајовић

*„Можеће да нас бомбардујете,
ако треба и уништите.*

*Али не можеће зајријети
Српску вјеру и огњиште”*

Убијање правде

Миллидраг Мајдов, предсједник Приморског округа Странке српских радикала:

Скоро ће четири године откако савремени бјелосвјетски инквизитор, уз прећутни благослов домаћих доушника и улицица у мемљивим зидинама хашког казамата, без оптужнице, суде српском хероју и визионару, др Војиславу Шешелу.

У ствари, они му не суде, пошто немају за шта да га оптуже, него га на, у свјетском правосућу незабиљежен начин, подмукло и систематски, како им и приличи – убијају.

Бар у томе се њихова „правда” извјештила. Узнапредовала је у односу на неколико вјекова старију праксу отоманских зулумћара. Њихов „свилен гајтан” се спорије, али много перфидније и болније затеже.

Не могу да га оптуже за Медачки цеп, Челебиће, „Бљеске” и „Олује”, за „Милосрдног анђела” иза којег су остале разорене школе, болнице, телевизије и амбасаде, за осиромашени уранијум којим су диљем српских земаља засипали села и градове, убијали старце и дјецу, па су, сходно свом пакленом науку и специфичној тежини својих, крвљу попрсканих налогодаваца, одлучили да прекину властите муке. Да убију српског витеза нашег доба. Али, и ту су се ти слијепи тркачи на кратке стазе гадно преварили.

Правда ће стићи, прије или касније. И једнако за све. Па, и за целате у „правосудним” одорама Хашког трибунала. Уосталом, др Војислав Шешел је и отишао у Хаг да поразив оновремену неправду свјетских моћника. У томе ће – жив или мртав – успјети. На ползу српске и дјеце свих поробље-

них и обесправљених народа.

Али, сваког поштењег човјека вријеђају оновремене лицемјерне – предизборне – бриге и понуде којекаквих Драшковића и Љајића, оних што су све вријеме покушавали да му дођу главе, да се др Шешелу омогући лијечење у Београду. Ето им њихових болница и санаторијума, па нека се лијече и од онога од чега се нормалан свијет не може излијечити. Војо је здрав. Да није, играо би у њиховом колу – поносно на кољенима.

Ваш пут никада нећемо оставити

Мр Небојша Величковић, предсједник Општинског одбора Странке српских радикала у Бијелом Пољу:

Драги Војо,

Као Ваш дугогодишњи сарадник и пријатељ, поносно пишем ово писмо са неизмјерном надом и дубоким увјерењем да у овим најтежим данима и тренуцима за ваш живот, истрајете у остварењу универзалних људских права и слобода, за право на живот и право на сопствену одбрану.

Господине предсједниче, пишем, а рука дрхти, срце убрзано куца, са само једном жељом, са жељом која се мјери са очувањем Косова и Метохије као дијела Србије, са жељом да ћете и овај пут раскринкати и побједити хашке целате, а тиме и њихове сатрапе у Србији.

Ви једноставно морате побједити, јер требате Србији и српском народу, требате вашој породици, супрузи Јадранки, синовима и унучадима, српским радикалима, требате свим слободоумним и слободомислићим људима на овој планети.

Све очи слободних људи и слободних народа упрте су у вас, драги Војо. Ви сте остали једина и последња наша нада за одбрану права на голи живот, права на постојање, права

СТРАНКА СРПСКИХ РАДИКАЛА

Бр: *11006*

Подгорица, 27. 11. љето Господње, 2006.

Тел: 081-624-152 и 067-434-773

Н/р. Његовом високопреосвештенству Архиепископу цетинском, Митрополиту црногорско-приморском, зетско мбрском и скендеријском и Егзарху свештеног трона Пећког, господину АМФИЛОХИЈУ

МОЛБА

Ваше високопреосвештенство, наш предсједник проф. др Војислав Шешел је заточен у Хагу већ пуне четири године – оптужен за злочине које није починио. Последњих 17 дана у знак протеста што су му у хашком казамату узета сва људска права, а наш народ одређен за кривца, он не узима храну и налази се у веома тешкој здравственој ситуацији.

Имајући у виду да молитве нашег архиепископа најприје стижу до Господа, искрено Вас од срца молимо да одржите **молебан** за здравље нашег брата Војислава и остале Србе заточене у Хашком трибуналу. Молебану би присуствовали наши чланови и остали вјерујући народ, који за то изрази жељу.

Увјеравамо Вас да овај наш вапај упућен Вама, нашем архиепископу, нема, нити ће имати, било какве политичке конотације.

Ваш у Христу брат,
ДУШКО СЕКУЛИЋ – предсједник

Душко Секулић

на слободу, а која су загарантована свим међународним конвенцијама и документима.

Драги Војо, отишли сте добровољно у Хаг прије четири године да браните Србију и Српство, да браните истину и правду. За цијело то вријеме хашки целати и бјелосвјетски хоштаплери покушавају да вам онемогуће праведну одбрану, а сада су кренули и да вас убију, јер добро знају да не могу да вас понизе, уплаше и придобију за остварење својих мрачних циљева.

Нема данас Србина, ма гдје он био у матици и расејању, да се не буди и Богу моли за ваше здравље, са жељом да ћете са ореолом побједника доћи у вашу и нашу Србију.

Ми, ваши сарадници и политички истомишљеници, имали смо и имамо част да поред вас у заједничком раду изграђујемо и чврсто утемељујемо праве вриједности људског друштва. Нама млађима, увијек сте са посебном пажњом прилазили и учили свим оним вриједностима за које се ви данас борите, жртвујући оно што је највриједније, жртвујући свој живот.

Драги Војо, драги брате, схватам ову моју подршку као обавезу и дужност сваког слободног и принципијелног човека.

Много је тога што бих могао рећи у прилог ваше праведне и истинске борбе за права људи без обзира на нацију, вјеру и боју коже.

Хоћу на крају, из срца и душе, писане подршке, у своје име, у име моје породице и свих српских патриота, да вам пожелим добро здравље, а знам да ћете побједити и живи изаћи из хашког српског губилишта. То једноставно тако мора бити, јер сте ви божји човек, јер сте већ побједник који је помјерио све границе људске храбрости, и издигли се гдје су највећи српски синови.

Били смо са вама када сте доброг здравља и пуни енергије одлазили у Хаг, а бићемо када нам живи и здрави дођете након раскривања хашког мучилишта.

Драги брате, Војо, у мислима смо са вама, увјерени да вас не могу убити, јер ви исписујете најсвјетлије странице српске историје.

Са сузама у очима, болом у грудима, али и чињеницом да сте данас ви у хашком казамату епицентар слободне мисли и идеја, поздрављам вас у увјерењу да ваш јасно изграђени пут никада нећемо напустити, већ заједно са вашим повратком у Србију, даље ћемо ширити и употпуњавати.

До коначне побједе живио нам брате Војо.

Дивљаштво Хашког трибунала

Емило Лабудовић, посланик Народне социјалистичке странке: Већ самим начином на који је настао Хашки трибунал, онима који су то хтјели да виде, јасно је стављено до знања да ће то бити средство одмазде над једним народом који се, ето, слиједећи своју вјековну традицију, одважио да се брани. Знало се, јер историја људске цивилизације је препуна таквих примјера, да јачи и побједници имају своје право и своју правду која са оним што се зове „међународно право и правда“ нема ама баш никакве везе. Знало се, такође, да ће за, ничим изазвану агресију на земљу утемељивачицу Уједињених нација, бити крив нико други до она сама. И знало се да ће сваки Србин којег се дочепа Трибунал бити приложен као жртва на олтар прања крвавих руку целата оличених у САД и њеним сателитима. Знало се, дакле... све. Знао је то, поготово, др Војислав Шешел. Знао је, али није одустао. Јер да је одустао од намјере да јавно брани, не себе, већ достојанство и част свога народа, право на истину, право на, свим међународним актима признату, одбрану, то више не би био **Он. А, Он** би, то може да потврди свако ко га иоле познаје, радије да га нема него да буде неко други.

Ово што се данас дешава са њим и око њега само је наставак, додуше – много драстичнији, онога што се дешава са свим Србима у хашком казамату. Онога чега је, не тако давно, био жртва и Слободан Милошевић. Онога због чега је сваком Србину у том логору смрти суђено (и досуђено) да се

не врати жив. Јер, живи су свједоци. А, злочинци не воле свједоке.

Рећи да је оспоравање права др Војиславу Шешелу да своју одбрану организује онако како он то сматра најцјелиходнијом по њега самог, рећи да је небрига о његовом здрављу и спречавање права на, човјека достојну, здравствену заштиту, прекршај свих међународних норми гарантованих Конвенцијом о људским правима и слободама – премало је. Јер, све побројано јесте прекршај, изругивање законима и људским нормама, али је истовремено нечувено дивљаштво. Дивљаштво које не приличи ни канибалским племенама из прашума Индонезије и Африке (ако их још има), а камо ли земљи и земљама које се диче демократијом и које на све стране ударају пацке управо због наводног кршења људских права.

Др Војислав Шешел је огледало. У њему и његовом случају виде се ружне њушке ововјеких зликоваца који су на челу Америке, Енглеске, Француске... а неозбиљно би било не поменути неке овдашње слугерање који се просто утркују да буду „католици већи и од папе”. Моћници могу, а сва је прилика и хоће, да разбију то огледало. Али, све док траје и парчића, макар микроскопске величине, то огледало ће говорити да је „маћеха” ругоба. Чак и да га, не дај Боже, уморе, и врбе ће ширум свијета свједочити да су „у цара Тројана козје уши” и да „нема врба кол’ко има Срба”.

Међународна заједница, а поготово Русија, је на испиту. На испиту права, човјечности и хуманости. Ако поново падне, а пала је већ толико пута, све оно што је, као поредак правде и цивилизације, мукотрпно грађено деценијама, сурваће се у амбис. А, отуда неће бити повратка без новог крвопролића које ће, с обзиром на снагу крвопија, овога пута однијети, не милионе, већ можда милијарде живота, и планету Земљу учинити не станицом последње наде, већ станицом безнађа.

А, др Војислав Шешел? Он остаје Он, и ту нема промјене. Чињеницом да је осуђен прије суда, већ је ослобођен сваке одговорности. Кривица ће остати на онима који му то раде и на нама који о томе ћутимо и са тим се миримо. А, те кривице нас неће ослободити нико. Ни историја, ни Хашки трибунал. А, ни сами Бог.

Лажна хуманост

Општински одбор Странке српских радикала Андријевица, упутио је са сједнице одржане 4. 12. 2006. године, реаговање поводом штрајка глађу Војислава Шешела у притворској јединици Хашког трибунала. У реаговању се каже:

„Лидер српских радикала, др Војислав Шешел, бије битку за своја основна људска права. То је разлог његовог, скоро једномјесечног, штрајка глађу који улази у драматичну завршницу. Тобожња забринутост Трибунала за Шешелово здравље и најава могућности да буде упућен на болничко лијечење у Холандију или Србију, највећи су вид цинизма и злоупотреба елементарних људских права. Тиме би да своју забрану на остварење људских права замијене лажном хуманошћу што је највише јасно господину Шешелу и свим његовим радикалима.

ОО ССР Андријевица најоштрије реагује против Хашког трибунала који од почетка примјењује посебне арши-не за Србе, газећи право и правду, и нечувеним методама убија једног по једног. Уз то, у цјелости подржава свог лидера, који својом одлуком да гладује до смрти, демонстрира јунаштво и борбу за правду, људска права, част и понос српског народа – каже се у реаговању.”

Председник ОО ССР
Стојан Мимовић

Хаг – нови концентрациони логор за Србе

Милун Терзић, председник Пљеваљског округа Странке српских радикала: Наш председник, проф. др Војислав Шешел, већ четири године налази се заточен у концентрационом логору у Хагу гдје својим знањем и својим животом брани право српског народа и српске државе на постојање.

Др Војислав Шешел добровољно је отишао у то змијско легло, које су свиле најмрачније силе овога свијета, иако у концентрационом логору нема права ни правде за Србе, да баш ту брани и одбрани – право, правду, слободу и истину.

Општепознато је да између Јасеновца, Аушвица и Хага нема никакве разлике, бар што се Срба тиче. Јасеновац, Аушвиц и друга стратишта, не само за Србе, основала је усташко-нацистичка злочиначка организација са циљем да свијет стави под своју контролу, а своје неистомисљенике затре у коријену, и тако је најстравицијим злочинима над слободољубивим народима свијета обиљежила прошли вијек.

И сада, на почетку новог вијека и новог миленијума, поново се отвара концентрациони логор за Србе, овај пут у Хагу. Главни архитекта тог злочиначког подухвата је највећа терористичка сила свијета, Америка и њена злочиначка организација, звана НАТО.

Удружили су се како би наставили, и по могућности завршили оно што није успио Адолф Хитлер, да покори свијет под геслом „Њемачка изнад свега“, овај пут под паролем, „Америка изнад свега“. Циљ им је да под фирмом борбе за наводна људска права и слободе покоре свијет, избришу историју свијета и тако оперу своју крваву и злочиначку миленијумску прошлост.

Очито је да се историја понавља. У Јасеновцу и Аушвицу злостављали су и убијали Србе. Сада их убијају у Хагу. У Аушвицу је Менгеле (кажу тајно) радио свој посао, а глобалистички Менгеле у Хагу то ради наочиглед цијелог свијета. А, такозвани демократски евроатлански свијет ћути и не интересује га угроженост основних људских и грађанских права и слобода народа и човјека заточеног у њиховом казамату.

Једино су јако забринути за дан после, а он долази већ сјутра, јер добро знају да су Срби победили и преживјели и Јасеновац и Аушвиц, и многа друга стратишта, па ће побједити, надживјети и растурилити хашки казамат.

Др Војислав Шешел је гарант те побједе.

Шешел вајар српског достојанства

Душан Хајдуковић – Бакуле, председник Јужноприморског округа Странке српских радикала: Још од дана кад је злослутна птица одлетјела, са највећим умом српских глава данашњице, испитујем себе шта сам све пропустио да Вам кажем, да вас питам, да од вас научим.

Поносито и гордо отишли сте у руке целатима, убијеђени у своју невиност и могућност да оперете љагу са српског имена и потомства.

Нису вам дозволили!!!

Нису дозволили да ваш ум заблиста међу њима, уплашени у својој немоћи.

Нису се опоравили од пок. Слоба, а како би се тек носили са вама!!!

Мислили су да њихови казамати могу уништити ријечи и дјела, да ће заборав прекрити и прикрити њихов злочиначки рад, њихову измишљену судницу.

И Понтије Пилат је судио Исусу и ушао у историју као злотвор, а Исус васкрсао у још већем обожавању, него за живота.

А, ми Срби смо чудан народ. Ми изничемо из пепела, као Феникс, али још тврђи и јачи, још постојанији и још мање склони забору.

Мало је ријечи које бисмо могли упутити вама, ми обични смртници, а да се не понављамо, да не кажемо нешто већ казано.

Можемо вам упутити само наше мисли, наше поштовање, и наше срце које куца у ритму подршке за вас.

Нека злочинци одговарају пред Богом, јер само тај суд ми признајемо, а ви се не дајте – народ је уз вас!!!

Имао сам срећу, част и задовољство да вас познајем, те сада остајем у нади да ћу вас поново срести, као побједника, као Фидија, јер ви сте вајар српског достојанства.

Остајте ми у милости Божијој.

Са највећим поштовањем, Душан Хајдуковић – Бакуле, са свим часним грађанима Улциња и читавог јужноприморског округа.

Сатанини синови против српског војводе

Вељко Мијовић, књижевник: Већ четири године како у зликовачким казаматима Хашког трибунала без суђења и пресуде робија др Војислав Шешел, велики син српског народа, брат и човек. Он је херој слободе, легенда, савјест овога времена, бранилац људског достојанства, части и морала. Држећи се витешки и достојанствено пред сатаниним синовима, тј. јеврејско – масонским зликовцима, Шешел је данас онај човек коме је судбина додијелила да буде појам и симбол у тами овога времена. И сви људи добре воље, чисте савјести и моралне величине стаће на страну овог хероја слободе и људске правде.

Он је као Христ који себе жртвује за спас и добробит човјеков, његову слободу и достојанство. На путу је страшног страдања. Физички може да нестане, али његов дух ће да свијетли вјечно и неуништиво.

Сатанини синови ће бити овјенчани срамотом и људским понижењем и проклетством. Нигдје на свијету није било суда таквог да је људска ријеч замрла, правда нестала, људска савјест затајила, а мржња планула, а злочини избили на видјело.

Шешел ових дана штрајкује глађу у знак протеста на неправду што му не дозвољавају да се сам брани без ичије помоћи. Он на то има право. Штрајкује ријешен да умре бранећи право на слободу и људско достојанство.

Сав родољубиви свијет, и онај на истоку и онај на западу, дигао је глас у одбрану Војислава Шешела. А, нама остаје да будемо уз њега чврсто и непоколебљиво.

Шешелјева дјеца имају право на живот оца

Лабан Милорад, почасни члан Странке српских радикала: Бакуњин рече: „Ко је био један дан у затвору, тај не зна шта је слобода“.

Шешел је већ три године у хашком затвору без оптужнице, а камо ли почетка суђења. Због опште неправде, те психичког малтретирања, већ више од 20 дана штрајкује глађу, чиме је живот довео у највећу опасност. У опасности је и његова породица на психолошком плану.

Шешел је у затвору због вербалног деликта, због чега нема објективне одговорности, гдје влада правда и право. Но, нажалост, тај суд у Хагу је формиран само за Србе, па и Шешела.

Америка је очити примјер недемократије, покровитељ хашких убица, недужних и часних људи, који су бранили себе и свој народ од фукара сваке врсте. На великом митингу у Београду, 3. децембра 2006. године, подршку Војиславу Шешелу дали су професори Коста Чавошки, Бранко Ракић, књижевник Брана Црнчевић, pjesник Рајко Петров – Ного и још 100 хиљада грађана Србије. „Хашкој тиранiji“ Чавошки је пожелио „смрт“.

Порука Америци: разбили сте нам заједничку државу, увели санкције, помагали све српске непријатеље, бомбардовали нас крајем Другог свјетског рата, па 1999. Преварили сте нас у Републици Српској Крајини, Републици Српској, у Црној Гори, отимате нам Косово и Метохију, разапнете најчасније Србе у Хагу. Помажете нељуде и крими-

Republika Crna Gora
VLADA REPUBLIKE CRNE GORE
UPRAVA POLICIJE
Centar bezbjednosti Podgorica
Broj: 47-01-224/06-3069
Podgorica, 08.12.2006.godine

Na osnovu člana 192 stava 1 a u vezi sa članom 221 stav 2 Zakona o opštem upravnom postupku («Službeni list RCG» br.33/97) i Zakona o javnim okupljanjima («Službeni list RCG» br.31/2005), Centar bezbjednosti Podgorica rješavajući po prijavi broj 12304 od 07.12.2006.g. za održavanje javnog skupa čiji je organizator Stranka srpskih radikala iz Podgorice, d e n o s i

RJEŠENJE

I. ZABRANJUJE SE održavanje javnog protestnog skupa čiji je organizator Stranka srpskih radikala iz Podgorice, koji je zakazan za 14.12.2005. g. u 18 h ispred Konzulata SAD u Podgorici, u skladu sa čl.10 st.1 t.1 i t.6. i čl.11.st.1 t.4 Zakona o javnim okupljanjima.

II. Sazivač skupa je dužan da odmah po prijemu rješenja obavijesti javnost o zabrani održavanja javnog skupa i ukloni javno istaknuta obavještenja, odnosno oglase o sazivanju skupa, u skladu sa čl.12.st.6 Zakona o javnim okupljanjima.

III. Žalba ne odlaže izvršenje rješenja, čl.12.st.3 Zakona o javnim okupljanjima.

Образложење

Stranka srpskih radikala iz Podgorice, podnijela je Centru bezbjednosti Podgorica 07.12.2006.godine prijavu za održavanjem skupa ispred Konzulata SAD u Podgorici za dan 14.12.2006.g. u 18 h.

Razmatrajući navode iz prijave Centar bezbjednosti Podgorica, kao prvostepeni organ, nalazi da nijesu ispunjeni zakonski uslovi za bezbjedno odvijanje javnog skupa iz članova Zakona o javnim okupljanjima navedenih u izreci rješenja.

Prostor ispred Konzulata SAD, koji je označen kao mjesto održavanja skupaveoma je frekventan, kao saobraćajnica i kao pješačka staza i značajan je za nesmetano i bezbjedno odvijanje saobraćaja i kretanje pješaka, čime bi s obzirom na vrijeme, najavljeni broj učesnika i karakter okupljanja, moglo ozbiljno ugroziti kretanje i rad većeg broja građana, kao i bezbjednost učesnika skupa, čime su se stekli uslovi za zabranu održavanja skupa u skladu sa čl.10 st.1 t.1 i t.6 Zakona o javnim okupljanjima.

Imajući u vidu naprijed navedeno, cijenimo da je održavanje prijavljenog skupa bezbjedonosno rizično zbog opasnosti od ugrožavanja bezbjednosti ljudi i imovine ili bi došlo do narušavanja javnog reda i mira u većem obimu, čime su se stekli uslovi za zabranu održavanja skupa, shodno čl.11.st.1 t.4 Zakona o javnim okupljanjima.

Iz navedenih razloga odlučeno je kao u dispozitivu rješenja.

PRAVNA PORUKA: Protiv ovog rješenja organizator javnog skupa može izjaviti žalbu Upravi policije RCG, preko ovog Centra bezbjednosti, u skladu sa čl.12.st.1 Zakona o javnim okupljanjima.

CENTAR BEZBJEDNOSTI PODGORICA

NAČELNIK
Predrag Ašanin

налце, бацили сте хиљаде ракета и отрова на Србе, али нас нијесте уплашили, јер ми то, Срби, не умијемо.

Шешелјева дјеца имају право на живот оца, да га виђају и воле. Питамо Америку и ту Европу, наводно демократски и хуману: У чему се то огледа демократија, ако човек који није осуђен нема право да комуницира са својом породицом? Питамо се: Зашто у том Хагу нијесу убице из Вијетнама, Авганистана, Ирака и других мјеста широм свијета?

Срамота, лажне демократе, убице 21. вијека!

Шешелев случај преседан у низу монтираних процеса

Др Момчило Вуксановић, предсједник управног одбора Српског народног вијећа: Хашки трибунал, наводно међународни суд за ратне злочине, више личи на концентрациони логор за Србе. У ствари, он представља мјесто за сатанизацију и убијање Срба.

Случај господина Шешела, предсједника Српске радикалне странке, је преседан у низу монтираних процеса којима се жели оправдати разбијање велике заједничке државе и злочин над Србима од стране дијела међународне заједнице у исценираном грађанском рату.

Српско народно вијеће Црне Горе се диви физичкој и менталној снази господина Шешела. Само тако, одлучни и храбри људи имају могућност да се супроставе и побиједу машинерију зла која се зове Хашки трибунал, која неприципијелно и неправедно судећи другима, скида одговорност са својих утемељивача.

Српско народно вијеће Црне Горе својим протестом против угрожавања личних и колективних права и слобода, конкретно у случају господина Шешела, и српског народа у цјелини, даје своју безрезервну подршку господину Шешелу и његовој породици, као и свим храбрим и одважним појединцима који дижу глас против узурпирања општих и колективних права.

Ново мученичко сведочење

Велимир Зејак, председник Никшићког окружног одбора: *Говор изречен у манастиру Милешеви:*

Користим прилику да Америци, творцу новог свјетског поретка, нове вјере у безвјерног човјека, кажем суштину западног друштва и свих оних заједница којима американизација представља циљ којим желе да наметну свим слободним људима како код нас, тако и у читавом свијету. Мало ко зна да је стварање америчке државе био први покушај новијег доба стварања друштва на изразито вјерском принципу тзв. „свети експеримент“ којим се дичио тадашњи цивилизовани свијет.

Свако дјело, на послу, у кући и свугдје почињало је и завршавало се молитвом, а крстови и света писма остављани су свуда: од телефонских говорница, школских клупа, до клупа у парку.

Шта се десило са овим честитим идејама? Одбацивши улогу Бога као судије, и прихвативши само његово природно својство оца, они су постали људи који су наметнули себе као свјетског убицу, онога истог убицу који је на Хирошиму бацио бомбу и назвао је „мали дјечак“ уништивши дјетињство хиљада малољетне дјеце, онога истог убице, а убице који је прије пар година убијао наш народ у акцији „милосрдни анђеос“ водећи безуспјешан рат против милешевског Бијелог анђела који је закрилио и сачувао наш народ.

Све то је учињено под паролом надрасе, америчког народа – самозване „једине дјеце божије“ на планети, којима њихов Бог – Отац дозвољава и опрашта све. Сви други су постали мање вриједни или чак безвриједни. Због њих су муслимани, сада највећи непријатељи хришћанства, назвали Америку „бијелом демонијом“, Америку која је постала на крви невиног индијанског народа чија су имена опстала захваљујући америчким борбеним средствима: томаховцима и Апачима којима настављају своју свјетску империјалистичку политику.

Међутим, увијек у животу не помаже оружје. Ми одавде немамо другога средства осим крста, ни других ријечи осим молитве које би им упутили, а опет нам не могу ништа.

Ново мученичко сведочење председника наше странке, свесрбина и православног хришћанина, проф. др Војислава Шешела, подгријава нашу вјеру у побједу истине, правде и основних човјекових права. Ово добровољно страдање за свој народ је истовјетно жртва мученика из православних мучеништва који су побиједили свијет снагом своје воље и благодаћу Божијом која прославља своје угоднике.

Свједоци сте да се снагом једнога човјека руши хашка неправда као кула од карата, иако је као некада Вавилонска стајала не бојећи се ничега.

Шта очекује ову земаљску силу без нације, вјере и имена, која жели да влада свијетом играјући се божанства на земљи?

Десиће се ријечи српског митрополита које су се обистиниле на много народа у историји, а од којих сада нема ни камена на камену.

*„Тешко је бићи
непријатељ Бога живог!“*

Позивајући вас све да молитвено помогнете борбу нашега Војводе, поздрављам вас, желећи да га заједно за три недеље поздравимо Божићним поздравом:

*Христос се роди,
Ваистину се роди!*

Пред Шешелом поклекла хашка машинерија

Милета Јаковљевић, председник ОО Странке српских радикала, Тиват:

Нема угледног адвоката и правника у свијету који може да се закуне у морални и стручни легитимитет Хашког трибунала, судске марионетске институције бјелосвјетских кругова моћи који се крију иза оснивачког акта Уједињених нација. Овај суд, на челу са главном тужитељком Карлом Де Понте, од почетка рада до дана данашњег доказује да изриче пресуде по специјалном политичком кључу унапријед одређене кривице, суди без визије правичности, док се судски процес претвара у профани риалити шоу, који с времена на вријеме привлачи пажњу ТВ популације. Толико је легитимитет Хашког трибунала у очима свјетске јавности „порастао“ да су и Американци почели да рачунају уложене милијарде и дијеле их са мршавим учинком, док најављују кресање баснословног буџета. И све у овој чудовишној судској институцији који је израстао у европску Бабарогу резервисану за традиционално непослушни Балкан је релативно, само је једно кристално јасно. Срби морају бити криви за све. Таква надзаконска клаузула провијава из свих његових одлука и свих настојања да се замажу очи транспарентношћу процеса.

Слободан Милошевић је без пресуде уморен у шевенингенском казамату, Насер Орић је награђен за своје ратне „заслуге“, Хашим Тачи је пријатељски укорен.

Војислав Шешел је одробијао пуне четири године чекајући да тужитељи Трибунала пред очима свјетске јавности укрсте са њим аргументе. Знајући да у јавном процесу пред камерама немају велику шансу, Дел Понтеова се досетила да др Шешелу додијели правног заступника, како би што брже дошли до пресуде. Међутим, ни прорачунати адвокати који су се четири године смишљали и домишљали нијесу очекивали бескомпромисан одговор борца за слободу српског народа који је ријешило да за правду поново заложу живот. Штрајк мученика приморао је хашку машинерију да покледне и судску процедуру врати на почетак.

По ко зна који пут здравомислећи човјек мора да се упита, за коју се то човјечност и људско достојанство залажу Хашки суд и домаће еснафске филијале које су се одавно ставиле на располагање антисрпској ксенофобији. Комитет правника за људска права (!) након испуњења свих захтјева др Шешела и прекида штрајка до смрти нагласио је да „Шешелу ни у једном моменту нијесу била угрожена права“. Штрајк глашу по ријечима њиховог председника Биљане Ковачевић Вучо био је „штрајк изнуђивања нечега што му не припада“. То што Хаг чини одређене уступке, по њеном мишљењу само говори о томе колико је Трибуналу стало да се то суђење започне и заврши регуларно.

Згодна би било упитати поменути Комитет који се залаже за људска права који то човјек нема право на одбрану какву жели и какав то суд унапријед доноси пресуде. Ако нема угледних међународних стручњака права који цијене Хашки трибунал у свијету, код нас се очигледно и таквих правника нађе.

Ћуте држава Србија, држава Црна Гора, Борис Тадић и Филип Вујановић

Марко Ристић, амбасадор у Паризу, добио је налог од Броза, да неутралише монархисту и професора филозофије, који је после Другог свјетског рата, у Паризу, тугњао, у француским гласилима, против Јошке, Моше, Кидрича, Кардеља, Ђиласа и осталих, због којих ни наши прауници неће имати мира на Балкану. Марко, иако пјесник надреалиста, био је реалиста као дипломата. Знао је да политичка прича неће проћи код Шарла Де Гола, јер он није био Луј Четрнаести, као Броз, већ демократа. Зато му је потурио лажну причу да је тај професор, који је стекао француско држављанство, побјегао из ФНРЈ, зато што је био гоњен као лопов и криминалац, таман посла политички. Шарл Де Гол је одговорио нашем амбасадору:

„Нека вам је ово последњи пут, господине амбасадоре, да говорите лоше о француском држављанину, пред председником Француске, макар тај француски држављанин био и криминалац!“

Док је било таквих, као Де Гол, и Европа је била нешто. Али, то није наша тема, већ однос наших политичара према грађанима. У дипломатији, прије петог октобра, важило је правило да нашем грађанину мораш помоћи и када је на робији, и када је лопов и убица. И када му је пресуђено. Да му олакшаш услове робијања. Да му помогнеш да му се смањи казна, или да му омогућеш да исту казну издржава у затвору своје земље. Наравно, то је био чин бриге о својим грађанима, а не правдање непочинства неких наших суграђана.

У хашкој робијашници умиру наши грађани, без пресуде. Све до пресуде, човјек је невин. Зато су наши држављани којима није пресуђено умрли невини. Чак и председник државе. Српска држава ћути. Милогорска, такође.

Имамо ли ми уопште државу?!

Војислав Шешел, доживљава вишегодишњу судску тортуру, ускраћивање не само људских и универзалних права, но и ускраћивање права предвиђених Правилником тог истог трибунала, о коме ниједан правник у свијету нема добро мишљење. Права мафијаша на суђењима у Западној Европи се и те како поштује, док права наших грађана у Ха-

шском трибуналу спадају у причу о кадији који те тужи и који ти суди.

Ћути држава Србија. Ћути држава Црна Гора. Ћути Борис Тадић. Ћути Филип Вујановић. Ћути наши председници.

Нема државе, ако се они тако понашају. Борис, поврх свега, заборавља да радикали имају скоро три пута више посланика од његове партије. И да је народна воља промјенљива.

Ћуте сви, осим Коштунице. Али, он се обраћа Фаусту Покару, председнику Хашког трибунала, и то тек када је Шешел пребачен у болницу, подижући ниво Трибунала на ниво српске владе? Коштуничин саговорник у овом случају су Уједињене нације, а не председник Трибунала. Требало је да пише Савјету безбједности који је основао тај Трибунал, а не чиновницима. Коштуница јесте учинио частан гест, али питање адресе остаје отворено.

Министар дипломатије Вук Драшковић се такође не обраћа онима што одлучују.

Имамо ли ми дипломатију?

Председник Борис Тадић вјероватно није никада видео Де Гола ни на слици, чим је молио Буша да му да, да уведе Србију у Партнерство за мир, како би прибавио себи који глас на наредним изборима, иако никада, ни на једном референдуму, није питао Србе што мисле о уласку у ратни савез са онима који су сравнили нашу земљу уранијумским и стерилизујућим бомбама, а од нас и даље праве страшила у западним мас медијима.

Ни Филип не личи на Де Гола?

Зато он и Борис могу да се загрле.

Примљени су.

Што се народа тиче, отпремљени су.

Наш држављанин умире, без пресуде, у туђинском суду, јер му се ускраћује право на самоодбрану предвиђено Правилником тог истог Трибунала.

То је и њихов учинак.

Ако Шешел буде умро, може се догодити и народ!

Драган Мраовић

Преузето из дневног листа „Дан“

Мр Будимир Алексић за Велику Србију
о Хашком трибуналу и новом Уставу Црне Горе

Демократско решење националног питања

• Мр Будимир Алексић је професор српског језика и књижевности, магистрирао је на теми из Српске књижевности 20. вијека, иренуишно приводи крају докторску дисертацију, доскоро је обављао посао председника Извршног одбора Српске народне странке, а сада је председник Политичког савјета исте странке и посланик Српске листе у Скупштини Црне Горе. Црногорској јавности је познат и као човек који је умножме допринио разјашњавању лицемјерја изв. црногорске цркве и открио многе истине које потврђују да је расио Миран Дедеић најобичнији криминалац

Разговарао: Бојан Струџаш

• Господине Алексићу, како коментаришете наметање браниоца лидеру радикала др Војиславу Шешељу?

Наметање браниоца против његове воље представља не само тешку, већ и потпуно ирационалну повреду његових права. Право на одбрану пред судом какву сам оптужени изабере је основно право, гарантовано сваком људском бићу. То је иначе, тешка повреда члана 14, става 2, тачке б) Међународног пакта о грађанским и политичким правима, која сваком оптуженом за кривично дјело зајемчује право на браниоца по свом избору, као и члана 6, става 3, тачке ц) Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, која сваком оптуженом за кривично дјело јемчи право да брани себе лично или иуишем браниоца кога сам изабере. Осим тога, овим је нарушен члан 21, став 4, тачка д) Статута Хашког суда по којој је оптуженом зајемчено право да себе лично брани или иуишем иравне помоћи по свом власишћом избору.

• Какво је ваше виђење Хашког трибунала и услова под којима тамо суде Србима у односу на припаднике осталих народа?

Једно је неоспорно и очевидно: у Хашком затвору је највише Срба и тамо умиру једино Срби. О Хашком трибуналу је написан велики број књига из пера наших еминентних представника правне науке, и њиховом мериторном мишљењу ја немам шта ни да додам, ни да одуздем.

• Да ли је могуће постићи договор око новог Устава Црне Горе с обзиром да су разлике у полазним ставовима власти и опозиције превише удаљени?

Право на одбрану пред судом какву сам оптужени изабере је основно право, гарантовано сваком људском бићу. То је иначе, тешка повреда члана 14, става 2, тачке б) Међународног пакта о грађанским и политичким правима, која сваком оптуженом за кривично дјело зајемчује право на браниоца по свом избору, као и члана 6, става 3, тачке ц) Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, која сваком оптуженом за кривично дјело јемчи право да брани себе лично или иуишем браниоца кога сам изабере. Осим тога, овим је нарушен члан 21, став 4, тачка д) Статута Хашког суда по којој је оптуженом зајемчено право да себе лично брани или иуишем иравне помоћи по свом власишћом избору.

Више је него очигледно да најодговорнији државни функционери под компромисом подразумевају одустајање српског народа у Црној Гори од захтјева за његовим уставним позиционирањем и правним признањем. За њих је очигледно договор само аминовање онога што они предложе. У питању је једна ригидна идеолошка свијест која не може да се помири са другачијим мишљењем.

Наравно да је до новог Устава могуће доћи договором. Као што се, уосталом, сваки проблем може ријешити договором. Али, „уважавајући садашње стање”, односно, имајући у виду понашање актуелног режима у Црној Гори, тешко да ће његови најистакнутији представници имати слуха за демократски дијалог који је неопходан за стабилност у Црној Гори. Више је него очигледно да најодговорнији државни функционери под компромисом подразумевају одустајање српског народа у Црној Гори од захтјева за његовим уставним позиционирањем и правним признањем. За њих је очигледно договор само аминовање онога што они предложе. У питању је једна ригидна идеолошка свијест која не може да се помири са другачијим мишљењем.

Српска листа, као легитимни политички представник српског народа у Црној Гори, у својим захтјевима полази од демократског начела које гласи – Сва права свима. За свој народ не тражимо више од онога што имају други народи у Црној Гори, али не пристајемо да имамо мање права од других.

• **Какав је став Српске листе по питању новог Устава?**

Српска листа, као легитимни политички представник српског народа у Црној Гори, у својим захтјевима полази од демократског начела које гласи – Сва права свима. За свој народ не тражимо више од онога што имају други народи у Црној Гори, али не пристајемо да имамо мање права од других. Државу Црну Гору ћемо признавати и уважавати у оној мјери у којој она буде нас признавала и уважавала као њене грађане. Без демократског решења националног питања Црна Гора ће бити дугорочно нестабилна државолика творевина. Српска листа се залаже за грађанску државу у којој ће бити остварена равноправност свих грађана и свих народа.

• **Како, по вашем мишљењу, треба ријешити питање цркве и језика у новом Уставу?**

Питање цркве треба ријешити на системски и законит начин. Уставом треба обезбиједити и максимално испоштовати начело одвојености цркве и државе, што прије свега подразумева одвојеност компетенција. Не може црква да се мијеша у државне послове, нити, пак, држава у послове цркве. Дакле, црква је та која одређује ко је и шта је црква, и не може држава да због својих интереса на мјесто неке цркве инсталира њен сурогат (чега смо свјedoци у Црној Гори, гдје држава настоји да на мјесто осмовјековне Митрополије црногорско-приморске инсталира антицрквену, псеудорелигиозну организацију анатемисаног распопа Дедеића).

Што се тиче употребе питања службене употребе језика, сматрамо да српски језик мора бити службени језик за оне грађане у Црној Гори којима је тај језик матерњи, а таквих је 65 одсто у Црној Гори. Ти људи морају имати обезбијеђе-

Дакле, и српском народу, и српској цркви у Црној Гори предстоји борба за правно признање. Од решења овог питања, зависи стабилност и перспектива Црне Горе.

но васпитање и образовање на том језику на свим нивоима, значи од вртића до универзитета. Не споримо при том право припадницима мањинских језичких заједница да се и њихови језици нађу у Уставу, и да и они имају обезбијеђено, и из државног буџета финансирано, школовање на свом језику.

• **Да ли се могуће изборити за сва права Срба која нам као народу припадају?**

Ако парламентарна већина у Црној Гори заиста жели стабилну државу и европске интеграције (о којима толико говоре) онда ће морати да и Србима (баш као и свим другим народима у Црној Гори), Уставом зајемчи њихова колективна национална права. Уколико, наравно, уопште признају постојање српског народа у Црној Гори. Подсјећам да је у свим републикама бивше СФРЈ положај српског народа, баш као и српске цркве, ријешен, осим у Црној Гори. Дакле, и српском народу, и српској цркви у Црној Гори предстоји борба за правно признање. Од решења тог питања, зависи стабилност и перспектива Црне Горе. Јер, не постоји народ у Европи чија се права тако брутално газе као што је то случај са српским народом у Црној Гори. Нити постоји народ у Европи који чини трећину становништва у некој држави, а да његов статус није дефинисан. Овдје је трећина становништва ван Устава и закона, при чему их најодговорнији људи у земљи проглашавају рушилачким и реметилачким фактором у држави. Такво стање је неодрживо, и то мора бити јасно свима.

Велики Брат Вас посматра

- Многи су се понадали да ће нова Влада бити малчице боље састава од претходне, али очигледно се није могло извештај, јер Велики Брат Мило не може одустати од владавине, па не

Пише: Мирко Ђукић

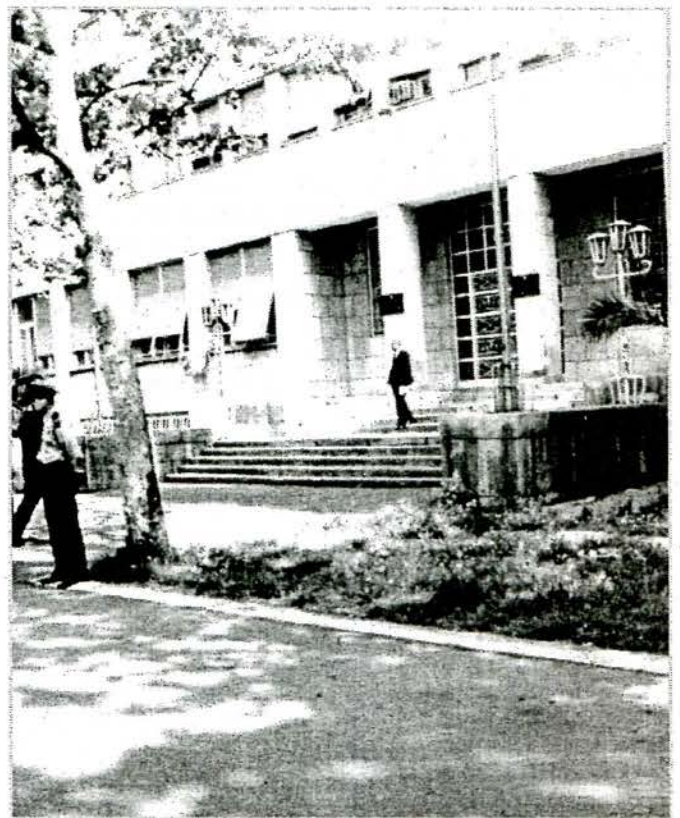
Прије више од мјесец дана изабрана је нова Влада. Најбољи коментар на ту вијест јесте: „Све је исто, само њега нема”. Многи су се понадали да ће нова Влада бити малчице бољег састава од претходне, али очигледно то се није могло извести, јер Велики Брат Мило не може одустати од владавине, па не. Добро, рећи ће неко, није више главни. Ја на све то кажем - није, али као да јесте, зато што ће он из некакве сјенке управљати свим полугама власти без обзира ко је на челу Владе. Састав кабинета остао је исти са додацима у већ опробаној чорби, која је, мора се признати, толико горка да се једва може пробати.

Дозволите ми сада да појединачно прокоментаришем састав Владе, како кажу смањеног броја министара, тј. са 15 на 13 ресора. Изгледа да су им плате биле мале, па су морали смањити број фотела како би плата остатку била већа, а самим тим биће и боља послушност Великом Брату, који све посматра из неке ДПС јазбине и управља цијелом машинеријом.

Него да почнемо представљање:

Премијер **Жељко Штурановић**, некада министар правде, прије министар неправде. За вријеме министровања овога човјека покренута је, како кажу, реформа правосуђа. Иако је све реформске захвате извршио, правосуђе је остало неажурно, тј. мртво по већини питања. Зато се сада хвата за главу црни **Ратко Вукотић** кукајући на тужиоца за организовани криминал што онако саопшти како су судови неажурни. Боже, пита се Ратко, није ваљда и то сада, а Жељко се намучио да реформише. Кукуууууу!

Потпредседник **Гордана Ђуровић**, некада министар за европске интеграције, а сада потпредседник. Ваљда је и сама видјела да је пут у Европу дугачак и тежак, па је преломила у глави да потражи неки други излаз. Схвата мала, пут до Европе мора ићи кроз борбу против криминала и корупције, али је то изгледа немогуће. Одмах би се замјерила Ве-

ликом Брату. Прво би њега требало опоменути, јер је он највише огрезао у тим водама. Све указује да ту Гоца није ништа могла, сем да пјева по налогу Брата. Више среће са Жељом по ову даму.

Потпредседник **др Вујица Лазовић**, декан Економског факултета. Пошто је истуреним одељењима поменутог факултета обезбиједио предавања и вјежбе преко даљинског,

Потпредседник Гордана Ђуровић, некада министар за европске интеграције, а сада потпредседник. Ваљда је и сама видјела да је пут у Европу дугачак и тежак, па је преломила у глави да потражи неки други излаз. Схвата мала, пут до Европе мора ићи кроз борбу против криминала и корупције, али је то изгледа немогуће. Одмах би се замјерила Великом Брату. Прво би њега требало опоменути, јер је он највише огрезао у тим водама. Све указује да ту Гоца није ништа могла, сем да пјева по налогу Брата. Више среће са Жељом по ову даму.

Просветиу и мрак ће водити нико други до реформатор мајтерњег језика, мајтерњи дрекавац Слободан Бацковић. Иначе професор честица, али и припадник школе за лингвистичке дудуке и празноглавце. Морао је Бацо остати ту како би можда реформисао и енглески језик, јер је за њега доста тежак. Можда га прилагоди мајтерњем изразу, пошто је постао специјалиста за лингвистичку науку.

засигурно ће и нама обичним грађанима тако на даљински обезбједити бољи живот.

Министар за енергетику и урбанизам **Бранмир Гвозденић**, бивши потпредседник Владе задужен за енергетски сектор. Због тога нам данас пријете рестрикцијама. Уједно је био председник Тендерске комисије за продају КАП-а, због чега је тој оф-шор компанији намјестио такву цијену електричне енергије, да је задужио комплетну мафију за велику услугу, а грађане осиромашао.

Министар финансија **Игор Лукшић**, у претходном мандату вапио је како ће се изборити са шверцом цигарета. Просто сам имао утисак да човек има неко бјеснило, јер ми се чини, пјенушао је од те приче. Сада опет оста ту сам самцит са истом најавом: тјерати, и само тјерати уличне продавце цигарета без акцизних маркица. Што се тиче складишта, то се не помиње. Не дирај ђавола, када можеш овако причати у празно. Шверцуј слободно, неће те Лукс дирати. Државу нећ оштетити за неких 35 милиона евра.

Што је то? Ништа. Сића, не исплати се ни радити за те паре.

Министар пољопривреде, стари провјерени сељачки **Милутин Симовић**, који није успио да се избори за субвенције пољопривредницима. Толико се плашио Великог Брата. Оно што је урадио овај момак сељачке грађе, јесте да је смањио царину на увоз хране, а прасиће из Србије забранио. Наводно нам само штете србијански произвођачи, из осталих земаља можемо увозити, а из Србије ни помена.

Министар саобраћаја и веза, **Андреја Ломпар**, зимус поднесе оставку говорећи да није више моћан у саобраћају послије железничке несреће на Биочу, гдје живот изгуби 47 људи. Оставка никада није прихваћена, а Велики Брат га само потапша по рамену и рече: „Тути ту и не цмиздри. Бићеш ти поново машиновођа, па нека су пруге и луке у хаосу и нека се гине на све стране. Ми били живи, лако ћемо за друге.“ Овај мирно послуша савјет и оста ту без ријечи. У претходном мандату није се изборио да Црна Гора уђе у европски коридор путева. Нема везе што су пуни рупа. Прави наши, а свјетски.

Туризам ће водити **Предраг Ненезић** у кога се полагају наде за канализацију и воду у приморским градовима. Надамо се и новим туристима, али не из Србије. Такође се надамо још којој саобраћајки у којој ће министар учествовати, а пред правдом неће одговарати.

Просвету и мрак ће водити нико други до реформатор матерњег језика, матерњи дрекавац **Слободан Бацковић**. Иначе професор честица, али и припадник школе за лингвистичке дудуке и празноглавце. Морао је Бацо остати ту како би можда реформисао и енглески језик, јер је за њега доста тежак. Можда га прилагоди матерњем изразу, пошто је постао специјалиста за лингвистичку науку.

Јусуф оста у полицији. Треба неко и да пендречи, а ко ће боље од Јусуфа. Није се никада замјерио Великом Брату и никада није успио да ријеша 28 убиства. Нема везе, убијате се, и даље одговарати нећете, барем не пред Јусуфом.

Боро Вучинић са урбанизма и пријетњама како ће срушити цркву на Румији, оде на одбрану земље. (Опростите, он подсећа на шаховску фигуру). Можда ће бити бољи војник, него инспектор за дивљу градњу. Нема војске, па ће сам са собом ратовати. Најлакше је тако. Можда му се укаже

прилика да секташа Мираша пребади војним авионом како би овај био на висини, јер нешто ниско пада, а високо полијеће. Наравно, не заборавимо, ту је и продаја старог и набавка новог оружја. Можда лијепо Бора набави за себе и неку пушчицу, пардон прангију, да се игра као мало дијете.

Ушла је и нова снага у кабинет Владин. То су стари опробани савјетници, портпароли, љекари и припадници шиптарског народа. Идемо редом:

Нови шеф дипломатије, некада амбасадор и савјетник Великог Брата, **Милан Роћен**. Послушан момак. Једном се било чуло да је оштетио некада нам савезну државу за неко оружје из Русије, које је нестало без трага. Сада му је само остало да бившег Министра дипломатије Миодрага Влаховића депортује за амбасадора у Америку, како би се можда повезао са њиховом мафијом. Од овога министра се очекује пуна сарадња са представницима мафије и њиховим јатацима.

Мираш Радовић из сјенке ушао у правду, а како ће се снаћи не зна ни сам.

Предраг Секулић, култура и медији. Преко новинара „Побједе“, потпарола ДПС-а, до министра. Највише је бранио Великог Брата, тако да је заслужио овај ресор. Биће више пара за ДАНУ и Јеффа Шипку (појашњење: Јеффо је недавно задобио шипку зато што је вирио негдје у Дукљи. Изигравао је дукљанскога љубавника, а знамо да је у таквим ситуацијама могућа шипка – мотка), мада им ни до сада није био криви крај. Можда ће по који непослушни медиј забранити и по неког српског писца протјерати. Видјећемо да ли ће наставити политику др Килибарде која се пред крај тргла да се обрачуна са музејима и галеријама. Што јес – јес, били су непослушни за дукљанске фанатике. Биће бољи код Пеђе новинара.

Оде **Царо Павличич**, ни гласа, ни стаса. Штафету преузе **Миодраг Бобо Радуновић**, који поред здравља има и социјалу. Претходно је био у неколико одбора предузећа и директор болнице у Беранама. Социјално старање му је новина, па се не треба чудити закашњењима у тој области. Ни до сада није боље стање било.

На крају шта рећи. Оста **Фуад Нимани** (Шиптар из Улциња), који тек треба да се докаже у заштити свог народа, пошто остале неће штитити. Надамо се да ће свестрану подршку имати од Агима Чекуа (злочинца са Косова), ако се ко успротиви, Чеку ће да ради.

Све у свему, биће посла. Дајемо новој, а старој Влади (са подмлатком) један период како би се проказала, а онда ћемо коментарисати учинак. За сада толико.

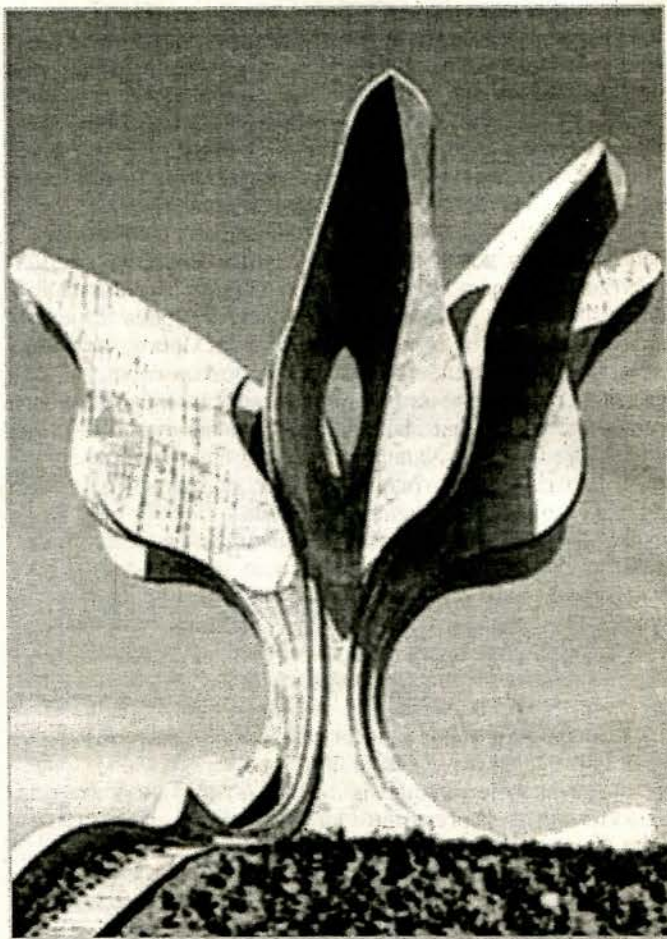
Нови шеф дипломатије, некада амбасадор и савјетник Великог Брата, Милан Роћен. Послушан момак. Једном се било чуло да је оштетио некада нам савезну државу за неко оружје из Русије, које је нестало без трага. Сада му је само остало да бившег министра дипломатије Миодрага Влаховића депортује за амбасадора у Америку, како би се можда повезао са њиховом мафијом. Од овога министра се очекује пуна сарадња са представницима мафије и њиховим јатацима.

Америчко гостопримство нацистичким злочинцима

- *И „свешти отац“; Круно Панцић, је судјеловао у масовном покољу цивила у Херцеговини, а 1948. године се помолио Богу за ње покоље у некој од цркава у САД*
- *Вилко Риџер осмислио је некажњен као нацистички злочинац, сарађивао је са њемачком обавјештајном службом*

З а последњих 10 година као да је у читавом свијету ста- ла производња. Посебно на просторима велике Аме- рике, моћне Њемачке. Неуморног америчког сатели- та, Енглеске, која вјечито прати напоре Америке да приве- ду лицу правде српске „злочинце“ (међу којима су и дјеца и жене) већ одведене у туђе ропство (Биљана Плавшић), ра- њени српски свештеник (Старовлах), те Сима Дрљача што су му САС-овци Енглези залили главу оловом, а његовог си- на одвели у Хаг, те га поново ослободили у српском протек- торату, звана РС. Хватају Србе као звјерке, а малољетну дје- цу, синове Старовлаха и Караџић Радована премлаћују и испитују. Гдје им је отац? Тај исти „ратни злочинац“ је протјеран из Сарајева. Исламисти су га протјерали, одузели му по- сао и цјелокупно његово имање. Ово „приопћење“ су доби- ли наравно од исламиста, усташа и Шиптара, који су управо из Хрватске, Босне и са Космета протјерали милион људи, а хиљаде, заједно са злочиначким НАТО пактом, поубија- ли. Хрвата усташа и исламских фундаменталиста, као и Шиптара, најмање има у Хагу. А, није их било ни на Нир- нбершком процесу од 20. 11. 1946. године да одговарају за своја крвава дјела, побивши милион Срба у клаоницама усташким и фашистичким, у Јасеновцу, Старој Градишци, и многим другим мјестима у Павелићевој држави.

Данас родбину, наводно, окривљених Срба, убијате и пребијате. Чак, данас више тражите и пратите Љиљану Ка- раџић од Ане Артуковић. Никада нисте тражили брата Анд- рије Артуковића, Ивана Артуковића, коме сте пружили гостопримство у САД. Господо, америчке демократе, који сте се обукли у ловачка одијела и ловите Србе за наводне злочине, упитајте нашега новинара Ховарда Блума, ко је био Андрија Артуковић који је 40 година уживао ваше го- стопримство, и прочитајте његову књигу „Wanted! The se- arch for Nazis of America“. А, питање је да ли је први човјек СС трупа и најближи сарадник Хитлера, Мартин Борман још жив. Он је у Нирнбергу 1946. године кажњен у одсуству. Да ли је жив Рафаело Касертано, италијански посланик у НДХ Влади, који је радио на поробљавању Југославије исто онако као данас што раде Весли Кларк, Солана, Блер и Клинтон. Сви су живи, а Рафаело живи у Италији. Јуре Дав- чић, ратни нацистички злочинац, побјегао 1945. и зауставио се у Аргентини, и постао један од руководилаца (ХОП-а). Мато Фрковић, ратни нацистички злочинац, министар у Па- велићевој влади, одговоран је за многа убиства цивила. И он је побјегао и нико га није тражио као таквог злочинца. Ха- кија Хоџић, нацистички ратни злочинац, муслимански уста- шки пуковник (хрватско цвијеће), високи функционер у влади НДХ, злочине је вршио у Сарајеву над Србима и Је-

врејима, побјегавши 1945. године у Турску, затим код Мудахедина у Сирију, гдје се зауставио у Дамаску. Ни њега нико није тражио као ратног злочинца. Нацистички злоч- онац, Рене Херман, је чак као усташа бранио на суду Андри- ју Артуковића у Лос Анђелесу, а побјегао је преко будне страже ЈУ граничара 1949. године и настанио се као и већи- на нацистичких злочинаца у САД, гдје се прикључио фаши- стичкој усташкој емиграцији. Иван Девчић (пивац), РЗ-

Хватају Србе као звјерке, а малољетну дјецу, си- нове Старовлаха и Караџић Радована премлаћују и испитују.

ушташки мајор, побјегао у Аргентину и организовао масовни покољ у Лици. Умро је 1947. године.

НАТО „мировњаџи“ и злочинци рањавају наше свештенике, и њихове синове одводе у ропство, а заборавили су нацистичке зликовце, католичке свештенике у НДХ. Августин Јуретић, члан Павелићеве избјегличке Владе, радио је на убацивању емиграната и терориста у Југославију. Он је као нацистички злочинац остао у емиграцији и нико га до данас не тражи. Поново су зликовци фратри, хрватски свештеници, на овоме списку нацистичких ратних злочинаца некажњени. Католички свештеник, Драгутин Камбер, и уједно ушташки пуковник, војни викар је 1941. године звјерства правео у Добоју. По његовом наређењу убијено је 550 недужних Срба цивила. И он је емигрирао као кољач у руку свештеника. Живео је слободно до 1969. када су га мртви и унакажени Срби „почели прогањати“ и у његовим ноћним кошмарима уморили. Један од највећих нацистичких ушташких злочинаца из логора смрти у Јасеновцу био је Анте Коић, који је клао и пио крв од својих жртава. Пио је крв од закланих Јевреја, Отоа и Полије Шонет, када је заједно са ушташом, Љубом Милошем, клао Србе и Јевреје у Јасеновцу. Коић је организовао повлачење и заштиту њемачке војске у Херцеговини, Црној Гори, Грчкој и Албанији. Нешто слично као данас повлачење НАТО злочинаца који изврше многа убиства, разоре градове, униште мостове, школе и побјегну у НАТО базу. Иста паралела НАТО злочинаца и Хитлера, само за разлику од НАТО злочинаца, Хитлер је осуђен од свијета, док Клинтон, Блер, Шредер, Холбрук, Олбрајт, још нијесу осуђени. У овоме мору злочинаца који нису одговарали за своје злочине свакако треба поменути појам звјерства, окрутности Вјекослава Макса Лубурића, заповједника ушташких концентрационих логора. Он није као свирепи нацистички злочинац кажњен. Побјегао је и зауставио се у Шпанији. Да ли је тамо упознао данашњег злочинца над Србима, Хавијера Солану? Злочинца је стигла Божија казна 1969. године. Убијен је кумовском руком (Илије Станића) у близини Валенције.

Фрањо Трухар, шеф ушташке полиције у Земуну и Сремској Митровици, осуђен, па помилован, живео је у Сремској Митровици до 1986. године.

И „свети отац“, Круно Пандић, је судјеловао у масовном покољу цивила у Херцеговини, а 1948. године се помолио Богу за те покоље у некој од цркава у САД.

Вилко Ригер остао је некажњен као нацистички злочинац, сарађивао је са њемачком обавјештајном службом.

У овом великом крвавом колу кољача, убица који нису кажњени за своје злочине, је и Миле Старчевић који је нашао уточиште у Аргентини. Иван Шарић, сарајевски надбискуп, Леополд Шуперина, егзекутор масовних погубљења у Лици, те нацистички злочинац, Славко Томљеновић, ушташки потпуковник, који је и после свога злочина 1941. вршио злочине убацивања терориста у Југославију.

Ушташа, Томислав Месић, шеф одељења за ушташку (Гебелсову пропаганду), стожерник у Мостару, побјегао је у иностранство и тамо срео још веће злочинце, као што је Мате Фрковић.

А, данас, на идентичан начин, Стипе Месић дјелује као и његов презимењак, рођак Томислав Месић, по Гебелсовој пропаганди са изјавом: „Да су у злочину Хрвата у Олуји били појединачни инциденти и да је сукоб Хрвата и муслимана проузроковао Милошевић који је стијеснио муслимане и Хрвате, па су се из тих разлога побили. А, ти тијесни простори су били и остали: Сарајево, Мостар, Тузла, Зеница, Бугојно, Доњи и Горњи Вакуф гдје се Јанко Бобетко са 10.000 својих бојовника из Хрватске тукао са Алијом Изетбегови-

НАТО „мировњаџи“ и злочинци рањавају наше свештенике, и њихове синове одводе у ропство, а заборавили су нацистичке зликовце, католичке свештенике у НДХ.

ћем у Херцеговини, и при том изгубио својих 1000 ушташа из Хрватске. А, у Коњицу, 15. априла, Србин, Боро Антељ, је спасио 1000 ушташа који су главом без обзира бјежали Србима на Борачко језеро.

Шта рећи, ушташа, Стипе Месић, има исту улогу као што је имао нови поглавник нове НДХ Туђманове створене државе. Њега нема у Хагу као ратног злочинца у Олуји, када је 250.000 Срба протјерано и хиљаде поубијано. А, да није богиња правде ослијепила у Хагу, као и у Ватикану, и Стипе Месић би требало да буде кажњени исто онако као и његов презимењак, рођак Златко Месић, сарадник ушташког министра Анте Вокића који је радио у његовом кабинету. После рата био је осуђен као ратни злочинац на 18 година затвора. А, опет са питањем да ли је ту казну издржао, или је био амнестиран као и све ушташе.

У овом храњењу нацистичких злочинаца и пружању гостопримства да остану некажњени велики је удио „Олује“ и прогон Срба у Крајини, као и повод ханцар дивизији да поново крене на Србе.

Тако и ратни злочинац, Иво Омрчанин, који је радио у МВП у НДХ Влади, данас живи у САД.

А, посебна је прича за опуномоћеног министра НДХ у Ватикану и Њемачкој, Николу Рушиновића, коме је Америка као ушташом и нацистичком злочинцу пружила пуно гостопримство. Он чак ради као др у америчкој армији.

Господо Американци, демократе, и Радован Караџић је способан доктор психотерапеут. Може ли и он у вашој армији радити као такав стручњак. Само није испунио један услов. Није нацистички злочинац, али можда би вам много помогао да се освијестите. Зашто тражите у Хагу оне које сте ви убијали, а истовремено их поробили. Такође се пријетите Нинбершеј фарсе када је 50 милиона људи на свијету погинуло од крваве Хитлерове руке, а ратним злочинцима Трећег Рајха су судили у времену од 20.11.1945. године до 1.10.1946. године, непуну годину дана и осудили само 12 нацистичких злочинаца са адекватном казном. Истина, још 12 их је осуђено на временску казну, а суђено им је за злочине против мира, слободе народа, живота и благостања човјечанства.

По истом принципу данас би требало судити Клинтону, Холбруку, Мадлен Олбрајт, Блеру, Кларку, Солани, а посебно злочиначком и фашистичком НАТО-у.

Данас злочинци суде жртви, и пет пута је више Срба пред нелегитимним међународним судом у Хагу, него нацистичких злочинаца на Нирнбершком процесу. И то суђење пет пута траје више, него што је трајало нацистичким злочинцима који су 50 милиона људи побили. Шта рећи, зло које трпимо је освета за наше праведне борбе, пред којом ће војска Антихриста морати застати.

А, посебна је прича за опуномоћеног министра НДХ у Ватикану и Њемачкој, Николу Рушиновића, коме је Америка као ушташом и нацистичком злочинцу пружила пуно гостопримство. Он чак ради као др у америчкој армији.

Господо Американци, демократе, и Радован Караџић је способан доктор психотерапеут.

Прва дискусија Бојана Струњаша,
посланика Странке српских радикала, у Скупштини Црне Горе

Штурановић на крилима криминала

• *Господине Диноша, сада се вама обраћам. Ако с'ће ви научили да вас подучавају Мило Ђукановић и Агим Чеку, ми из Српске листе размишљамо својом главом у складу са политичким програмом који заступамо*

Поштовани грађани, уважени посланици, председничке Скупштине,

Прије него кренем да коментаришем експозе који је јуче изложио господин Жељко Штурановић, ја ћу се само на трен осврнути на оно што је мало прије Ферхат Диноша упутно лидеру и носиоцу Српске листе Андрији Мандићу, говори да треба да нас из Српског клуба подучи шта да говоримо.

Господине Диноша, сада се вама обраћам. Ако сте ви научили да вас подучавају Мило Ђукановић и Агим Чеку, ми из Српске листе размишљамо својом главом у складу са политичким програмом који заступамо.

Јао ми је што је сада господин Штурановић, колико видимо, изашао из сале, ја ћу само накратко прокоментарисати дио експозеа у коме се господин Штурановић осврнуо на образовање и образовни систем у Црној Гори.

Наиме, у овом експозеу господин Штурановић каже следеће: „Влада ће, такође, наставити са даљом реализацијом стратегије реформе образовања до краја 2009. године и обавеза које проистичу из приступа Црне Горе болоњском процесу и Лисабонској конвенцији”. Ја само питам господина Штурановића, вјероватно слуша негде ову моју дискусију, која болоњска конвенција? Зна ли господин Штурановић да су све реформе које су спроведене и сви реформски програми који су спроведени у просвети, односно у образовном систему Црне Горе, пука преписка словеначких програма, уз помоћ којих су они реформисали своју просвету. Ево, долази мандатар!

Ако имамо у виду да се права држава, јака држава, демократска и европски угледна држава, може градити само на јаким образовним систему, господине Штурановићу, онда од овог досадашњег образовног система и од реформи које је водио, на нашу жалост, а и на вашу, а и на жалост Црне Горе, господин Слободан Бацковић, не иде у прилог никоме, не иде у прилог нити нама Србима, а ни вама Црногорцима, а ни вама Албанцима, ни Бошњацима.

Оно што је најгужније у свему овоме је то што господин Бацковић, ја сам се искрено надао да неће, али он упркос свему сједи у вашој Влади. Господин Бацковић, актуелни и будући министар просвете је отпустио професоре из Никшића, оставио их без коре хлеба да се потуцају по улици. Господине Штурановићу, баш у вашем Никшићу и у вашој гимназији.

Друго, све што је урадио господин Бацковић, а што му се не може опростити, и што из владајуће коалиције којој при-

падате, стално говорите и стално потенцирају, да ми не поштујемо правно устројство државе Црне Горе.

Ми поштујемо, господине Штурановићу, не поштује га министар Бацковић. Прекршио је Устав у коме пише да је у Црној Гори српски језик у званичној употреби. Господин Бацковић је прекршио Устав и као такав, господин Бацковић не би смио да сједи у Вашој Влади.

Ако имамо у виду да се права држава, јака држава, демократска и европски угледна држава, може градити само на јаким образовним систему, господине Штурановићу, онда од овог досадашњег образовног система и од реформи које је водио, на нашу жалост, а и на вашу, а и на жалост Црне Горе, господин Слободан Бацковић, не иде у прилог никоме, не иде у прилог нити нама Србима, а ни вама Црногорцима, а ни вама Албанцима, ни Бошњацима.

Следеће: кажете, господине Штурановићу, да ће се нова Влада ујавити ка посвећености културној баштини, а истовремено подстицању савременог стваралаштва. Које је то посвећеност Штурановићу савремено стваралаштво? Није оно стваралаштво које ви пројављујете, односно политичка опција којој припадате. Да не говорите о подстицању оног стваралаштва које је везано за дукљанског академика Јеврема Брковића?! Е, видим, богами, лијепо сте га подстакли, тако да, господине Штурановићу, не можемо говорити, нити се надати, да ће Ваша будућа Влада нешто направити на овом плану.

Следеће што је урадио господин Бацковић, покретао је тужбе против новинара, слободних новинара, покретао је тужбе против просветних радника. Сваку тужбу је изгубио, а како је неће изгубити када није у праву када је тужио те људе. То су људи који су јасно изнијели своје мишљење и који су се супротставили једномљу које представља доктор Слободан Бацковић.

Још једном понављам: да је ваша Влада најсавршенија, да су ваши будући министри људи од највећег угледа, највећи научници и стручњаци, а да у тој Влади сједи господин Слободан Бацковић, онда та Влада не би ваљала ништа.

Следеће што желим да истакнем, господине Штурановићу, је то да ви, ослањајући се на образовни систем који води Слободан Бацковић, можете само своју нову Владу довести до апсолутне пропасти.

Што се тиче самих медија у Црној Гори, можемо слободно закључити, уз веома мале изузетке, да у медијима влада једномље. Баш сам прије неколико дана прочитао један текст у дневном листу Побједа, а извучен је такав наслов у корист тзв. црногорског језика, међутим, господин Свен Менсланд, лингвиста, ни у једном тренутку то није рекао, нити је стао у одбрану тзв. црногорског језика. Напротив, рекао је да треба сагледати реалност, и ако то сагледамо, да у Црној Гори и даље треба да остане у службеној употреби српски језик.

Оно што даље желим да истакнем, господине Штурановићу, а што Ви такође и наглашавате у својој експозицији, је модернизација и опремање образовних установа.

Господине Штурановићу, и Мило Ђукановић је говорио о модернизацији и опремању образовних установа. При то-

ме влада протекција. Опремићете ону школу која вам највише одговара, у којој имате највише својих поданика.

Следеће: кажете, господине Штурановићу, да ће се нова Влада управити ка посвећености културној баштини, а истовремено подстицању савременог стваралаштва. Које је то господине Штурановићу савремено стваралаштво? Није оно стваралаштво које ви пропагирате, односно политичка опција којој припадате. Да не говорите о подстицању оног стваралаштва које је везано за дукљанског академика Јеврема Брковића?! Е, видим, богами, лијепо сте га подстакли, тако да, господине Штурановићу, не можемо говорити, нити се надати, да ће ваша будућа Влада нешто направити на овом плану. Ја бих се, као и сваки поштени и добронамјерни грађанин Црне Горе, искрено, лично обрадовао, без обзира којој политичкој опцији припадао, да од овога нешто буде. Али, ви се, као, залажете за грађанску државу, а политичка опција којој припадате прогања Србе, прогања један народ који вјековима живи у Црној Гори, који је све своје бивствовање уткао у традицију Црне Горе, то је политика коју персонификује Мило Ђукановић, и ви сте долетјели као резултат те политике, и бићете премијер, а долетјели сте на крилима Мила Ђукановића, на крилима криминала, на крилима корупције.

Ви се, као, залажете за грађанску државу, а политичка опција којој припадате прогања Србе, прогања један народ који вјековима живи у Црној Гори, који је све своје бивствовање уткао у традицију Црне Горе

Католички испрдак Мираш Дедетић

• *Поставља се питање: Која је то друга православна црква и коме она припада?*

Пише: Мирко Ђукић

Ко зна колико пута смо до сада говорили о уништавању стојера духовности у Црној Гори, и ко зна колико ће мо још причати о томе. Ових дана један католички испрдак, који шуња по овој „банана држави“ устврди како треба да „сједну за сто двије православне цркве и да разговарају“. Поставља се питање: Која је то друга православна црква и коме она припада? Колико је иоле разумном човјеку познато, у Црној Гори постоји само једна канонски призната православна црква, а то је Митрополија црногорско-приморска, Српске православне цркве. Ова институција је некад била стожер, не само духовности него и државности народа у Црној Гори. Из њених одаја су потекле институције система, тако да је сувишно говорити о двије црквене организације. Неко ће ми рећи: Црногорска православна црква (пишем латинично, јер католички прирепак се другачије не може писати). Што се тиче те организације која је поникла у удбашкој јазбини, о њој се не може говорити као о цркви, већ се може рећи да је секта. Само се секте организују тако, тј. у неким малим јазбинама далеко од народа.

Тако распоп Мираш, пошто није другачије могао, оде у јазбину Удбе и оформи „неки кружок црквеног звања“, а околну окупи што већи број комунистичких атеиста (који су преко ноћи постали наводно вјерујући) и оних рашчињених свештеника који, ето, нађоше утјеху у прљавицима званичне политике црногорске Владе. Наравно, све се дешава под „докровитељством“ злочиначког Ватикана и његове ђаволске курије, која је одувijek жељела да уништи српски народ. Сада јој се учинило да је пут уништења лаган, јер је нашла сарадника у црној удбашкој влади и наводним угледним „академицима“, па хоће да све прогута за час.

Не заборавимо и то да је негдје пред референдум ова Влада преко ђаволског шегрта, покојног дон Бранка Збуге-

ге (витеза малтешког реда), покушала да прода свете реликвије: Богородицу Филермосу, Честице Часног Крста, Руку Св. Јована, чак се помињао и манастир Острог (лист „Курир“, март 2006), само да би успјела у сепаратистичким намерама. Такође, ова господа је покушала да преко наводне свете столице издејствују признавање удбашке секте за цркву, јер није битно чија је, важно је да личи на цркву, уз то су говорили да су Срби и света лоза Немањића окупаторска, а да су наводни Црногорци поријеклом из германских насебина, што их одмах ставља под окриље католичке курије и њених ђавола.

Постоји и прича како су Црногорци поријеклом „хрватско пућанство“, што опет потпада под католичку вјеру. Међутим, све те приче „пале су у воду“, није им успјело. Тако пропаде тај покушај покатоличења православног народа у Црној Гори. Како се није нашао погодан издајник, онда се сада пружила нова шанса у виду испрдка католичанства, чији је задатак да под силом издејствује признање ЦПС (црногорске православне секте), али и ту је велика омашка, зато што није могуће разговарати са секташима, јер се канонско право добро познаје и поштује. Нека се овај наметнути испрдак позабави својом црквом, пошто ових дана доносе одлуку да се укине забрана на женидбу свештеницима. Зашто да не, када увелико упражњавају блуд и нечасне радње, нека им се скине све друго како би показали право инквизиторско лице.

Како се није нашао погодан издајник, онда се сада пружила нова шанса у виду испрдка католичанства, чији је задатак да под силом издејствује признање ЦПС (црногорске православне секте), али и ту је велика омашка, зато што није могуће разговарати са секташима, јер се канонско право добро познаје и поштује. Нека се овај наметнути испрдак позабави својом црквом, пошто ових дана доносе одлуку да се укине забрана на женидбу свештеницима. Зашто да не, када увелико упражњавају блуд и нечасне радње, нека им се скине све друго како би показали право инквизиторско лице.

Избор потпредседника парламента Црне Горе

Фишек до фишека

- На основу члана 18 Пословника Скупштинe Републике Црне Горе, Ранко Кривокапић је сазвао Уставојворну скупштину (четврти сједница другој редовној засиједанња) за 8. новембар 2006. За сједницу су предложене двије ишачке дневног реда: Предлог одлуке о утврђивању броја иошпредседника и избор ипредседника и чланова Владе. За иошпредседника Скупштинe опозиција је (у складу са Пословником) предложила Горана Даниловића, а иозиција Славолуба Стијејовића (ДПС) и Рифаија Расходера (СДП). Захваљујући власици Даниловић није ирошао.

Пише: М. Булатовић

Прошло је мало времена од када је Скупштина Црне Горе изабрала помоћнике Фишека Кривокапића. Пратио сам ту сједницу, као и сваку – редовно. Иста лица онако намургачена и смрачена, иако вани није било облачно него сунце. Фишек Ранко води сједницу и ставља предлоге на гласање. Иде један за другим, провлачи кроз уста ријечи, замуцкујући када је дошао кандидат из редова опозиције. Фишеку је засметало што је кандидат опозиционар, хтио би овај можда да све буду његови. Теже му је овако обављати посао зато што би га неко контролисао. Овако је боље. Слободнији је. Рече како главни разлог за неизбор Горана Даниловића (Српска листа) јесте то што нису посланици из редова опозиције устали на свирање пјесмице усташког бандита Секуле Дрљевића. Ранко и дружино, мало сте се преварили у процјени да је то једини разлог. Примјетио сам да ова дружина око Фишека насилно пјева пјесмицу, неки чак ни стихове не знају, а и како би када је нису научили у школи за политичке послушнике. Изгледа да су тај курс преспавали, а ја сам сигуран да је био на репертоару дружине за извођење представе „Спрдања народу у лице”. Него, вратимо се теми потпредседника.

Прође и тај избор као и све. Наш кандидат није прошао, али зато јесу кандидати позиције, млађани Миго Стијејовић – подружница Зета. Овај момак некада бијаше Србин, али слађе су паре и министарска фотеља. Приклони се Миго Милу и одмах напредова у служби. Био је дуго година Министар за рад и социјалу. Раднике је видео само у пролазу, када се онако ужурбано враћају са посла, и на телевизији. Ово друго је било сасвим случајно. Некој телевизији се омакне, па прикаже раднике изнурене глађу како шетају и моле за динар како би преживјели. Већ годину дана је овај момак из Зете свакодневно гледао раднице Конија како сједе пред Владом (дан и ноћ), и скривајући поглед виркао иза угла. Изгледа то више није могао да гледа, па је затражио прекоманду на другу позицију, тј. у јазбину Фишека. Добро је Миго процијенио, не могу да их гледам, и зато ћу отићи. Они немају шта ту да траже, чудио се овај мали послушник.

Што се тиче старана о социјали, ни ту се Миго није потрудио. Исплаћивао је социјална примања кад је могао, јер Боже мој, требало је инвестирати на све стране. Било је ту важних пројеката по Зети. Рецимо куповина гласова за референдум, па за изборе. Кукавац, то је све преко његових леђа прошло, толике тоне и тоне новца. Брате, што је много, много је. Социјалу није могао више да гледа. Не заборавимо да је ту био и рад у комисији за непогоде. Приходи су стизали са свих страна. Највећу непогоду је спроводило његово министарство и то према већини, ипак му треба опро-

Прође и тај избор као и све. Наш кандидат није ирошао зато јесу кандидати иозиције, млађани Миго Стијејовић – подружница Зета. Овај момак некада бијаше Србин, али слађе су паре и некада министарска фотеља. Приклони се Миго Милу и одмах напредова у служби.

стити, није он крив што је тако мали, а паре воли. Мислим да ће му у кабинету Фишека бити удобније, барем неће гледати гладни народ како вапи за корицом хлеба.

Други потпредседник Рифо Расходер, некада новинар, носилац црног појаса у каратеу и дугогодишњи потпредседник парламента – десна рука Фишека. Мада, ни он није одмакао од Фишека, или какве друге футроле. Лукав по нарави, раван лисици. Овај стари мајстор, вреба из потаје. Према Србима толико има мржње да просто не зна куда ће са њом. Још увијек се контролише, али имам утисак да ће сваког минута пући од мржње.

Какви су и оволико је доста о њима рећи. Захваљујем се на стрпљењу читалачком публици, а њима нека служи на части због овог неизбора потпредседника из редова опозиције, а посебно из редова Српске листе.

Други иошпредседник Рифо Расходер, некада новинар, носилац црног иојаса у каратеу и дугогодишњи иошпредседник иарламента – десна рука Фишека. Мада, ни он није одмакао од Фишека, или какве друге футроле. Лукав ио нарави, раван лисици. Овај стари мајстор, вреба из иотаје. Према Србима иолико има мржње да ипросио не зна куда ће са њом. Још увијек се контролише, али имам иушсак да ће сваког минутиа иући од мржње.

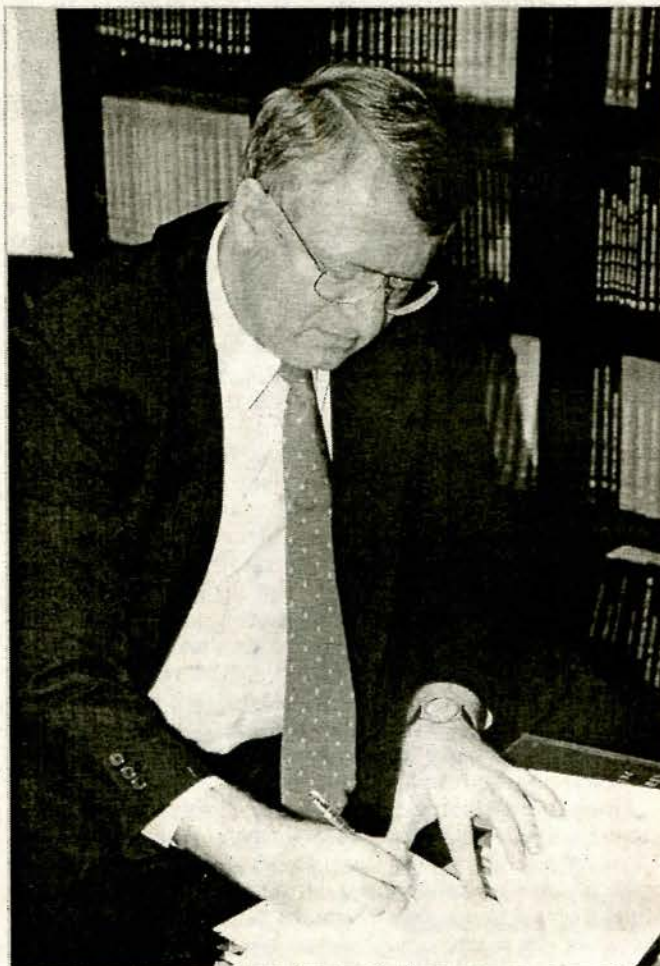
Српска Дукља

• Дукља је кроз једанаести век доминирала целим Српским и давала је оштријесрпске владаре.

Пише: Проф. др Војислав Шешељ

Област Дукље, чији су назив Срби наследили из римског времена, чинило је девет жупа, и то Љешкополе, Подлуг (Горња и Доња Зета, данашња Подгорица), Горска (планине источно од Зете), Купелник и Облик на Скадарском језеру, Црмница, Грбаљ, Будва и Припратна између Улциња и Бара. Горска жупа је обухватала данашњу област племена Кучи и град Медун. Подаци о Дукљи седмог и осмог века веома су оскудни. Махом су у питању црквени, и то надгробни натписи, који ништа не говоре о политичкој историји. Период деветог века је делимично обухваћен хроником византијског писца Јована Сколице из једанаестог века, као и „Житијем Светог Владимира“, на које се за овај период наслања „Барски родослов“. Господар Дукље крајем десетог века је Јован Владимир, чији се политички ауторитет, истина с неједнаким интезитетом, шири на све српске земље. Владимир је 990. године упутио посланике византијском цару тражећи помоћ да Дукљу одбрани од бугарског цара Самуила. Арапи су успут заробили његове посланике, а Византинци су их откупили. Самуило је Дукљу напао 997. године, кнеза Владимира опседао у Облику на Тарабошу, а истовремено ударио на Улцињ. Облик је пао, Владимир се предао и заточен је у Прести. Улцињ се одржао са византијским поседом, али је Самуило спалио Котор и Дубровник, продирући све до Задра, а на повратку је прошао кроз Босну и Рашку. У заточеног Владимира заљубила се Самуилова кћерка Косара, па је српски кнез постао царев зет, и цар му је доделио „земљу и краљевину његових отаца и цијелу драчку земљу“ (стр. 382). Поред Дукље, Владимир је под својом врховном влашћу имао и све друге српске земље, којима Самуило није директно управљао. Непознато је да ли је Јован Владимир заиста и тако крунисан за српског краља, или га је само народна традиција тако прозвала на основу чињенице да је био опшгесрпски владар. Самуило је умро 1014. године, а његовог сина, цара Радомира, убио је после годину дана синовац Владислав. У договору са охридским архиепископом, цар Владислав је намамио Јована Владимира да дође у Преспу, где га је 1016. године на превару убио, планирајући да заузме Дукљу и целу Србију. Међутим, погинуо је 1018. године у сукобу са византијском војском код Драча, а његова држава је пропала.

Дукља је кроз једанаести век доминирала целим Српством и давала је опшгесрпске владаре. Године 1042. победила је византијску војску код Бара, обезбеђујући тако самосталност. Претходно је, након погибије Јована Владимира, његов стриц Драгомир 1018. кренуо с војском из Травуније

да заузме Дукљу. Которани су га убили у тиватској цркви, јер су градски патрицији романског порекла желели да остану у саставу Византије. Драгомирова удовица Драгимира, на вест о мужевљевој смрти, кренула је трудна своје оцу рашком великом жупану Љугомиру. Али, отац јој је умро непосредно пред њен долазак, па је с мајком кренула ујаку, босанском бану. Успут је код Фоче родила сина Доброслава. Власт у Дукљи је преузео под нејасним околностима Војислав, врло близак Владимиров сродник, за кога се каже и да је Самуилов нећак. Сродство је толико блиско и несумњиво да Поп Дукљанин збуњено изједначује тек рођеног Доброслава и Војислава. Војислав од 1034. године почиње борбу за независност од Византије, коју смо претходно приказали. Он ускоро постаје неспорни опшгесрпски владар, а дукљанска историја представља основни ток свесрпске историје све до смрти краља Бодина 1101. године, кад водећу улогу преузима Рашка, већ увелико под господарењем истоветне, дукљанске династије. Већ је Војислав контролисао све српске земље до Таглице. Византијски изасланици су наговорили

Дукља је кроз једанаести век доминирала целим Српским и давала је оштријесрпске владаре. Године 1042. победила је византијску војску код Бара, обезбеђујући иако самосталност.

хумског кнеза Љутовида, рашког жупана и босанског бана да се дигну против Војислава. Њихова удружена војска, предвођена Љутовидом, кренула је на Војислава преко Травуније, док га је синхронизовано нападала византијска војска из правца Скадра. Војислав је до ногу 1043. године потукао Византинце и остатке њихове војске гонио све до реке Дрине. „Рат је настављен против захумског кнеза Љутовида. Операције је водио Војислављев син Гојислав, који је спровео своје одреде преко Конавала до брда Клобука код Требиња. Тада је послао већи број израњаваних грчких војника Љутовиду, да би се посијао страх међу војском окупљеном на Клобуку. Ово, по писцу 'Барског родослова', нимало није збуњивало Љутовида, већ је он изазвао Гојислава на двобој. Љутовида и Гојислава су на двобој пратила по три војника. Један од сабораца Гојислава, Удобиц, оборио је Љутовида са коња, што је изазвало панику у Љутовидовој војсци, иако је Љутовид и поред рана успео да побегне.” (стр. 389) Те победе су дугорочно учврстиле Војислава и његове савезнике. „Дукља постаје матична област свих српских земаља. Ову предност она ће сачувати, и поред унутрашњих криза и византијских напада, све до дефинитивног успона Рашке под Немањом и заузећа Дукље.” (стр. 390)

По „Барском родослову”, Војислава је неутврђене године наследио син Гојислав, док су његова четири брата добила одговарајуће феудалне поседе, а мајка је одржавала слогу међу браћом. Сам Гојислав је заједно са најмлађим братом Предимиром директно управљао Травунијом, али се ниједан брат није краљем називао, него кнежевима, поштујући и даље мајку као краљицу. Гојислава су ускоро убили травунски завереници које је предводио великаш Доманек и уз помоћ Византинаца одметнуо целу област. Браћа су постигла споразум и заклела се да ће Радослав и његови наследници бити господари Зете и Травуније кад се заузму. Михаило је дошао на престо после мајчине смрти. Кад је остао удовац, оженио је рођаку византијског цара, што му је битно допринело да среди односе са Византијом. Онда је прекршио споразум са Радославом и Зету препустио на управу свом најстаријем сину из првог брака Владимиру. Укупно је Михаило имао једанаест синова, од којих су Владимир и Бодин освојили Рашку, да би је краљ на управу поверио сину из другог брака Петриславу. У време македонског устанка 1072. године, предвођеног племићем Ђорђем Војтјехом, побуњеници траже од Михаила да им се стави на чело, а он шаље сина Бодина. У Призрену је Бодин крунисан за цара под именом Петар и тако проглашен за Самуиловог наследника, али је морао наредних година да ратује и са Грцима и са Бугарима. После великих почетних успеха, Византинци су га заробили и одвели у заточење. Краљ Михаило је вешто организовао његово ослобађање и враћање у отаџбину.

Михаило је вероватно умро 1082. године и његов син Бодин је тада постао српски краљ. Поп Дукљанин тврди, али то други извори уопште не помињу, да је Михаила на краљевском престолу наследио брат Радослав, па се после извесног времена Бодин побунио, те Радослава и његових осам синова протерао у Травунију, да би тамо остали као обласни господари. Било како било, Бодинови стални сукоби са Радослављевим наследницима реална су историјска чињеница. Први барски архиепископ Петар, посредовао је у мире-

У време своје владавине Стефан Немања је сина Вукана поставио за обласног господара Дукље, а браћу Мирослава, Хумске земље. Немањино сродство са дукљанском краљевском породицом је несумњиво и ипак никада ниједан историјар није доводио у питање. Али, многе породичне релације су остале зајонейне, а према расположивим документима, Немањиној власти су се оштрали неки градови, јер је она уводила нешто виши сљедећи централизације од до сада уобичајеног. Неке од тих нејонкорних градова са јаким романским елементом, српски владар је разорио.

њу, што је Бодину омогућило да обнови власт над Рашком и Босном, где је за жупана у Рашкој поставио себи одане сроднике Вукана и Марка, и Стевана за кнеза у Босни. Вероватно је реч о синовима Бодиновог брата Петрислава. Бодин је имао много проблема са синовима свога стрица Бранислава, па је и са Дубровником заратио кад су се они тамо склонили. Дубровачке хронике бележе да је 1004. године босански краљ (заправо кнез) Стеван опседао град, по Бодиновом позиву. Историјски извори бележе да је Бодин тада заузео Дубровник и у њему дозидео једну тврђаву у којој је оставио своју посаду. После неколико година, заповедник је тврђаву предао Дубровчанима и заузврат од њих добио племићки статус, па од њега воде порекло дубровачки властелини Градићи.

После Бодинове смрти, власт је преузео његов син Михаило, али није успео да се стабилизује због велике мржње коју је народ показивао према његовој мајци Јаквинти. Дошло је до побуне у којој је за краља проглашен Бодинов брат Доброслав. Византијски цар је као претеденте истурио браћу и синове кнеза Бранислава, који су живели у избеглиштву у Цариграду. Међутим, Бранислављев брат Гојислав је остао у Драчу где се оженио, а други брат Кочепар отишао је код рашког жупана Вукана и анимирао га на савез против Доброслава. Вукан је кренуо на Дукљу и победио Доброслава у бици на Морачи, заробио га и одвео у Рашку. На власт у Дукљи поставио је Кочепара, али га је ускоро натерао да бежи у Босну, да би се скрасио у Захумљу и ту умро. За новог дукљанског владара Вукан је поставио свога зета Владимира, унука краља Михаила, сина Бодиновог брата Владимира. Краљица Јаквинта и њен син Ђорђе су отровали краља Владимира лажно оптуживши Доброслава да је то учинио, иако је он био у тамници у Скадру. На власт у Дукљи је 1118. године дошао Бодинов син Ђорђе, али га је ускоро свргла византијска војска, претходно га војно поразиши, и на власт довела Грубешу, сина кнеза Бранислава, кога је Ђорђе држао у скадарској тамници.

Свргнути краљ Ђорђе је побегао у Рашку, а његова мајка Јаквинта је одведена у Цариград где је умрла. Године 1125. рашка војска је кренула на Дукљу и победила Грубешу код Бара. На престо је враћен Ђорђе. Ускоро је Ђорђе нападао Рашку да би ослободио из заточења жупана Уроша I, кога је свргла властела. Успео је у томе, али је Дукља заувек свој примат међу српским државама препустила Рашкој. Ђорђе је и даље имао проблема са својим многобројним

Војислав од 1034. године почиње борбу за независност од Византије. Он ускоро поставља неспорни оштри српски владар, а дукљанска историја представља основни шок свесрпске историје све до смрти краља Бодина 1101. године, кад водећу улогу преузима Рашка, већ увелико под господарством истоветне, дукљанске династије.

сродницима, претендентима, посебно са Владимировим синовима, а неке од њих је и ослепео. Међутим, Градихна, Драгихна и Првош, уз помоћ византијске војске потукли су Ђорђа под градом Обликом. Против Ђорђа су кренули и Рашани, па је он у тврђави Облун заробљен, одведен у Цариград где је умро у тамници. Народни сабор је потом изабрао Градихну за краља. Градихнин наследник је био његов син Радослав, кога је за дукљанског кнеза поставио византијски цар Манојло Комнен. Не зна се тачно које је то године било, али је цар Манојло живео до 1180. године. Вероватно пре 1149. године, јер други извори говоре да је тада, за време дукљанског кнеза Радослава, рашки жупан Деса држао Травунију, Захумље и велики део Зете. За Десу се не зна поуздано да ли је син или брат претходног рашког великог жупана Уроша II, али је он имао снажна упоришта и у Дукљи, па се власт дукљанског кнеза Радослава свела само на Котор и Скадар и њихов приморски појас. Византија је 1150. године повратила доминацију над Рашком, искористивши сукобе Десе и Уроша II. Цар је пресудио у спору да Урош буде велики жупан, али је Деса задржао власт у Травунији и Зети, а ускоро је обновио метеж у Рашкој, угрожавајући византијске позиције. Таква ситуација је потрајала све до доласка Стефана Немање.

Ратујући против Византије, Немања је заузео и Дукљу и све њене приморске градове између 1181. и 1186. године, појављујући се, као потомак кнеза Војислава, у улози свесрпског владара и ударајући темеље најславнијој српској династији свих времена. Интересантан је родослов Војислављевих потомака, према подацима Попа Дукљанина, као рекапитулација важног периода српске историје, у време Немањина поприлично занемарљивог. Кнез Војислав је имао са нећаком цара Самуила пет синова – Гојислава, Михаила, Саганека, Радослава и Предимира. Михаило и Радислав су били краљеви. Из првог брака, синови краља Михаила су били Владимир, Пријеслав, Сергије, Дерија, Мирослав и Бодин, а из другог са нећаком цара Константина IX, Доброслав, Петрислав, Нићифор и Теодор. Владимиров син Владимир је био краљ и са кћерком жупана Вукана имао сина Михаила. Бодин и Доброслав су били краљеви. Бодин је имао четири сина, Михаила, Ђорђа, Архириза и Тому. Ђорђе је био краљ. Краљ Радослав је имао осам синова – Бранислава, Градислава, Хвалимира, Станихну, Кочепара, Гојислава, Доброслава и Прибинека. Бранислав је имао седам синова, и то Предихну, Петрислава, Градихну, Тврдислава, Драгихну, Драгила и Грубешу. Од њих су Градихна и Грубеша били краљеви. Градихнини синови су кнез Радослав, Јован и Владимир. Краљ Грубеша је имао четири сина – Првоша, Грубишу, Немању и Страцимира. Ово су само забележени подаци, а сигурно је мноштво краљевих потомака историјски потпуно заборављено. Тако разграната краљевска лоза у феудалној друштвеној средини морала је непрекидно обилovati унутардинастичким трвењима која су доминирала политичким животом и ометала борбу за потпуно државну самосталност.

У време своје владавине Стефан Немања је сина Вукана поставио за обласног господара Дукље, а брата Мирослава, Хумске земље. Немањино сродство са дукљанском краљевском породицом је несумњиво и то никада ниједан историчар није доводио у питање. Али, многе породичне релације

су остале загонетне, а према расположивим документима, Немањиној власти су се опирали неки градови, јер је она уводила нешто виши степен централизације од до тада уобичајеног. Неке од тих непокорних градова са јаким романским елементом, српски владар је разорио. Његов син Вукан, као обласни господар, све се чешиће, по дукљанској традицији, назива краљем, па се тако ословљавао и у неким службеним документима. На цркви Светог Луке у Котору налази се натпис у коме се Вукан назива краљем Дукље, Далмације, Требиња, Топлице и Хвосна. „Са краљевском титулом се Вукан јавља и у другим документима свога времена. Вуканова краљевска титула се у свом основном дијелу, без сумње настављала на титулу његових дукљанских претходника и доприносила је очувању традиција раније осамостаљеног дукљанског краљевства. Дукља је била као 'велико краљевство од испрва' и на њу су се Стефан и Сава позивали кад су са папском столицом водили преговоре који су довели до Стефановог крунисања за краља" („Историја Црне Горе", Титоград 1970, књига друга, том I, стр. 4).

После Немањине смрти, Вукан, као најстарији син, оспоравао је првенство Стефану и у том погледу тражио папску и угарску помоћ. Године 1202. дошло је до отвореног сукоба у коме је Стефан протеран, а држава страдала услед учешћа угарске војске у томе. На основу те интервенције мађарски краљ Лудовик је себи приграбио и титулу српског краља, коју су његови наследници истицали све до 1918. године. Вукан се прогласио великим жупаном целе Србије и признао врховну угарску власт. Да би га крунисао за краља, иако би с тим звањем остао угарски вазал, папа је од Вукана тражио заклетву верности. Ипак, до крунисања није дошло, Стефан се вратио на власт, а браћа су се посредовањем Светог Саве измирила. Вукан се вратио у Зету, признајући Стефанову врховну власт. Године 1208. Вукана је наследио син Ђорђе коме је отац за живота предао власт. Пошто су крсташи 1204. године заузели Цариград, Венеција се у српском приморју појављује као велика сила и с њом Ђорђе склапа споразум против господара Кроје, Димитрија, који је угрожавао млетачку управу над Драчем. Тих година Млечани су и Дубровник подвргли својој власти. Како се ускоро осажио епирски господар Михаило I Ањео, овладао је млетачким поседима у Албанији и угрозио Србију освајајући српски град Скадар. Ускоро је Стефан зауставио његово надирање, а са Михаиловим наследником Теодором успоставио пријатељске односе.

Кад је папском круном 1217. овенчан Стефан Немањић, пала је у дубоки засенак стара дукљанска краљевска титула, мада се Вуканов син Ђорђе као обласни господар још 1242. на њу позивао. Званично је Ђорђе био кнез Дукље, иако се све више читава област називала Зетом. На једној фресци манастира Морача и други Вуканов син Стефан се титулише као краљ, али у време владавине српског краља Стефана Уроша I, са Вукановим синовима се коначно прекида било каква дукљанска краљевска традиција: „И доцније се дешавало да чланово најближе владаочево породице имају под својом влашћу некадашње дукљанске земље или неки њихов дио, најчешће уз друге посједе, али то се не надовезује непосредно на самосталну државну традицију старе Дукље. Упоредо с тим Дукља ишчезава и из државне симболике. Све до краља Владислава јавља се у титули Немањића Диоклитија са Далмацијом, а послије тога се дијелови старе титуле утапају у општи израз 'поморске земље'. Доцније је једино разликовање 'српске' (или 'рашке') земље и 'поморске' у српској краљевској титули подсећа на различиту историју српских земаља и њихове посебне традиције" (стр. 13).

Дукља је била као 'велико краљевство од испрва' и на њу су се Стефан и Сава позивали кад су са папском столицом водили преговоре који су довели до Стефановог крунисања за краља.

Влада не одустаје од градње хидроцентрале на Тари

Бук – Бијела опет на снази

- *Послије крајњој временској периоду испоставило се да Влада Црне Горе никад није одустала од унишћења Таре – сузе Европе. Народ к'о народ – гледа и ћуши.*

Пише: М. Булатовић

Одавно је познато да је Црна Гора дубоко загазила у криминалне воде. Такође се зна да Влада све више иде назад, па смо се скоро приближили средњем вијеку, а можда смо отишли и корак даље, углавном, од Европе јесмо.

Него, пустимо сад то и рецимо да је многе ресурсе наша Влада уништила, тј. опустошила (мени се чини као губавац када нападне шуму). Ништа изненађујуће, јер они и јесу нека врста „губавца“ од које се човјек никаквим средством не може заштитити, јер су изгледа имуни на сваки отров, а посебно на народ. Подсјећања ради, прије неку годину ова дружина „губавца“ је била кренула у пројекат уништавања природних богатстава, тј. уништавања ријеке Таре, али се десило да је тај покушај пропао (само за кратко). Исто је и Скупштина Црне Горе донијела одлуку да се један такав небулозан пројекат обустави, зато што се њиме уништава флора и фауна тог највећег кањона у Европи и уједно и сузе Европе, али за њих сузе не представљају ништа, јер су њихове толико црне да се примјећују из даљине, тако да они опет покрећу напад на Тару. Сада је главни алиби за неопходност изградње хидроелектрана на Тари, недостатак електричне енергије у гори мрака, ваљда, што се наводно не зна ко троши, или како Електропривреда рече: „Сви трошимо, а ко плаћа“, и са том хорор рекламом поче плашити народ са рестрикцијама, а новоизабрани Министар еконо-

мије и урбанизма Бранимир Гвозденовић, иначе, некада председник Тендерске комисије за продају КАП-а, ужурбано запрјети изградњом електрана на Тари и Морачи.

То вам је још један у низу пројеката који служи за голу отимачину од народа, јер је очигледно да само КАП-у требају нове електране како би још више трошио по нижим цијенама, а народ то све аминовао и плаћао, тако да из свега произилази следеће: КАП троши, а грађани плаћају, и „губавци“ краду.

Поштовани читаоци, није само сада у питању уништавање природног богатства Таре и Мораче, већ и Гехотине и Комарнице, како најављују из склоништа „губавца“, јер би се тим ресурсима ријешила опција недостатка струје, а за природу никога није брига. Ови криминалци и бандити ништа немају „свето“, па ни природу, а уједно не хају за апеле који са свих страна стижу од различитих експерата, а који указују на различите последице, од измјене хидрогеологије ријеке, безбједности људи, промјена пејзажа, па до расељавања становништва. Сви ћемо се сложити да њима одговара ово последње, а то је „расељавање становништва“, што мање људи за њих боље – више пљачке и добити!

На крају свега, шта рећи, а најбоље да закључим ријечима госпођице Вање Ђаловић, а то је: „Да КАП-у требају нове електране, а не грађанима, који би имали и више него довољно струје да није штетног уговора о приватизацији, којим су интереси новог власника Комбината стављени изнад интереса грађана“.

Срби су криви зато што су били убијани

Зашто оштра сабља само за Србе?

• Ту је била велика концентрација исламиста, муџахедина, њу су нас испребијали, да би нас затим послали у злогласни Силос у Тарчину. На Мразишту је био и неприкосновени Зулфикар Алишиџа звани Зука, са својим муџахединима и плаћеницима из бијелога и црнога свијета

Пише: Спасо Самоуковић

У логору на Мусали, 15. јула 1992. године, стражар упада у хелију са ријечима: „Сви на своја мјеста“! Заборавивши рећи да ће њихова тијела за неколико минута бити раскомадана од унапријед циљане гранате коју су „Зелене беретке“ лансирале у логор Мусала. Испалена граната је проузроковала масакр да су логорашки били поубијани и њихова тијела, руке и ноге и дјелови људског меса сијевали и ударали по хелијама. Раскомадана тијела од мученика Ђеџез Владимира, Владе и Душана, Милоша, Мирка, Милана и Пере, Куљанин Тихомира и Предрага Нинковића, Раде и Стеве, Мирка и Живака Новице, а прије тога су Богдана Живака, иначе репрезентативца у стрељаштву, објесили у тоалету, док су многи логорашки тешко повријеђени.

Чињеница је да се у близини конц. логора на Мусали у Коњицу налази МУП Коњиц, у близини од 100 м ту је и потјерница за Караџићем, Младићем, као и пожугљела фотографија Милошевића. Шерифи из Тексаса и Даласа и Сарајева, уцијенили су њихову главу на 500.000.000\$. Разумни људи врте главом, док неразумни то одобравају, а у тим неразумним људима, нажалост, има и Срба којима су АЈФОР-овци и СФОР-овци испрали мозак тако да одобравају такву потјерницу и то баш у Коњицу, гдје су била два мучилишта за Србе. Шта рећи? Нека их Бог уразуми.

У овом, Србима наметнутом рату, највећи страдалници су Срби. Не због тога што се нијесу могли одупријети усташама, муслиманима и Хрватима, него из разлога што је 10.000.000 Срба било везано у окове од стране „мировњака“, како у Србији, Црној Гори, тако и у Босни и Хрватској. Њима су „мировњаци“ везали руке пријетњама, санкцијама, као и глађу, убијањем, бомбардовањем најмоћнијих земаља свијета. Гдје год су „мировњаци“ дошли на просторе српских земаља, јавк Срба се чуо до неба и остали су потоци проливане српске крви.

У логору, Челебићима, замјеник команданта, Паве Муџића, био је бравар Азем Делић, кога сам од раније познавао. Он је био господар живота и смрти, неприкосновени шериф читавога града и српских села. Имао је неограничену власт, убијао је у логору, тако и у граду, кога је хтио, силовао српске дјевојке и жене. Једну несретницу силовао је 100 пута као и његови стражари. А, дјевојка М.А. је заробљена у својој башти, у селу. У логору је покушала самоубиство, али су је остале логорашкице спасиле. Та понижења никада неће заборавити, ни своје прве комшије Нухић Амира и Џевада Алибашића, Исмета Хусића, Заима Ђосића, Мухарема Машића, да би је на крају присвојио као своју жртву,

Азем Делић. Онда када је Трново пало, ми логорашки били смо испред хотела „Мразиште“ на Игману. Ту је била велика концентрација исламиста, муџахедина, ту су нас испребијали, да би нас затим послали у злогласни Силос у Тарчину.

На Мразишту је био и неприкосновени Зулфикар Алишиџа звани Зука, са својим муџахединима и плаћеницима из бијелога и црнога свијета. Око 25. и 26. фебруара 1993. године, ту је мученичком смрћу настрадао логораш из Силоса на добровољном присилном раду на Игману, мученик Јадранко Главаш, иначе репрезентативца у каратеу. Био је заведен, испребијан, изобличен, глава деформисана од удараца злочинаца Неџада Хоџића, исламисте из Санџака, Новог Пазара, званог „Пиле“. На још свирепији начин на Мразишту, на Игману, настрадао је Драган Вуковић кога су исламисти назвали војводом. Њега су пржили са усијаним жељезом, тукли до изнемоглости, откидали дијелове тијела, здраве зубе клијештима вадиле, гасили цигарету на голом тијелу и присиљавали га да за та нечасна дјела учи Куран. На Игману, убице и мучитељи нису били само муслимани и Санџаклије Нермин Калембер, Неџад Хоџић, Нада Томанић звана Тајчи и Зећа Санџаклија.

Гдје год су „мировњаци“ дошли на просторе српских земаља, јавк Срба се чуо до неба и остали су потоци проливане српске крви.

У Силосу, лоџораши су намјерно били истурени, и обучени у бијеле кошуље као мета Србима када би муслимани отварали ватру на Србе из ровова. А, ако би Србин лоџораш на чистини без закона настрадао изговор би био: „Ето убише га његови четници“.

Зашто си ти господине Суљо Угљанине, као и ти Расиме Љајићу слао муслимане из Србије да убијају Србе у Босни? Данас Расиме, као високи функционер у Србији шаљеш Србе у Хаг гдје су твоји Нермин Калембер и Неџад Хоџић, као и многи други који су убијали и мучили на Игману Србе, заједно са Зулфикаром Алишпагом. Ту су била и двојица Њемаца у Зулфикаровој, Зукиној бригади, као што су Маркус Марк, те један Белгијанац Бруно, као и један амерички плаћеник које су звали Кит. Они су видјели уморства и мучење лоџораша Срба.

Ваљда су ту информацију пренијели Геншеру и Клинтону у сједишту НАТО пакта у Бриселу, и зато су можда полетјели авиони из Авијана да заштите Белгијанца Бруна, Њемца Маркуса и Арона, те Американца Кита који су можда и учествовали у убиству Драгана Вуковића. Опет парадокс над парадоксима. А, Срби из Србије не могадоше да прегазе преко Дрине, да пређу у Босну да помогну браћи. Мучитељи на Игману су мучили и убијали лоџораше Србе из Силоса, који су долазили под пријетњом аутоматских пушака.

Толико су понижења доживјели, да су им чак у оброк вршили нужду, као што смо ми лоџораши у сплацинама вреле воде налазили кондоме. Лоџораш Љ. Б. видио је Алијиног бојовника Калембера званог „Бубу“ како врши нужду у оброк лоџораша из злогласног „Силоса“ на „добровољном“ раду на Игману. Присилјавали су затворенике у Челебићком логору да пјевају на гробу тек убијене мајке М. К. лоџораш је под пријетњом аутомата морао то да ради, да би сачувао живот (исти је имао среће у несрећи да побјегне из челебићког пакла).

Лоџораше у Челебићком логору су после напорног рада тукли и чак пржили са усијаним жељезом. Електричар Куљанин из Братине после обављеног посла примао је батине и тијело су му пржили стражари, а његовом брату палили гениталије. Присилјавали су лоџораше да дају крв њиховим рањеницима, или после напорног рада, као што су присилјавали М. В. У Силосу, лоџораши су намјерно били истурени, и обучени у бијеле кошуље као мета Србима када би муслимани отварали ватру на Србе из ровова. А, ако би Србин лоџораш на чистини без заклона настрадао изговор би био: „Ето убише га његови четници“. Многи Срби на полагајима, као и ја, који сам прије осталих лоџораша изашао из логора осјетио, сам такву подлост исламства, па из тих разлога нисмо узвраћали на муџахединске нападе и зле намјере. Мач ислама је радио по путима Техерана и њихових Алахових јуришника, антихриста.

Убијали су лоџораше по окончању и завршетку посла. Убили су мога рођака Ранка Варагића 22. априла 1992. године, као и аутопревозника Милана Крстића и Капетину Славољуба у Храсници, на копању траншеја и подземних ходника и пролаза за исламске фундаменталисте. Нису убили другог мога рођака (брата од тетке). Он им је као лоџораш, Раденко Варагић, дао сок који је добио од УНПРОФОР-а и тај сок сачува Раденков живот. За ова убиства у Храсници спо-

миње се убица под надимком Фуда. Запањујуће су чињенице да су наши Срби из Србије и центра Београда, Срби академци, умјетници, глумци, насјели на Гебелсову пропаганду и лажи када су обилазили Сарајево и сажалевали се над судбином муслимана који, ето, доживљавају судбину да морају копати испод земље траншеје да би били безбједни од „разуларених четника“.

Српски академци обманути лажима не знају за дешавања у овом босанском пламену, да су лоџораше те тунеле копали, а по завршетку посла убијани и мучени. Зашто? Па, због тога да би могли тајним прокопаним тунелом доћи на положаје Срба, бацити бомбу и поново се вратити у Федерацију. Копање тунела је била строго чувана тајна са ознаком ДБ. А, тај, сложен, лукав и мудар посао за изненадни напад на Србе био је повјерен неком другом, него Изетбеговићу јуниору, Бакиру, сину Алије Изетбеговића. И зато су лоџораше по завршетку посла убијани, да се та строга тајна не разоткрије. Убијани су по наређењу Изетбеговић Бакира (заклела се земља рају)! Ове чињенице је, такође, потврдио и Марко Микеревић, Добојлија, који је радио у Вишем суду у Сарајеву. Потврдио је да су лоџораше убијани и у Бутмиру и на Добрињи приликом копања подземних ходника и тунела.

Од маја 1992. године, лов на Србе у Сарајеву био је као на дивље животиње, само у Сарајеву убијено је 5.873 Србина. Чак је и болница Кошево била мучилиште за Србе, гдје су болесне и заточене Србе везали, товарили у црне „марице“ и одводили у логор Виктор Бубањ (данас Рамиз Салчин). Из логора Рамиз Салчин људи су одвожени на гробље Лав, у Сарајеву, и тамо багерима затрпавани. Командант логора је био Химзо Долан. Да ли је још на слободи, питање је. Од тортуре преваспитавања настрадали су у овом логору: пуковник Брацановић, Михајло Радојичић, Мато Ђеранић, Петар Кузмановић, Слободан Матовић, Новица Ничевић,

Запањујуће су чињенице да су наши Срби из Србије и центра Београда, Срби академци, умјетници, глумци, насјели на Гебелсову пропаганду и лажи када су обилазили Сарајево и сажалевали се над судбином муслимана који, ето, доживљавају судбину да морају копати испод земље траншеје да би били безбједни од „разуларених четника“. А, српски академци обманути лажима не знају за дешавања у овом босанском пламену, да су лоџораше те тунеле копали, а по завршетку посла убијани и мучени.

Ова моја оптужница је у ствари и оптужница хиљаду мојих сајатника, Срба логораша, који су у појединим тренуцима у логорима смрти, у Челебићима, као и у Силосу, били ближи оком и ухом, видјели, чули и осјетили последње крике и вајаје логораша. Онако исто као што сам ја видео убиство мога брата Бошка и других логораша и записао, са намјером да се злочини не могу заборавити и да се морају казнити. (Са надом да ће Јустисија прогледати).

Огњен Чајовић, Стево Мишевић. За ове настрадале људе знам, а нека нешто више кажу очевици и логораша из тог злогласног логора. У том мучилишту, по исповијести преживјелих Срба, највише је настрадало Срба, невиних српских интелектуалаца. А, колико је тек мутна Миљацка у ноћима прогутала Срба?

Хашки трибунал не иде за трагом злочинаца. Он их намјерно заобилази, а на изненађење здравомислених Срба чују ламент и лелек над туђим гробовима наших највиших политичких тијела, а при том заборављају да спомену муслимане и Хрвате убице, који су наше српске голобраде војнике давили у телефонским говорницама у Мостару, када су се јављали својој фамилији да су још „живи и здрави”. Усташе су ту младост одводили у мучилишта у Хрватску, Лора (Сплит), и тамо страшним мукама мучили и убијали Црногорце, Шавничане и Никшићане, као и војнике из Србије. Томислав Дујић је појам звјерства, као и његов идол Макс Лубурић. Србин, затвореник, кога би монструму одвели, остајао је сломљених руку, ногу, одрезаних дјелова тијела и извађених очију. А, наши врли српско-црногорски политичари као да су обневидјели, па не смију ништа да кажу о 70 масакрираних Срба у логору Лора, као да су замукли, нарицајући за муслиманима, за њиховим мезарима у Сребреници и усташама у Вуковару.

Заборавили су на злочинце као што је поменути Томислав Дујић и његови крвави асистенти, усташе, Твртко Пашалић, Тончи Бркић, Анте Гудић, Миљенко Бајић, Јосип Бикић, Бунгур Емилио. Он је највише патње наносио заробљеним Србима и српским војницима који су ухапшени у Босни, Хрватској и Словенији. У било којој правној држави на свијету, убице војника били би осуђени пријеким судом,

или дугорочном робијом и тако кажњени за велеиздају властите отаџбине. Награђени су разбијачи Југославије, некада треће силе у Европи и четврте у свијету. Разбили су је Словенци, Хрвати и муслимани из Босне, као и Шиптари са Космета. Они који су остали у Југославији, оптужени су као разбијачи, они који су сачували мултиетничност. Србија и Црна Гора због тих недјела сурово су и немилосрдно кажњени од свијета, легла антихриста, што све вриједности изврне наопако, а са злим и унапријед смишљеним чином, да би наудила истинитим српским борцима који се вјековно боре за истину и правду.

У тој истини, ни педаљ туђе земље не освојише – а НАТО злочинци их побише. Гдје је сад 800.000 Срба са простора коњичке општине? Преко 200 људи, жена, дјеце је поубијано, а половина од тога је унакажено, рањено, расуто по свијету. Муџахедини нису поштедјели ни дјецу. Миралем Маџић, Јусуф Потур, Адем Ланца убили су професора Ђура Голубовића и његову супругу Ласту у Коњицу пред очима њихове малолетне дјеце Петра (7 година) и Павла (5 година). Затим су убили Петра да би Павле молио: „Чико немој мене убити шта сам ти ја крив”.

Алијини ратници, полицајци, се не смиловаше. Њих кадија суди и кадија тужи у кантоналном суду у Мостару, судија Реуф Заимовић, а као олакшавајућу околност, убице имају дјецу, баш можда као Петра и Павла. Осман Корић и Агала Рамић су убијали недужне старце и жене по српским селима. Убили су Драганића Бошка, Милицу и Биљану у мјесту Подорашац, 5 км удаљено од Коњица. Телетовић Садик, 27. 5. 1992. убио је Милорада Ђећеза. Реџо Дјево је убио Ђорђић Јеленка. По наређењу прве жене из Коњица Јасне Џухмур, како свједочи Хрват (Јурић Жељко), спаљено је седам стараца и жена убијених на Блацама. Иста Јасна Џухмур, политолог, некада предсједница ССРН-а у Коњицу, узимала је злато од српских жена, са обећањем да ће им помоћи да ишчупају из ропства синове, мужеве и дјецу, а мене је послала у ропство умјесто слободе. Умјесто размјене, нашао сам се у логору Трново. Те затим на Игману у Силосу, у Коњицу на Мусали, те на суђењу у Буторовић Пољу. Ова моја оптужница је у ствари и оптужница хиљаду мојих сапатника, Срба логораша, који су у појединим тренуцима у логорима смрти, у Челебићима, као и у Силосу, били ближи оком и ухом, видјели, чули и осјетили последње крике и вајаје логораша. Онако исто као што сам ја видео убиство мога брата Бошка и других логораша и записао, са намјером да се злочини не могу заборавити и да се морају казнити. (Са надом да ће Јустисија прогледати).

Одломак из спорне књиге Јеврема Брковића

Мафија не прашта

• Доказало се да заиста ликови из романа могу најасији свога тијела. Ових дана се очекује да Турци из „Горског вијенца“ изврше похору Црне Горе

Нема ни мјесец дана од кад се Црном Гором „проломил“ вијест – нападнут велики црногорски писац и дукљански академик, Јеврем Брковић. Више од пет дана са црногорских србомрзачких телевизија није се скидала слика изгребаног Јеврема у болничкој постели. За Јевремом су жалили сви – од Вујановића до црногорског ПЕН(ис) центра. Изјаве су биле срцепарајуће – свако је на свој начин жалио за „славним“ академиком. Али, сви су се сложили у једном – пољуљан је најјачи стуб црногорске модерне културе.

Јеврем тихим дрхтавим гласом упозорава да су га убили ликови из његовог најновијег романа, „Љубавник Дукље“. Министарство културе Црне Горе одмах је дало званично саопштење у коме се истиче да ликови из романа не могу никога убити. Сви смо то до сада знали, али је код Јеврема све могуће. Доказало се да заиста ликови из романа могу напасти свога писца. Ових дана се очекује да Турци из „Горског вијенца“ изврше похору Црне Горе.

Сва ова лакрдија изгледала је смијешно. Све земље у окружењу имале су шта да виде. Ни свјетски медији нису остали равнодушни. У Загребу су ипак највише жалили за Јевремом. У почетку су дукљански злонамјерници Бога молили да су Јеврема напали Срби. Да је тако било, не би се Јеврем скидао са екрана годину дана. Онако, кад су видјели да су се међусобно покљали – све су заташкали.

Најтужније у свему томе је што је у „нападу“ на славног Јеврема Брковића страдао недужни Војичић, који је, како се наводи, био Брковићев телохранитељ. Војичић је страдао ни крив, ни дужан. Убиство, као и многа до сада, није расвијетљено. Брука за Црну Гору!

Иза свих ових немилих догађаја који су задесили Црну Гору крије се једна истина. Послије остваривања независности Црне Горе, Јеврем је за Ђукановићев режим постао незнатан. Ђукановић је престао да финансира Јевремов „Црногорски књижевни лист“. Јеврем је ријешило да се освети свом добром, старом пријатељу. Свом, већ објављеном роману, „Љубавник дукље“, Јеврем понавља издање, с тим што додаје ново поглавље „Свадба у Милану“. Међутим, и после тога, књигу није нико куповао. Лежала је по књижарама, а по њој падала прашина. Познато је да Јевремове књиге нико не чита, али десило се чудо – књигу су управо прочитали ликови из ње. Ти ликови су рибари људских душа, чудовишта која прате сваког од нас, знају шта ручамо и шта вечерамо, с ким се дружимо и које тајне чувамо. Тако су и први сазнали шта у књизи пише. Видјели су да је Јеврем открио њихове тајне – ријешили су да га дозову памети на себи својствен начин.

Послије напада на Јеврема Брковића његова књига, „Дукљански љубавник“, је нестала из продаје. Разграбљена је за сат времена. Треба нагласити да је Јеврем из болничке постеле направио промоцију своје књиге. Доказао је, по ко зна који пут, да умије да профитира са туђе несреће. Видје-

ћемо да ли ће се Брковић усудити да још једном понови издање свог „Дукљанског љубавника“.

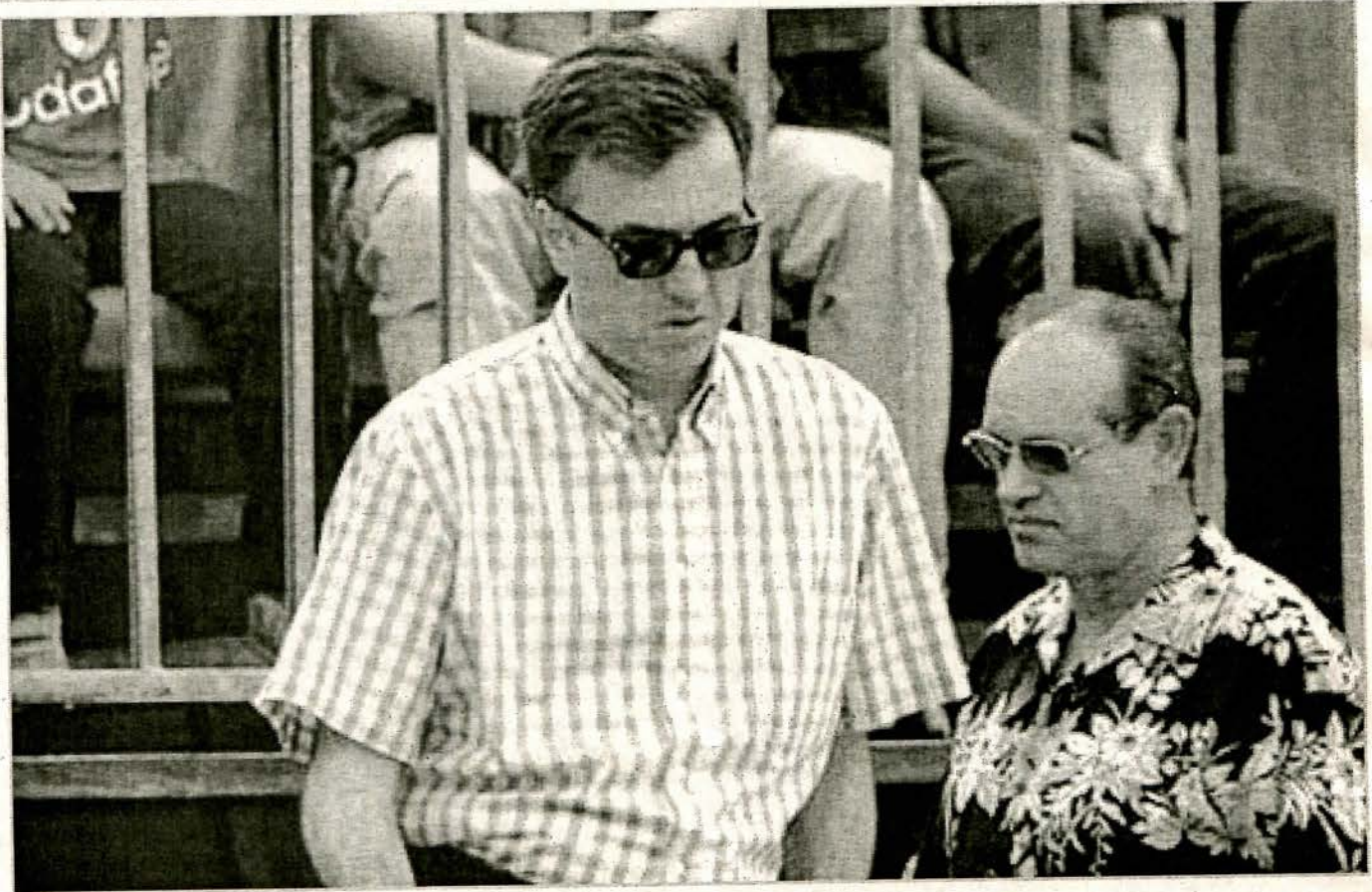
У овом броју Велике Србије, драги читаоци, доносимо вам одломак из Брковићеве „проблематичне“ књиге. Из одломка јасно можете видјети због чега је Брковић претучен.

Шалу на страну, сви знамо ко је и какав је Јеврем, али не смијемо заборавити недужног Војичића, који је жртва мафијашких кланова и људи који све контролишу.

Јеврем тијем дрхтавим гласом упозорава да су га убили ликови из његовог најновијег романа, „Љубавник Дукље“. Министарство културе Црне Горе одмах је дало званично саопштење у коме се истиче да ликови из романа не могу никога убити. Сви смо то до сада знали, али је код Јеврема све могуће. Доказало се да заиста ликови из романа могу најасији свога тијела. Ових дана се очекује да Турци из „Горског вијенца“ изврше похору Црне Горе.

*Те ноћи с госпођом Дунајом (Душка Јекнић), у главној улози монџенеџринске простракуше, била је по мно-
го чему и деџуианина. Хоџајући око нас, и телефонирајући, своју је фигуру сасвим изложила нашим погле-
дима. Први пут сам схватио да је по доста оцвала и израбована жена: иако с неколико миланских пла-
стикума лица, груди и задњице, госпођа Дунаја је дјеловала већ потрошено, средовјечно, и без остатака ика-
ких еротских дражи. Груди омлитавјеле, задњица опуштена, бутине с доста целулита, изразито модри и сме-
журани подочњаџи, отромбољене кесе на доњем дијелу лица, врат наборан, с неколико подваљака. Би-
ла је по жена с много више експонираних жеља за сексом, него стварних могућности за такво што.*

Свадба у Милану

Оне ноћи у Риму нијесам хтио да се супротставим онаквом говорењу, хоћу рећи брбљању, и онаквом понашању, хоћу рећи брукању, госпође Дунаје Негро Песиновић (Душка Јекнић). Људе ограничених сазнања, поготово жене, незахвално је у било чему исправљати. Они тек тада почну да фанатично вјерују у неку своју верзију и неко своје схватање једне личности или једног догађаја, да им придају, или одузимају, квалитете према неким њиховим тренутним и непостојаним критеријумима. Госпођа Дунаја ме је вама, шапатом или полугласно, представила као великог талијанског мафиоза, мислећи да ће таквим представљањем учинити част и вама и мени. Она, иако до грла у прљавим пословима, чак и у најпрљавијим, не зна тежину и значење речи мафиозо. За њу и њено поимање ризичних послова, мафиозо је кључ који откључава све талијанске и монџенеџринске браве, а тек браве те државице Бирзиминије с чијим мафиозама је у свакодневном контакту, радећи за њих уз два процента: један који јој они дају, и један што га узима од оних које повезује с кремом бирзиминијске мафије...

Те ноћи с госпођом Дунајом (Душка Јекнић), у главној улози монџенеџринске простракуше, била је по много чему и дегутантна. Хоџајући око нас, и телефонирајући, своју је фи-

гуру сасвим изложила нашим погледима. Први пут сам схватио да је то доста оцвала и израбована жена: иако с неколико миланских пластикума лица, груди и задњице, госпођа Дунаја је дјеловала већ потрошено, средовјечно, и без остатака икаких еротских дражи. Груди омлитавјеле, задњица опуштена, бутине с доста целулита, изразито модри и смежурани подочњаџи, отромбољене кесе на доњем дијелу лица, врат наборан, с неколико подваљака. Била је то жена с много више експонираних жеља за сексом, него стварних могућности за такво што. Уз пренападна настојања да себе представи великом љубавницом, госпођа Дунаја (Душка Јекнић) је истим жаром умишљала да је велика „мафиозица“, можда и највећа коју је Монџенеџро икада имао, а о државици Бирзиминији да и не говорим...

Госпођа Дунаја је у Милану имала два високо меблирана и опремљена пансиона, њде су, по прејоручи, из Монџенеџра до ње долазиле младе даме, не старије од 25 година, а било их је и из државице Бирзиминије. Дјевојке Бирзиминије су биле најљепше, најсвјежије, сасвим урбане, неке и испод доби која се код вас смајра млађим пунољепшијом.

Госпођа Дунаја (Душка Јекних) се у Милану бавила и неким успутним пословима. Били су то послови који су олакшавали ризична путовања путницима на великом „дуванском путу”. На правцу који је водио у државицу Бирзиминију, велики дувански пут је пролазио читавом Италијом, нарочито смјеровима југоисток-југозапад, завршно с Баријем, а неријетко и са Анконом. Госпођа Дунаја је у Милану имала два високо меблирана и опремљена пансиона, гдје су, по препоруци, из Монтенегро до ње долазиле младе даме, не старије од 25 година, а било их је и из државице Бирзиминије. Дјевојке Бирзиминије су биле најљепше, најсвјежије, саввим урбане, неке и испод доби која се код вас сматра младим пунољетством.

Госпођа Дунаја је своје пансионе називала и рекреационим салонима за личности на великом домољубном задатку, од посебне важности за државу Бирзиминију и све њене сусједне, поготово Монтенегро. У Дунајиним рекреационим салонима навраћале су и личности из талијанског пословног, политичког, умјетничког и државног врха. Сви су били одушевљени пријемом и третманом госпође Дунаје и њених дјевојака, махом Монтенегринки и Бирзиминијки...

Истог је часа свој луксузни стан претворила у салон за истополну љубав. У једној од соба њеног стана заноћила су двојица младих возача из Бирзиминије – Јосиф Кркеља и Мараш Муња. Они су тог јутра, када се испавају и добро до ручкују, требало да возе драгоцјени товар, неколико сандука старог краљевског посуђа за њене пријатеље у Бирзиминији. Дунаја је разгоропађено упала у собу младих возача. Клекла је уз њихов велики кревет, склопила дланове на грудима као за молитву, и упаничено им понудила да зараде по хиљаду еура за посао који неће трајати ни сат времена. „О каквом послу збориш, Дуње?” – заинтересова се Јосиф Кркеља. „Не питај, но одмах на работу, Јосифе, црњо!” – загалала Мараш Муња и скочи с кревета да се облачи. Госпођа Дунаја им је објаснила да је у њиховим рукама и њен образ, и образ њихове државе, часне и витешке Бирзиминије, а и сусједног Монтенегро. „Збори, Дуње, треба ли то некога да скратимо за главу?” – завика облачећи се Јосиф Кркеља. „Да скратимо, Јосо, богами, за образ наше госпође Дунаје и за образ наше дичне земље, ако треба и двојицу” – зајаука Мараш Муња већ одјевен...

„Значи, Дуње, да тога господина не требамо скратити за главу?” – зачуди се Јосиф Кркеља. „Нидао бог, Јосо” – упале Мараш Муња – „видиш ли што нам све зависи од тог господина”. Дунаја се подиже са тепиха, стави возачима руке на рамена, загледа им се у очи и поче: „Дјецо моја, у културним земљама и народима истополни се однос сматра много културнијим од двоносног, мушко-женског. Висока личност, што вас чека у мојој спаваћој соби, има неодољиву жељу да га двојица младих Бирзиминијанаца, или двојица Монте-

негрини, тјелесно задовоље. Добро плаћа и у свему ће нам бити од руке” – Дунаја им коначно каза што од њих очекује.

Младићи се, кад чуше што се од њих тражи, доста брзо снађоше. Погледаше се, а затим се оба у Дунају загледаше. „Дуње, све смо схватили” – први проговори Мараш Муња и настави: „Требали ми њега, или он нас?” „Ви њега, дјецо моја, ви њега све док га не задовољите” – објасни им Дунаја и схвати да ће све ићи много лакше него што је мислила. „Ми њега, је ли, тетка Дуње?” – хоће Јосиф Кркеља још једном да чује што ће високој личности, тамо у спаваћој соби, он и Муња радити. „Ви њега, све док га не задовољите – таква је то висока личност од које нам све зависи”. „Како ћемо, Дуње, знати кад је задовољан, кад му је доста?” – сјети се Јосиф Кркеља да и то приупита. „Лако, дјецо моја: кад зајаче, завришти, кад зајеца и заплаче, кад се липсало кљусе по кревету опусти”. „Та висока личност је, тетка Дуње, нашики речено, јебигуз?” – хоће Јосиф Кркеља да му све буде јасно. „Баш то Јосифе, баш то” – поферма му госпођа Дунаја. Јосиф се гласно насмија, стави Дунаји руку на раме и закликта: „Важно је, тетка Дуње, да он нас не жебе, иако бисмо и ту срамоту поднијели, због наше Бирзиминије”...

Међу балканским називи мафијашима, у ствари криминалним дружинама, само Срби, дјелимично Бугари и Хрвати, имају извјесних квалитета да се могу назвати дуванском, и уопште мафијом. Монтенегрини и Бирзиминијци су још далеко од правог мафијаштва, а неће ни тако брзо тамо бити отмјене мафијашке госпде. Њихова представа о господству је типично скоројевићка и сиротињска: за њих је свако, ко има новца господин! Тешко се из хајдучке, пљачкашке и разбојничке психологије прелази у психологију чистих руку у ризичним, па и прљавим пословима. Монтенегрини и Ду-

Моји пријатељи, из честитих ирловачких и ловачких италијанских излетиа по Монтенегру, кажу ми да тај ваш најљепшији хошел у Бирзиминији, дружина Секуле Баронића, (Веско Баровић) а и он сам, свакодневно се могу видјети у ирљавим бермулама и раздрљеним масним мајицама. Они погледу ириситијних гоститију сваке ноћи безобзирно излажу своје дробушине са већ задриглим наслагама сала.

Та двојица, не баш сасвим младих, Монтенегрина ишћо сам их упознао, и у Венецији и Милану угостио неколико дана, задивила су ме њонашањем и резоновањем о улози мафије у данашњој Европи, која излази из мафијашког „класицизма” и трансформише се у нешто модернију верзију пословности с предзнаком ризичности, али не у оном смислу како је до јуче било. Чини ми се да би та двојица Монтенегрина могла ући у ложу европске краљевске мафије, или у Кабинет мафиоза за послове највећег ризика, објављене у нешто расијељивој скали законности, и наравно, без крви – то је наша основна тежња...

најини Бирзиминији још су у канџама сиротиње и својих бивших занимања: ситних занатлија, незнатних чиновника, ситних шпићарџија, примитивних хошталтера и превараната, дрских пробисвјета и обманљивача, спремних на све врсте незаконитости, најпре на пљачку и брзу отимачину послова један другоме. Ви знате да већина таквих сподоба, у ваш најотменији хотел „Доцлеа – Монтенегрино” (Хотел „Црна Гора” у Подгорици), улази, што би Сицилијанци казали, „разгаћено”, као да улазе у своје смрдљиве кухине – с кухињским столом прекривеним јефтиним мушемом с неколико дуванских прогоретина!

Моји пријатељи, из честитих трговачких и ловачких талијанских излета по Монтенегру, кажу ми да тај ваш најелитнији хотел у Бирзиминији, дружина Секуле Баронића, (Веско Баровић) а и он сам, свакодневно се могу видјети у прљавим бермудама и раздрљеним масним мајицама. Они погледу пристојних гостију сваке ноћи безобзирно излажу своје дробушине са већ задриглим наслагама сала. Ријеч „дробушине” сам, рођаче Антонио, чуо од Дунаје и одмах је усвојио као пежоративан израз за огромне пословне стомачке. Зар таква бизнисменско – дуванска хорда елементарних примитиваца да буде основа за утемељење модерних удруга за ризичне послове државе Монтенегро и њеног сателита Бирзиминије? Ваши државотворни људи морају схватити да нема модерне и одрживе државе без великих, паметних и

уносних ризичних послова. Некадашњи ваш председник Јосип Броз је то знао и за те послове је имао изузетно спремне људе, махом Монтенегрине и Хрвате!...

У живопису сваког озбиљног мафиоза дође тренутак кад своја дјела мора платити веома скупо, чак и главом, прије него дјела због којих би нормално било да оде и глава. Ја само то могу очекивати од монтенегринских мафиоза, поготово од једног или двојице бирзиминијских сваштара, за које је и дилетантизам превисока оцјена...

За оне мале провинцијске криминалне сваштаре, гладне лаке зараде, лагодног живота и било каквих жена, на покретне излоге пожутјелих ланаца, наруквица, прстења и другог бижутеријског накита, типичног за турску и мароканску, провинцијску аматерску мафију, нећу ни покушати да било шта кажем. Ја о шанерима и шанерству, и сличним дилетантима, не знам ништа, осим оних спољних и менталитетских одлика које их свуда и на сваком мјесту одају, на суђењима за насилничка понашања и банални криминалитет поготово. Нећу говорити ни о оном најнижем слоју монтенегринског криминалног шљама овдје у Италији, заправо уличарском силеџијству, склоном репресији над немоћним и непунољетним свијетом. Знам да таквих има свуда на Балкану, али чујем да су у Монтенегру најпримитивнији и најсуровији, о чему има доказа и у Италији. То је свијет који се догађа, и то све више, у тек урбанизованим срединама, и њему је право име насиље...

Такви кримоси, или такви аматери се, на прелазу из криминалитета у чисто и ризично мафијаштво, заносе мишљу да по сваку цијену постану и власници судијске свијести у малим и великим судовима. Успију ли у томе, што није немогућно, па ни у Италији, гдје се и председник Републике може корумпирати, онда се они почињу и другачије понашати: себе доживе као некакав незванични, тајни и полутајни, ешелон државног естаблишмента, и то је већ први озбиљнији корак у право мафијаштво!...

Међу монтенегринским момцима за чисте и прљаве послове највећег ризика открио сам, у европском смислу одважних и мафијашких часних момака, само двојицу пословођа за одабране и најризичније послове. Затреба ли, та двојица су и момци од великог умијећа уклањања оних што, изненадно, у нашим пословима постају сувишни, или који нам дрско стану на пут. Упорјеђивао сам их са најбољим примјерцима талијанског, француског, руског, њемачког, грчког, турског, шпанолског и енглеског мафијашког естаблишмента: и по изузетном физикусу, интелигенцији, инстинктима, моћи опажања и брзог закључивања, та двојица Монтенегрина спадају у сам врх европске мафије. Албанску мафију, иако је поприлично напредовала у одрицању од суровости и класичног разбојништва, још не узима у озбиљно разматрање, што не значи да није употребљива, али је сувише оптерећена националним феноменом, што је опасност за сваку озбиљну мафију. Кажем, рођаче Антонио, да тренутно, а то ће потрајати, у монтенегринској мафији нема примјерака који могу претендовати на европски реноме, осим те двојице, које сматрам мојим особним открићем. Та двојица, не баш сасвим младих, Монтенегрина што сам их упознао, и у Венецији и Милану угостио неколико дана, за-

дивила су ме понашањем и резонувањем о узлози мафије у данашњој Европи, која излази из мафијашког „класицизма“ и трансформише се у нешто модернију верзију пословности с предзнаком ризичности, али не у оном смислу како је до јуче било. Чини ми се да би та двојица Монтенегрина могла ући у ложу европске краљевске мафије, или у Кабинет мафиоза за послове највећег ризика, објављене у нешто растегљивој скали законитости, и наравно, без крви – то је наша основна тежња...

Двосмјерни дувански пут

На средишни монтенегрински аеродром сваке ноћи слијетало је и по двадесет претоварених авиона с баксама цигарета, а талијански глисери су, ноћу, у монтенегринске увале довозили и искрцавали баксе високо софистицираних никотина.

Двојица твојих Монтенегрина, а мојих изабраника, зову се Велес Оногостић, звани Сури Орао, и Силвије Дробњак, звани Дукљански Пантер (Милан Роћен). Уз њих, за сада, може само донекле да пристане још само један Монтенегрин, веома доказан и провјерен у пословима успостављања двосмјерног дуванског пута, који је магистрално пролазио преко Монтенегра и Италије, укључујући се у, такође магистралне, међународне дуванске токове. Тај се даровити „дуванџија“ зове Рик Кастор. То је момак из оног златног периода „дувањања“ и Монтенегра и Бирзиминије. Било је то доба када је на средишни монтенегрински аеродром, сваке ноћи до испред зоре, слијетало и до двадесет претоварених авиона с баксама цигарета произведених у дуванским комбинатима источних, посткомунистичких земаља. Имам поуздане информације да је господин Рик Кастор, момак незначително грађанског занимања, извјесног градског шлифа, знатно урбанијег од двојице главних бирзиминијских дуванских мафијаша, господе Секуле Баронића, званог Арапин Гамал Абдел Пршута (Веско Баровић) и Вујоша Балонеа (Бранко Вујошевић), који је, прије уласка у дуванску мафију, једини од Дунајских бирзиминијских „дуванџија“ имао пристojно грађанско занимање. Рик Кастор је са источног дуванског пута успјешно прешао на јужни, талијански дувански пут. То је био и његов улазак у најниже слојеве талијанске дуванске мафије: повезао се са њом и проширио посао. Требало би схватити, а то се код вас у Монтенегру не схвата, да је дуванска мафија најнижи ранг талијанске мафије, гдје је свако могао да уђе, заради нешто новаца и нестане у баналну дневност из које је дошао.

Дошао је и тренутак кад се, ипак, најјачи и најинтелигентнији монтенегрински момак, да не кажем мафијаш, удружио с двојицом Дунајских бирзиминијских дуванских мафиоза: Секулом Баронићем, званим Арапин Гамал Абдел Пршута и знатно пословнијим Вујошем Балонеом званим Сиједа Лисица. Удружили су се када је фреквентно прорадио дувански пут у смјеру монтенегринског и бирзиминијског југа и југоистока. Тада су талијански глисери, ноћу, у монтенегринске увале довозили и искрцавали баксе високо софистицираних никотина. Прихватили су их Рикијеви људи, звани Амали и Секулини и Вујошеви дилетанти без икаквог занимања, градски вагабунди, бојације, брзопуцароши, елементарци и једва описмењене гориле. Од свих људских потреба, Секулини и Вујошеви билдовани снагатори дегутант-

но уобичајеног физикуса, знали су само за халапљиво ждрање, јевтина пића и сексуално пражњење с поскитаним девојчурама, војникушама из бивших југословенских земаља.

Секула Баронић, звани Арапин Гамал Абдел Пршута, и Вујош Балоне, звани Сиједа Лисица, зарадили су милионе њемачких марака, уредно су исплаћивали оне који су им омогућили да се без икаквих личних заслуга, способности и умијећа, ризика и прегалаштва, енормно обогате, да осјећање богатунства улију и у кости својих сиротних предака, што су живјели обучени, и љети и зими, у козје и овчје кожухе, а сахрањивани у ковчезима од најнеквалитетније јеловине, без крста и имена на гробу! И Секула Баронић, звани Арапин Гамал Абдел Пршута, и Вујош Балоне, звани Сиједа Лисица, домогли су се већих новчаних сфера само захваљујући онима који су их једноставно убацили у технологију најобичнијег мафијашког, дуванског аутоматизма. И њих и госпођу Дунају Негро Песиновић (Душка Јекнић) и толике њене бакс-босове, у новчане вртлоге су убацили ратне прилике и они што су знали што раде и како да се послуже људима без дара и знања за послове које су, опет захваљујући само тадашњем дуванском мафијашком аутоматизму, постигли капиталну корист, прије свега за себе, а и за њихове сироте земље Бирзиминију и Монтенегро! Недавно ми у Венецији Рик Кастор исприча, а на Ципру такође недавно потврдише Велес Оногостић, звани Сури Орао, и Силвије Дробњак, звани Дукљански Пантер, да су Зорој Бурик, звани Љепотан, иначе знатно часнији и елегантнији од свих момака жестоких послова, Секула Баронић, звани Арапин Гамал Абдел Пршута и његов ментор, знатно мудрији и от-

Двојица твојих Монтенегрина, а мојих изабраника, зову се Велес Оногостић, звани Сури Орао, и Силвије Дробњак, звани Дукљански Пантер (Милан Роћен). Уз њих, за сада, може само донекле да пристане још само један Монтенегрин, веома доказан и провјерен у пословима успостављања двосмјерног дуванског пута, који је магистрално пролазио преко Монтенегра и Италије, укључујући се у, такође магистралне, међународне дуванске токове. Тај се даровити „дуванџија“ зове Рик Кастор.

Недавно ми у Венецији Рик Касиор исприча, а на Циџу ипак оће недавно потврдише Велес Оногосић, звани Сури Орао, и Силвије Дробњак, звани Дукљански Пантер, да су Зорој Бурик, звани Љејошан, иначе знајно часнији и елегантнији од свих момака жестиоких послова, Секула Баронић, звани Араиш Гамал Абдел Приуија и његов менијор, знајно мудрији и ошменији од Секуле, Главати Акционо Кчевоне, звани Ђелави Медвјед (Ацо Ђукановић), у Бирзиминији и приморју већ утјемелили озбиљну грађевинску мафију, прву ипакве дјелатност у Монтенегру.

менији од Секуле, Глават Акционо Кчевоне, звани Ђелави Медвјед (Ацо Ђукановић), у Бирзиминији и приморју већ утјемелили озбиљну грађевинску мафију, прву такве дјелатности у Монтенегру. Рик ме обавијести, а Сури Орао и Дукљански Пантер (Милан Роћен) посвједочише, да убрзано освајају градске зелене површине, чак дјелове стољетних паркова, да успјешно неутралишу све урбанистичке и законске препреке и инсталирају квалитетне стамбено – пословне грађевине. Рик ми каза, а Сури Орао и Дукљански Пантер потврдише, да се њихова градња већ примиче нивоу чувене „Вектре“, грађевине која је, чујем, успоставила највише стандарде модерне градње у Бирзиминији и Монтенегру. Можда ће та господа, у тој врсти послова, показати више умијећа, коначно и урадити нешто трајно, што ће, временом, с њихових имена скинути етикету кокошара и грамзивих сламарачких колекционара милионских новчаних сума. Израз „сламарица“ и „сламарички“ чуо сам од Суруг Орла и Дукљанског Пантера (Милан Роћен). Објаснили су ми да је то синоним за традиционално чување новца у Монтенегру. Тек сам тада схватио да је већина ваших дуванских кокошара сламаричког новчарског менталитета. Испада да је много монтегринске дјеце направљено на сламарицама у којима се чувао новац. По логици неког судбинског каузалитета Црна Гора је пуна малих банкара!

Госпођу Дунају Негро Песиновић (Душка Јекнић) и неке њене послове боље сам упознао док је у Милану припре-

мала свадбу и била кума једном од најпрљавијих момака вашег поднебља. Та је банална протува била веома блиска власти, али много ближа извјесним криминалним пословима на релацијама: Вашингтон, Лондон, Бирзиминијум, Љубљана, Загреб, Париз, Рим и Москва. По набрајању метропола могло би се закључити да се ради о великом „штиху“ интернационалне мафије. Не, рођаче Антонио, ради се о типично вашем монтегринском надобудном кримосу, лажову, преваранту и уцењивачу малог формата! Већ сте и у овом крокију, више овлашћеној скици, сигурно препознали извјесног Ротона Видровановића (Ратко Кнежевић), некадашњег београдског жигола, пратиоца и сексуалног опскрбитеља трећеразредних пјевачица, крадљивца бунди, прстења, минђуша и скупоцјеног накита дамама које су из бљештаво жуте бижутерије одједном ускочиле у висококаратно злато, платину и брилијанте. Упознао сам и тај примјерак вашег трагично конзервативног и учауреног менталитета, а и ваше скоројевићке разуђене менталности.

Била је то протува која се, и на свадбеној свечаности, понашала као главна личност из трећеразредне провинцијске комедије нарави, ситуације и менталитета. Био сам Дунајна узваница. Упознао сам крем тадашњег монтегринског и бирзиминијског гламура, младу и младожењу, кумове и два наручена талијанска фотографа. Госпођа Дунаја ми је, уз блазиране осмјехе интригашице првог реда, у ухо убацила сву ту назови – господо у помодним одијелима врхунских

европских кућа, с прстењем, ланцима, сатовима, брилијантским дугмадима за кошуљу, златним краватским иглама и дебелим оковратним ланцима, најпознатијим из програма коројевића и криминалаца који тек улазе у послове. Изузев једне или двије личности, читав тај свадбени ваџар примитивних таштина, некултивисаних покрета, гестова, говора и понашања (а тек пјевање ваших пјесама), дјеловало је на мене грозно, тужно и толико разочаравајуће да сам први пут зажалио што у тој земљи имам рођаке и што су моји коринени тамо.

Нијесам могао да замислим земљу у којој је чак некакав полузваничник такав нашлифовани ђилкош, или површно шлифовани хохштаплер, примитивац упакован у одијело „Армани“ или „Версаће“. Чудио сам се како та покретна лутка из мајсторске радионице за шивење мушких одијела може читаво вријеме свадбене свечаности држати уста под истовјетним осмјехом, само да би дошли до изражаја и видјели се његови порцулански зуби, поравнати као у филмских дива.

И остале су узванице биле посебни примјерци вашег етноса: све дојучерашњи манекени крвавог Милошевићевог београдског наци-фашизма, одједном пресвучени у антимилошевићевске монтенегринске индепендисте. Касније сам сазнао да је младожења Ротон Видровановић (Ратко Кнежевић) своју политичку каријеру почео, напуштајући жиголо – макро праксу, пишући у београдској „Политици“ удворичке текстове Милошевићу и његовом режиму – ајкули која је лако и одједном халапљивим жвалама прогутала Монтенегро.

Све узванице на тој трагикомичној миланској свадби долазиле су из пробављеног измета Милошевићеве режимске ајкуле. Из тог су лоше пробављеног измета устајали један по један, покушавајући се опрати и поново вратити у оно нешто што су били прије него што су прошли кроз крваву утробу те Милошевићеве грозоморне немани што је већ била прогутала, пробавила као измет етничког чишћења, неколико стотина хиљада муслимана, Албанаца и Хрвата...

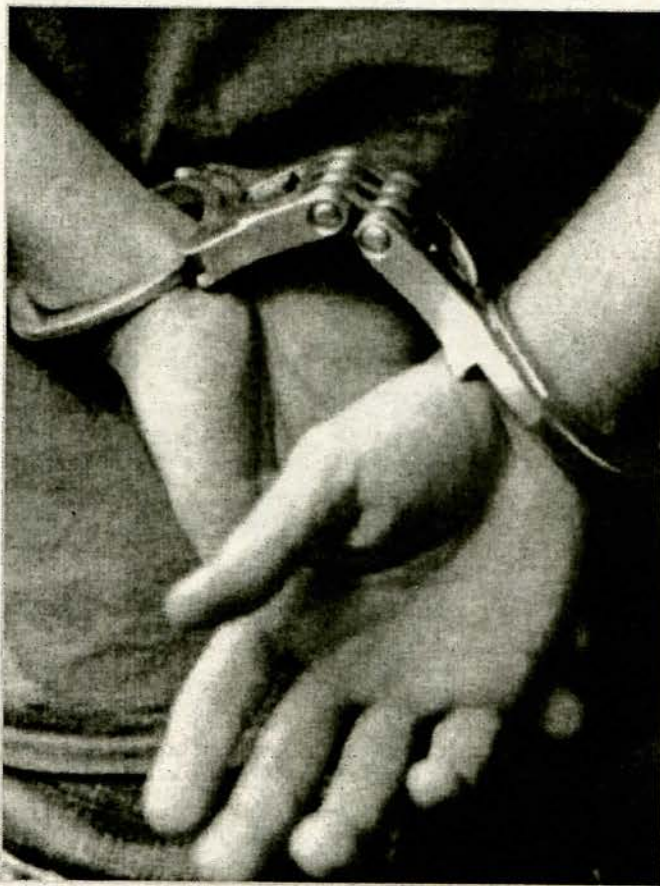
Свадбена свечаност Ротона (Ратко Кнежевић) и госпођице Андреје (Оље Раичевић) била је у кристалној Сали Седам стубова, најлуксузнијег миланског хотела „Принципе де Савоиа“. Нас узваница је било више од стотине. Највише их је било из Монтенегра и Бирзиминије. Талијана и узваница из Аустрије, Енглеске, Хрватске, Француске и Београда било је доста, можда тридесетак. И међу личностима из тих земаља највише је било Монтенегрина и Бирзимљана, који у Европи обитавају или као нижи дипломатски чиновници или као трговачки представници. Запазио сам и неколико личности из европског свијета специјалног бизниса, на граници надземља и подземља...

Ротонова (Ратко Кнежевић) невеста Андреја (Оља) је Бирзимлијка, сасвим пристојног изгледа, веома пријатне љепоте, али не и шарма. Била је сва у некој кипућој еротичности, која се није доимала само њеног Ротона, или коју је он најмање осјећао. Господствена док не проговори, или се не почне прегласно смијати, показујући зубе исто као и њен драги, опонашајући рекламу за зубну пасту. Било је то у малој Андреји неке чудне култивисане дивљине пред којом ниједан мушкарац не би могао остати равнодушан.

Сједјела је између кума Милеса (Мила Букановића) и будућег супруга, Дунаја (Душка Јекнић) је била с лијеве стране Ротонове (Раткове) стране. Андреја се толико блудно уносила куму у лице и очи, нудећи му се сочним распјеталим уснама и очима пуним чежње да се нађе у његовом кревету. Или се то патолошки љубоморној Дунаји и мени, старом ласцивцу, причињавало. Било је то моје „читање“ мале Андреје те ноћи и у том тренутку. Казао сам то и го-

спођи Дунаји. Погледала ме је типично женски, а она је још умјела да погледа, и грациозно ми, али потихо, казала: „Мала би га тако радо прогутала, али је Милес (Мило Букановић) превелики залогој за њу. Ми смо Бирзимлијке много темпераментније од укочених и курца вазда гладних Монтенегринки. Нас зову хашикурке, а њих курцоломке. Када крену, знају бити и безобзирне“. Андреја је читаве те ноћи своје свадбе показивала да је заинтересованија за кума као мушкараца, него за Ротона као мужа. У томе је бивала и очито безобзирна: запостављала је куму Линди, Милесову супругу. Дунаја је то уочила, и малу почела очима да упозорава да се обузда и макар мало посвети и своје будућем супругу. Дунајини фарови упозорења нијесу допрли до, кумовом мушкошћу сасвим обузете, младе куме. Постало је примјетно, ономе ко је умјо да примети, да се Андреја заборавља, поготово у плесу са кумом Милесом, уносећи му се у лице и нудећи му своју устисалу еротичност под кумовским плаштом. Он је, за чудо, оним својим природно достојанственим држањем, рекло би се, успјешно одолијевао врелим таласима њене узбуркане еротичности.

Осећало се да се мала Андреја (Оља Раичевић) баш ни мало не зна посветити ни Ротону, ни куми Дунаји, а ни куми Линди. Можда је код вас у Монтенегру, а вјероватно и у Бирзиминији обичај да је куму и куми за вријеме свадбених свечаности све допуштено. Рекао сам то госпођи Дунаји,

Свадбена свечаност Ротона (Ратко Кнежевић) и госпођице Андреје (Оље Раичевић) била је у кристалној Сали Седам стубова, најлуксузнијег миланског хотела „Принципе де Савоиа“. Нас узваница је било више од стотине. Највише их је било из Монтенегра и Бирзиминије.

Знао сам да је Дунаја (Душка Јекнић) заљубљена у Милеса (Мило Ђукановић), да је, како ми се појављивала његова наложница, да он до ње много држи, али више као до пословне и на све спремане жене него до ускујене љубавнице, када се, у ствари, жртвује и у тој жртви види могућност да му Дунаја у веома важним пословима остане поуздана. То је оно што је Дунају и повријеђивало, али и одржавало у савијесту специјалне Милесове пријатељице.

осмјехнула се и дошапнула ми: „Све зависи од кума и куме. У овом је случају кума много агресивнија од кума, који није млакоња, али није ни сваштгар. Има Милес у себи нешто што га тјера да се на јавним мјестима не заборавља”. Питао сам је како на то гледа Милесова супруга. Дунаја је, само у том случају и само тада у Милану, била поштена према Линди. Казала ми је да је госпођа Линда, на неки свој мудри начин, у оваквим ситуацијама изнад свега што се око ње дешава. Она је Милесу родила два сина, као жена је још занимљива и толико опседнута њиме, још од гимназијских дана, да она зна за ону мудрост старих Монтенегринки како за цио живот задржати мужа: Дозволити му да ниједној ваљаној женској не опрости, али ни да јој припада више од једне ноћи. Никада у мушким прељубама прва ноћ, или једна ноћ, није опасна. Остале су ноћи, ако их буде, опасне. Старе се Монтенегринке нијесу плашиле једне ноћи, већ више ноћи иза једне ноћи”. Тако је и Линда резоновала: „Нека се те мале сексуалке, па и кума Андреја, које свршавају чим их мушкарац за кољено дотакне, иживљавају с Милесом у плесу и на плесном платоу, а она у кревету, гдје је још прва жена”.

Знао сам да је Дунаја (Душка Јекнић) заљубљена у Милеса (Мило Ђукановић), да је, како ми се повјеравала његова наложница, да он до ње много држи, али више као до пословне и на све спремане жене него до успутне љубавнице, када се, у ствари, жртвује и у тој жртви види могућност да му Дунаја у веома важним пословима остане поуздана. То је оно што је Дунају и повријеђивало, али и одржавало у статусу специјалне Милесове пријатељице. Што су Андреја и Милес више и страственије плесали, Дунаја је била све огорченија на малу и њено, како му је дошапнула, све безобзирније понашање на плесном платоу између кристалних стубова. Мада ја у томе нијесам видео то што је она видјела, а ја сам, рођаче, угледни венецијански ласцивац и еротоман. Дунаја се, „добро” познајући и Милеса и малу Андреју, плашила да не увребају згодан тренутак и ескивирајући све њих и Ротона, и Линду, и њу, и отплету у један од апартмана. Да ли су се, те прве ноћи свадбених свечаности у Милану, мала Андреја и велики Милес успјели искрасти и уз плес одшетати до неког „приручног” апартмана за стишавање набујалих страсти, на знам. Дунаја ми никада није признала ништа одређено, а ја ипак мислим да нијесу. Додуше, на Балкану се, а и код нас у Италији, зна за доста уобичајени сексуални однос кума и куме. То је, по Ђелину Матеусу, познатом психологу такозваног моралног инцеста, најприроднији однос блиских пријатеља, везаних неким традиционалним спонама као што је кумство. Међу Милесовим кумовима, повјерила ми је Дунаја, има и оних што су били срећни да и на тај начин почасте свога кума убацујући му куму у кревет. Она мисли да су то радили како би лакше дошли до шансе да се укључе у, макар периферне, токове бирзиминијске и монтенегринске дуванске мафије...

У Кристалној дворани био је, али тек међу узваницама трећег реда, између петог и шестог зеленог стуба, и бирзиминијски дувански мафијаш Секула Баронић, звани Арапин Гамал Абдел Пршут, неприкладно одјевен у тренерци бразилског кошаркашког тима?! Ишчуђавале су се узванице: младожењине, младине, кумове или госпође Дунаје? Неколико су минута сви присутни зурили у то незграпно чудовиште у тренерци дрчавих боја и то оних типично бразилских, гдје је доминантна интезивно жута. Секулу, званог Арапин Гамал Абдел Пршута, пратило је неколико његових нападно уочљивих „горила”, пристojније одјевених од њега. Такве би тјелохранитеље пожеллио сваки амерички мафијаш из златног доба прохибиције алкохолних пића. Били су то тако незграпни и живописни примјерци нашег монтањарства, да је оним иоле култивисаним узваницима у Кристалној дворани било непријатно гледати у те хајдуке и њихову застрашујућу громадност. Чим се, уз музику, ушло у Кристалну дворану, гдје је свака узваница била протоколарно третирана према нечијој савршено одговарајућој процјени, Гамал Абдел Пршута и његових десетак „горила” заузели су своје столове, не окрећући се на аперитиве, закуске, предјела и пића, затражили су од конобара да одмах пређу на главна јела, па тек онда да кушају аперитиве, предјела, јуху и неколико врста воћа!...

Само су Милес (Мило Ђукановић), Дунаја (Душка Јекнић) и њихова пратња знали ко су „гориле” Гамала Абдела Пршуте (Веско Баровић), а и он ко је. Нијесу Секула и његове гориле биле у неком односу с Милесом – с Дунајом јесу, много више. Милес је знао за њих, осмјехивао им се, преко својих најпоузданијих људи давао им мале и велике пословне, пратио њихову честитост и нечеститост у свакој дуванској тури, било да је долазила с истока и ишла на запад, било са запада на исток. Није дозвољавао да му се приближе. Дунаја је била њихова лука гдје су могли повремено пристајати, полагати рачуне, али је Дунаја била и раме, гдје су се, такође повремено, могли и жалити и исплакати због ве-

Господин Милес је, иако мислимо нас неколико људи из самог врха талијанске мафије, под најмоћнијим кишобраном, имао храбрости да у битку за Монтенегро уђе ослањајући се на мафију на коју се нико прије њега у Монтенегру није ослањао...

ликих процената који су им узимани за опстанак државе Монтенегро и њеног унутрашњег дуванског бастиона, државице Бирзиминије. Они су били дувански пси, ништа мање нехумани од ратних, које је могао кротити, тући, кажњавати и тјерати на лед само господин Милес и нико други. Он их је и подигао из сиротиње прслих чарапа, да би знали цијенити и њега и њихово велико изобиље, у којем ће се касније наћи.

Милес је био свјестан да ће нешто од њиховог дуванског пепела и по његовој коси пасти, учинити га превремено сиједим и изложити га прикивању уз стуб срама, не због дуванских путева преко Монтенегра, већ због опстанка Монтенегра као државе! Колико су они били свјесни улоге коју им је Милес намијенио – а намијенио им је да буду једини потпорни стубови једне државне економије у тоталном расулу. Да би се извукла испод београдског диктатора и, можда, најдворовитијег балканског мафијаша, Монтенегро се морала бавити и мафијашким пословима, иако је тадашња проходност Монтенегром сматрана легалним, или полулегалним бизнисом за спас земље, која се чупала из чељусту Велике Србије, како сте ми ви оне ноћи у Риму објаснили, велике теме српских pjesника деветнаестог вијека, коју су крајем двадесетог вијека, замало оживотворили, уз мноштво крви, српски pjesници, генерали, политичари и злочинци...

Господин Милес је, тако мислимо нас неколико људи из самог врха талијанске мафије, под најмоћнијим кишобраном, имао храбрости да у битку за Монтенегро уђе ослањајући се на мафију на коју се нико прије њега у Монтенегру није ослањао...

На венецијанском састанку, Милес (Мило Ђукановић) је господину Берлусконију поклонили велику колекцију златног и сребрног новца Краљевине Монтенегро. У колекцији

се нашао и најчувенији монтенегрински златник од стотину перпера, који су тако ријетки да их ни господин Берлускони у својој нумизматичкој збирци није имао. Уз колекцију монтенегринског новца, господин Милес је Берлусконију поклатио и платинска дугмад за кошуљу с по тридесет и шест брилијаната на дугмету. Господин Берлускони је Милесу поклатио умјетничку слику, малог формата, великог талијанског сликара – импресионисте, Ботилија Фенере, за коју се овдје мисли да је успјешан фалсификат. Уз то платно, господин Милес је добио и златни ручни сат „Филип Патек” који је, на крају разговора, Берлускони скинуо с руке и ставио га на руку господина Милеса. Ми који добро познајемо Берлусконију у свим приликама, па и неприликама, у еуфоричним стањима и депресивним ћугањима, знамо да он такве гестове ријетко прави, само кад му се неко много свиди или када код неког открије неку своју особину, мислим ону најбољу – да све што ради искрено ради и с увјерењем да је то за добро Италије. Исте ми је ноћи господин Берлускони пришапнуо: „Штета што господин Милес (Мило Ђукановић) није Талијан, био би ми први сарадник, могућно и ја његов. Мали народи не заслужују овакве људе, не требају им. Њихова величина показује сву биједу и ништавност малих народа”...

Послије другог састанка с Берлусконијем имао сам прилику да дуже разговарам с господином Милесом (Милом Ђукановићем)...

Господин Берлускони ми је дао упуте да господину Милесу (Милу Ђукановићу) дискретно кажем како се у Италији на његове бројне савјетнике гледа с подозрењем. Има и озбиљних сумњи у њихове способности, још више у њихове биографије. У једном или два случаја, могућно је да се ради и о менталним сметњама...

Било би комично да није трагично

Црна шума

• Они хоће да су своји на своме. „Да видим Призрен, ња њо је моје” они би преијевали, избрисали. Заборавили да су њамо гинули наши преци

Пише: Добрашин Кићовић

Недавно ми дође под руку најновија књига народног трибуна новинара и политичког затвореника из недавне прошлости, Емила Лабудовића.

Наслов, асоцијативан: „Басне из Црне шуме”. Не знам шта је пјесник хтио да каже, али ме то асоцијало, неодољиво, на црнило наше свакодневнице.

„Црно без тачке!” рекла би покојна тетка Јања.

Живимо у земљи гдје тече мед и млијеко само то обични грађанин не види. Виоре се црвени барјаци (а комунизам смо укинули). Петокраку смо скинули, а ставили црнога орла. „Без главе и крила има подоста кила, али смо му заборавили оцила”, рекао би пјесник П. В., али сам му, ево, ја уграбио.

Што ће нам оцила питао би се градитељ самосталног Монтенегра да се није повукао из политике. Дошао је тихо, проживио бурно, обавио домаћи задатак за свјетског полицајца и прешао у бизнисмене са својим, испоставља се, скутоношом, са поља Смаилагића. Е, тај се, брате, прије но што је побоо међаше између Србије и Црне Горе назабадао ножева, шила и осталих помагала у очи, срце, леђа својим најближим сарадницима, кумовима, друговима, комшијама, ужој и ширијој родбини...

Извините!

Ето! Рекох ли вам ја да сам почео пјесмом, а да завршава црнилом, коротом мраком.

Кад смо већ код државних обиљежја драгог им Монтенегра, ни за химну нијесу послушкивали глас народа.

„Онамо намо”, јес Ницова, али не и њина.

Они хоће да су своји на своме. „Да видим Призрен, па то је моје” они би преијевали, избрисали. Заборавили да су тамо гинули наши преци.

„Ој свијетла мајска зоро” је далеко прикладнија. Ем је од Секуле Дрљевића, усташког веледостојника, ем смо синови њеног камења. Није нас, дакле, мајка родила. Нијесмо мајчини синови. Хајде, мајчин сине, кажи чији си, ако ти оба родитеља нијесу гласали да живимо боље и да имамо своју суверену мултиетничку, мултинационалну, мултиконфесионалну државицу у срцу Балкана, гдје ћемо „сви имати своју собу” рекао би Ферхат Диноша.

На то што опозиција не устаје при интонирању химне коју не признају не треба се обазирати. Направићемо компромис. Имају већину, ко зарезује стварно стање ствари.

Монтенегро је држава гдје су десетине нерасвијетљених убистава, чак и високих државних чиновника, новинара, бизнисмена.

Ту „свега има ко истина” па и дроге у точковима.

Од Призрена до сред Црне Горе разастире зелени тепих да Чеку не изглиба лаковане ципелице из увоза.

Овдје је и кома отишла на добош.

Овдје нема ништа од договора.

Овдје је, боље рећи, све договорено.

Позиција је искључила опозицију.

Опозицији се руше куће и искључује струја.

Позицији се граде виле и викендице. Опраштају се дугови. Граде друмови и доводи асфалт пред свачија врата.

Граде се зграде у чије темеље је уграђено неколико милиона долара. Граде их они који немају ни станарину да плате.

Кредити су резервисани за оне који имају одакле да их врате, а сиротињи остају мрвице ако их не покупе пси, мачке и птице.

Боље и тако него да нам почну очи кључати као у Хичкоковом филму.

Све ово да неко прикаже био би хорор и истина о нашем битисању.

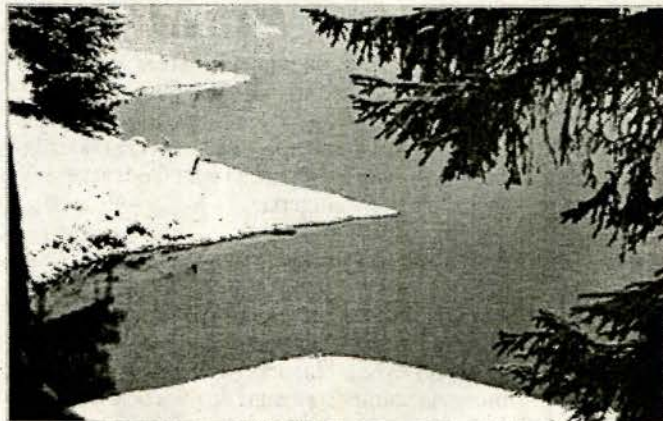
Стисни, мајковићу!

Стиснуо бих ја н’о се плашим да се ради о дезинформацији коју је објавио лист „Дан” под насловом „Спушки заговор пребукиран”. Да не нађу они за истомисљенике алтернативни смјештај.

Боље је да не мислим о томе. Боље је не мислити ништа. „Најбоље је ћутати, јер кад ћутиш мисле да мислиш као они и неће ти ништа. Чим проговориш знају ко си и чији си”, рекао би Добрашин Јелић у причи „Чудовеније”.

Ово је збиља Чудовеније.

Ајд’, прећути, мајчин сине. „проговорио би и на лакаг”, каже наш народ.

Граде се зграде у чије темеље је уграђено неколико милиона долара. Граде их они који немају ни станарину да плаће.

Кредити су резервисани за оне који имају одакле да их врате, а сиротињи остају мрвице ако их не покупе пси, мачке и птице.

Боље и тако него да нам почну очи кључати као у Хичкоковом филму.

Све ово да неко прикаже био би хорор и истина о нашем битисању.

Стисни, мајковићу!

Нова црногорска демократија!

Демократија је наша стварност

• Демократија, поред реченог, подразумијева право на рад, право на пристојан живот кроз резултате сопствене рада. Шта од тог права има данас наш грађанин у демократској Црној Гори?

Пише: Милорад Лабан

Потврдило се кроз историју народа да је демократија измишљени појам за правду и праведност у људском роду. Она је постојала и важила искључиво за владајуће олигархије, а за народ чиста утопија. Та истина је провјерена кроз вјекове људске цивилизације, па све до данашњих дана. Демократија подразумијева слободу изјашњавања сопственог мишљења, говора, права на рад, једнака права за све људе без обзира на степен образованости, економско стање, вјеру и нацију, те положај у друштвеној хијерархији. Међутим, у пракси то није било, нити данас важи, за обичне смртнике. Она је створена, измишљена за шачицу моћника.

Ако анализирамо садашњу, објективну стварност, није тешко закључити да је демократија, у пракси, чиста имагинација. Примјера ради: ако моћници саопште чисту лаж, облате неку личност, увриједу поштеног човјека или скупину „обичних људи“, не носе никакву одговорност, а ако се њима, документовано, не дај Боже, то исто каже, санкције су неминовне, јер су претрпјели душевни бол, повријеђен им је понос, достојанство, част, па чак и фотеле у којима сједе, а из којих даноноћно изговарају ријеч демократија, те да им та ријеч лежи на срцу. Та фамозна ријеч (демократија) се толико излизала (од сталне употребе) да од ње није остало ни оно прво слово „Д“.

Демократија, поред реченог, подразумијева право на рад, право на пристојан живот кроз резултате сопственог рада. Шта од тог права има данас наш грађанин у демократској Црној Гори? Има, ко каже да нема, велику фабрику у којој могу, ако хоће, радити сви грађани и зарадити за пристојан живот. Та се фабрика, ако нијесте знали, зове Завод за запошљавање. Та фабрика је и створена за једнакост свих грађана и демократске односе, те да би невјерне Томе избрисале из својих глава да нема демократије и демократичности. Ако то није наша стварност нека ме неко демантује!

Многи су спремни да минимизирају све шта смо последњих петнаест година упорном борбом за једнакост грађана, створили кроз демократске стандарде, те да им је стандард доведен на пуко преживљавање. Ја им са овога мјеста поручујем да нијесу у праву. Не, баш нијесу. Нека та господа прошета кроз Црну Гору, па ће сами себе демантовати, јер се наши резултати дају видјети голим оком: хиљаде вила, викендица, нових кола (улице су закрчене од њих, да пјешак мора ићи кроз шуму до куће). Па, зар то није доказ и огледало високог стандарда наших грађана? Јесте, господо незадовољници! Није битно у чијем су власништву сва та набројана и ненабројана богатства, јер је то наше заједничко богатство. Има она паметна, народна, да „није битно ко једе месо, а ко купус без меса, битно је да купус и месо чине сарму“.

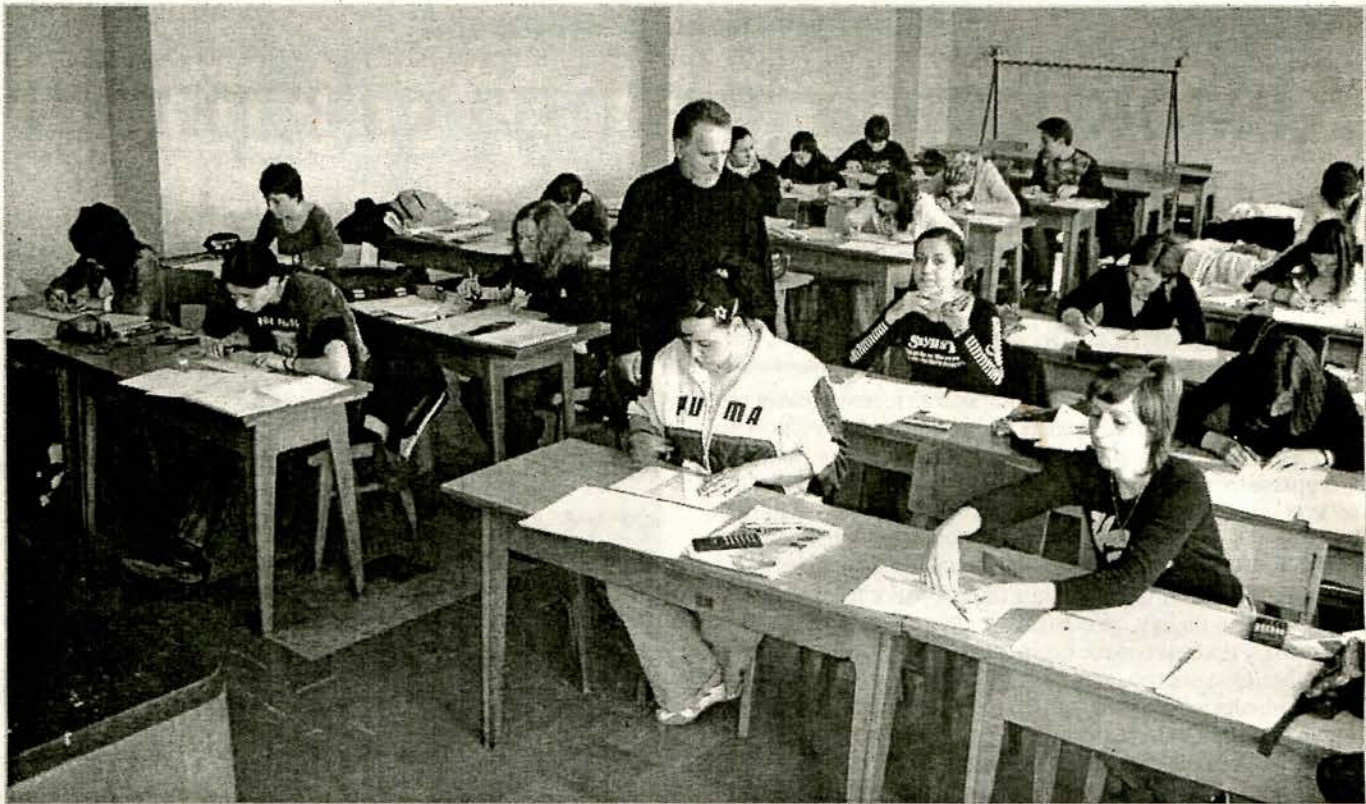
Још само нешто. Питама ја оне који неће да нам вјерују у све оно што ми „одозго“ говорисмо, када је наш обичан грађанин пушио америчке цигарете, највећих свјетских произвођача дувана, којег данас имамо у изобилу и то на сваком хошку? Када су наша дјеца имала толико кафића на избору

и у њима производе чак из Колумбије? Не, господо, никад, само данас, а и даље кукате на лош стандард. Пресаберите се, браћо, па се извините због ружних ријечи на рачун наше и ваше владе, јер све ово вам је она омогућила да уживате, а ви свашта говорите користећи нашу и вашу демократију.

Чудно, да се чуда не могу начудити, да и пензионери често претјерују у неким захтјевима о повећању пензија, те да су покрадени што их је отјерало до контејнера... Не, господо, ветерани, нијесте у праву. Ја вас питам: нађите ми земљу на свијету која има више пензионера у односу на број становника, од Црне Горе! Нећете је наћи, а то значи да смо богата земља! Јест', тачно је и то да од 100 000 пензионера има само око 32 000 са пуним радним стажом, а остали су малолетни, инвалиди, борци, породични пензионери. То је још један доказ да смо богата и хумана држава, а ви и даље извољевате, кукате и блатите владу и демократију. Е, тако неће моћи, господо, дошла је вода до пода!

Чудно, да се чуда не могу начудити, да и пензионери често претјерују у неким захтјевима о повећању пензија, те да су покрадени што их је отјерало до контејнера... Не, господо, ветерани, нијесте у праву.

Малверзације Слободана Бацковића

Творац нових Црногораца

- *Значи, то је човјек који покушава да уништи грађане Црне Горе, не у физичком погледу (други су задужени за то), већ у духовном и психичком погледу. Хоће да се створи народ који размишља исто као и власи, који ће заборавити своју историју, поријекло, који ће заборавити што је и од кога је, који ће заборавити и да уопште постоји.*

Пише: Н. Живковић

После референдума и изгласавања независности Црне Горе, на ред дођоше и парламентарни избори. Добисмо нову, односно стару власт, што је, опет, условило састављање нове владе. Мислило се да ће то бити нова влада у правом смислу те ријечи, влада дисконтинуитета, на че-

лу са поштеним човјеком какав је господин Штурановић, међутим, све се завршило супротно од очекивања.

Чак су се усудили моћници из владајуће коалиције да на мјестима одређених министарстава остану и даље поједини људи који су о јаду забавили Црну гору на овај, или онај начин.

О томе, како је и шта је радила влада у претходном периоду, најбоље говоре стандард грађана Црне Горе који је испод сваког просјека, лоше, али за нечији џеп одлично одра-

О томе, како је и шта је радила влада у претходном периоду, најбоље говоре стандард грађана Црне Горе који је испод сваког просјека, лоше, али за нечији џеп одлично одрађене приватизације највећих и најпрофитабилнијих предузећа у земљи, нерасвијетљена убиства, суђења неистомисљеницима, многобројне афере, несрећа на Биочу, итд...

Ипак, свему томе није крај, јер чини се већа грешка и од ове двојице министара јесте стари-нови министар просвете и науке у Влади Црне Горе, Слободан Бацковић. То је исти онај човјек који је кренуо у пројекат стварања нових Црногораца, јер му се, изгледа, ови и не свиђају толико колико би требало. То је исти онај човјек који је отпустио професоре из Никшића, увео матерњи језик мимо Устава Црне Горе и Закона о образовању...

ђене приватизације највећих и најпрофитабилнијих предузећа у земљи, нерасвијетљена убиства, суђења неистомишљенцима, многобројне афере, несрећа на Биочу, итд... Баш због оваквих ствари, од којих многе нису ни поменуте, одређена господа није смјела да се нађе у саставу нове владе.

То су, наравно, господин Андрија Ломпар и господин Јусуф Каламперовић, који, чини се, нису урадили ништа чиме би поново завриједили и заслужили министарско мјесто. Када говоримо о њима, само треба да се сјетимо стања путне инфраструктуре у Црној Гори, као и застарјелости жељезничке инфраструктуре која је допринјела изазивању несреће на Биочу; треба поменути убиства, прије свега, нерасвијетљена, репресије и тортуре над грађанима који другачије мисле (нарочито у преферендумском периоду), премјештај полицајаца (Срба) у што удаљенија мјеста, и по двеста километара удаљеним од њиховог мјеста пребивалишта, итд...

Ипак, свему томе није крај, јер сигурно већа грешка и од ове двојице министара јесте стари-нови министар просвете и науке у Влади Црне Горе, Слободан Бацковић. То је исти онај човјек који је кренуо у пројекат стварања нових Црногораца, јер му се, изгледа, ови и не свиђају толико колико би требало. То је исти онај човјек који је отпустио професоре из Никшића, увео матерњи језик мимо Устава Црне Горе и Закона о образовању, значи нелегално, који је тужио професоре и новинаре због истина које су износили, а које су се директно тицале његовог дјеловања, постављања директора школа који одговарају власти, а који су спремни да терористу и своје колеге, итд...

Значи, то је човјек који покушава да уништи грађане Црне Горе, не у физичком погледу (други су задужени за то), већ у духовном и психичком погледу. Хоће да се створи народ који размишља исто као и власт, који ће заборавити своју историју, поријекло, који ће заборавити што је и од кога је, који ће заборавити и да уопште постоји.

Који год спор да је покренуо, против професора или новинара, Слободан Бацковић је изгубио. Исто тако их је губила и његова рођака, Невена Мијушковић, директорица Средње електротехничке школе „Васо Алигрудич“ у Подгорици, али против својих колега. Можете само замислити које паре је Министарство морало да исплати само на основу судских трошкова, исплаћивања незадовољним странкама итд...

Слободно се може говорити о неколико десетина хиљада евра. Умјесто да унапређује инвентар, да отвара рачунарске сале у школама, министру и његовим штићеницима је, изгледа, лакше и милије да туже недужне колеге и наравно изгубе спорове.

О томе, чиме је заслужио и задужио Црну Гору да опет буде на министарском мјесту у новој влади, сигурно знају

они који су га изабрали. Разлог се може наћи и у томе, што је како ваља и требају извршавао све послове који су му да ти у надлежност, а који су били битни за власт, али и у томе, што се могло чути у последње вријеме (али не и потврдити), да су се за вријеме његовог службовања извршле одређене финансијске малверзације у оквиру надлежног му министарства.

Ко зна, можда је све то урађено да би Слободан Бацковић добио још, барем, четири године мира и слободе, а после тога, ко зна?!

О томе, чиме је заслужио и задужио Црну Гору да опет буде на министарском мјесту у новој влади, сигурно знају они који су га изабрали. Разлог се може наћи и у томе, што је како ваља и требају извршавао све послове који су му да ти у надлежност, а који су били битни за власт, али и у томе, што се могло чути у задње вријеме (али не и потврдити), да су се за вријеме његовог службовања извршле одређене финансијске малверзације у оквиру надлежног му министарства.

Још једном о посјети Агима Чекуа Црној Гори

Нож у леђа

- Многи се питају зашто се то догађа нама и зашто баш у последњих петнаест година. Многима су и јасни одговори на ова питања, али ти „многи“ очигледно немају снаге да на изборима откажу повјерење онима који су главни узрок свих ових недаћа.

Пише: Н. Живковић

У последњих петнаест година Црна Гора је пролазила кроз изузетно тежак период, период који је носио са собом ситуације из којих нисмо успјели, хтјели, или „смјели“ да се извучемо.

Многи се питају зашто се то догађа нама и зашто баш у последњих петнаест година. Многима су и јасни одговори на ова питања, али ти „многи“ очигледно немају снаге да на изборима откажу повјерење онима који су главни узрок свих ових недаћа.

Јасно је да је за то одговоран режим на власти, тј. власт над влашћу, Мило Ђукановић лично, донедавно премијер и несумњиво главни узрок свих посртања Црне Горе.

Не заборавимо, Црна Гора је пролазила кроз тешке периоде много пута до сада. Смогла је снаге да се одупре свим налетима и ударима, тако да је остајала слободна и достојанствена.

Морило је Црну Гору сиромаштво, глад, разни освајачи, преласци у друге вјере, али је увијек знала изаћи из свих тих битака чистог образа и као побједник.

Додуше, постојали су људи који су својим дјелима жељели и били у могућности да укаљају образ својој земљи (попут Секуле Дрљевића), али на срећу, ти људи су били у мањини, јер је увијек било више људи од нељуди, тако да у историји представљају само оне којих се треба стидјети и покушати заувјек ослободити.

Но, у последње вријеме грађани Црне Горе се понашају као да су изгубили компас, као да не разликују лоше од доброг, као да су изгубљени у времену и простору, као да су изгубили своје ја.

Све је то проузроковало да се на власти одржава иста гарнитура људи и да они говоре у њихово име.

Дозволили су да на челу Црне Горе и даље буде човјек који нас је уназадио за стотину година, лишио свих права, лишио живота достојног човјека, и што је најгоре, усудио се да ствара неку нову Црну Гору и то на темељима антисрпства. Просто невјероватно!

Таман када смо помислили да Црна Гора (званична) не може ниже пасти него што јесте, да не постоји солуција коју би искористио овај режим, а којом би још више срзео Црну Гору, десило се управо то. Срзали смо се на људском и моралном плану до самог дна и то захваљујући Милу Ђукановићу, његовим позивом и дочекивањем у Подгорици Агима Чекуа, команданта бивше терористичке организације која је дјеловала на простору Косова и Метохије, ОВК. Како је своју политику у последњих седам година заснивао

Таман када смо помислили да Црна Гора (званична) не може ниже пасти него што јесте, да не постоји солуција коју би искористио овај режим, а којом би још више срзео Црну Гору, десило се управо то. Срзали смо се на људском и моралном плану до самог дна и то захваљујући Милу Ђукановићу, његовим позивом и дочекивањем у Подгорици Агима Чекуа.

Морило је Црну Гору сиромаштво, глад, разни освајачи, преласци у друге вјере, али је увијек знала изаћи из свих њих битака чистог образа и као побједник.

Како је своју пољичку у последњих седам година заснивао на антихрватској хистерији, господин Ђукановић се очигледно при позиву Чекуа управљао оном изреком, непријатељ мој непријатеља је мој пријатељ.

на антихрватској хистерији, господин Ђукановић се очигледно при позиву Чекуа управљао оном изреком, непријатељ мој непријатеља је мој пријатељ.

Сав тај догађај представља директно мијешање Црне Горе у унутрашње ствари Србије, нарочито ако се прочита и изјава Мила Ђукановића дата за „Вијести“, 4.11.2006. годи-

не, а која гласи: „Заиста не мислим да овим што ми разговарамо са нашим сусједима чинимо икакву штету Србији. Не претендујемо да одређујемо финални статус Косова, али какав год био статус Косова, Косово је сусјед Црне Горе...“! Ово је у суштини прејудуцирање коначног статуса Космета, а све на штету Србије. Овим поступком Ђукановић је ударио шамар рањеној Србији којој се покушава одузети дио територије. Онај дио територије који се Повељом УН као и Резолуцијом Савјета безбједности 1244 третира као неодвојиви дио Србије, а по којем је харао, мучио и убијао Србе његов пријатељ Агим, али не само по Космету, већ и по Хрватској и Босни и Херцеговини.

Показао је колики је пријатељ српском народу и колико добра, у ствари, можемо од њега очекивати. Такође, показао је колико поштује држављане Црне Горе који су морали да се иселе са својих огњишта са Косова и Метохије, а све због терора Агима Чекуа и његове организације. Но, како је ова посјета била позитиван импулс организованом криминалу у Црној Гори који је у спреси са појединим људима из власти, и како је требао да се бар донекле одужи Албанцима из Црне Горе који су свесрдно подржавали независност, Мило Ђукановић се без проблема одлучио на овај потез. Какве ће резултате произвести ова посјета, бар код албанског становништва, видјећемо за коју годину (не треба заборавити акцију „орлов лет“ у којој је ухапшен одређен број терориста албанске националности). Тек тада, бојим се, када Албанци буду тражили дио територије Црне Горе, увидјеће господин Ђукановић какав му је пријатељ Агим Чеку, а што је још горе, увидјеће и осјетиће то исто Црна Гора. Но, ни тада ме не би зачудило да им Србија буде крива за све догађаје, као што је и до сада било.

Све у свему, оцрњен је образ Црне Горе као никада до сада у њеној историји и питање је да ли ће се икада моћи ово исправити. Остаје нам нада да ће доћи вријеме када ћемо скинути овај режим са власти и затражити опрост од Бога, Србије, српског, и свог поштеног народа Црне Горе. А, оне који нам укаљаше образ, народ и историја ће осудити и предати забраву, као што и заслужују.

Кроз валове срама

*Црна Горо од када си црна
И од кад те свеци дижу Богу
Ниси никад забадала црна
Своме браћу у једину ногу.*

*Црна Горо од када си зора
Ниси уру дочекала слабљу
Него што си крвника од скоро
Пољубила у краву сабљу.*

*Што њливање, зоро моја просија
Крвљу док је браћу драла кожу
Ал' је теже од тога, што осија
Твој пољубац на кравом ножу.*

*И несрећо, од кад мала просија
Мања него и зрно просово
Тим пољубцем кравовога зосија
Срећаш, да му честившиши Косово.*

*Заборави да на тебе гледа
Свети Пејтар и Осирошка Грета
Његош из свих векова у веку
Да те што ко је Агим Чеку.*

*Црна Горо пред свијем зорама
Не штоам те кроз валове срама
Има ли те више, видиш ли се
Но те просио штоам, штодиш ли се.*

Благоје Баковић

Осуда посјете Чеку Црној Гори

Коалиција Црногораца и Албанаца

• Нису проблем за српски народ Чеку и Тачи, проблем су несрби у Црној Гори.

Пише: Милорад Лабан

Чеку и Мило су представници, актери, те неприродне коалиције. Удружења супротног идеји и мишљењу Светог Петра Цетињског, те укупног српског народа у савременим условима. Поставља се логично питање: Како је то уопште могуће, ако се зна да је Чеку убијао у блиској прошлости у усташкој униформи српски народ Крајине, те да ових дана велича усташу Готовину, који у Хагу одговара за злочине и геноциде над Србима, па каже за њега да је и херој хрватског народа.

Господине Мило, ко је Тебе овластио да разговараш са Чекуом у моје име, и име грађана Црне Горе и српског бића. Ти можеш и имаш право да се покумиш, или побратиш са Чекуом, то Ти нико не забрањује, па ни ја, али у моје име немаш право то да радиш и да си цар Црне Горе, а не обичан скојевац.

Нису проблем за српски народ Чеку и Тачи, проблем су несрби у Црној Гори. Сједни у приватан стан, ако га имаш, па добро размисли шта значи сарадња са непријатељем, шта је у томе добро, а шта лоше за укупно српско биће на Косову и Метохији, и у самој Црној Гори.

Добро би било да се сјетиш својих славних предака, њихових великих дјела, те јавно коригујеш своје ставове, бар за ових 17 година своје владавине. Дозволио си људима око себе стварање енормног богатства без рада, знања и умијећа, те огромног сиромаштва већине радних и поштених људи.

За покајање никад није касно.

Господине Мило, ко је Тебе овластио да разговараш са Чекуом у моје име и име грађана Црне Горе и српског бића. Ти можеш и имаш право да се покумиш или побратиш са Чекуом, што Ти нико не забрањује, па ни ја, али у моје име немаш право што да радиш и да си цар Црне Горе, а не обичан скојевац.

Срећни Ранко

У Чекуовој Црној Гори све је исто као и раније. Фићо тобож нешто предједава, Ранко се прави важан, Мишко се напокон замислио, Мути припремио багере за поновно рушење, Пеђа и Пецо нешто тужни само је Ранко весео по цијели дан. Како и не би кад је миран следећих четири године, или боље речено до следећих избора. Оно зашто се др Ранко изборио јесте да му је странка „европска“ и не може са Драгицом из Котора одмах у Европу.

Тужни Пеђа

Нешто је Пеђа Булатовић тужан. Тешко му иде пројекат спајања са „судоперама“ (СДП-ом). Странка му све мања и тања њега, неприкосновеног вођу „униониста“ гледамо у задњој клупи црногорског парламента.

То је она клупа гдје обично учитељи у школи смјештају – понављаче и оне ђачки изгубљена случајева.

Нијесу му помогле ни одличне препоруке код предједавајућег Ранка па наш Пеђа „национале“ чами ли чами.

Тужни Пецо

Од слогана „Пецо, Дрецо, Шоћ – тандара мандара броћ“, остало је „Пецо-оћ! Спала књига на Мрзана, рекао би неко али нам је и Пецо нешто онемоћао. Не вришти више по Скупштини, ћути, гледа испред себе, пренојава се!

Најавио је тужбу против Душка Секулића алисе и ту изгледа, преварио.

То је и стил свих Килибардиних наследника.

Опет о Ранку

Добро обавијештени опет говоре о Ранку Кадифу који је промијенио и здравицу на славама које приљежно

обилази ових дана па умјесто „Живио Пеђа“! сада узвикује: „Живио Сораш и моја Драгица которанка“!

Чуо је да се тако најбоље иде у Европу.

Он сам за своју странку каже да је „статистичка грешка“ али његов европски пут је, свакако, поплочан најбољим намјерама.

Са ким ће ДСС, у коалицију на наредним изборима остаје да се види али оно што се зна да ће га радо прихватити стари партнери из СНП-а и НС. Само се не зна који је најјачи у овој најслабијој скупини.

Није на одмет Ранку предложити коалицију са Диношом, Живковићем и још понеким, то би од Европе било веома добро прихваћено и његов међународни рејтинг би био веома висок. Можда би досегао до Стразбура.

Амбициозни Ранко

Ранко Кривокапић сања да једног дана буде калиф умјесто Филипа. Да ли ће се то и догодити, остаје да се види али оно што се сада већ добро уочава је да се малена СДП урушава.

Оставку је поднио Миодраг Иличковић члан предсједништва „згађен криминалом у ДПС-у“. Његовим путем је пошао и портпарол Радловић, напуштајући, на вријеме, брод који тоне!

Неколико ДПС и СДП директора и високих чиновника очекује затвор у Спужу само је Милес (како Ђукановићу тепа његов идеолог Јеврем Брковић) потпуно миран и заштићен. За његову безбједност су задужене специјалне снаге у облику ОВК, УЧК, ЗНГ, ЦИА-е, МИ-5...

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана, до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српског народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је у ствари одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему, све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално, дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтезује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

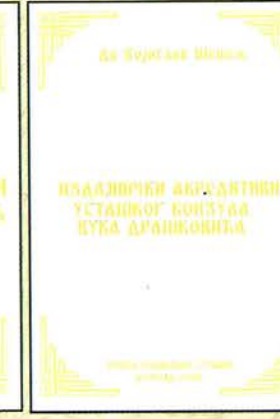
Ово дело др Војислава Шешеља одликује се критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.